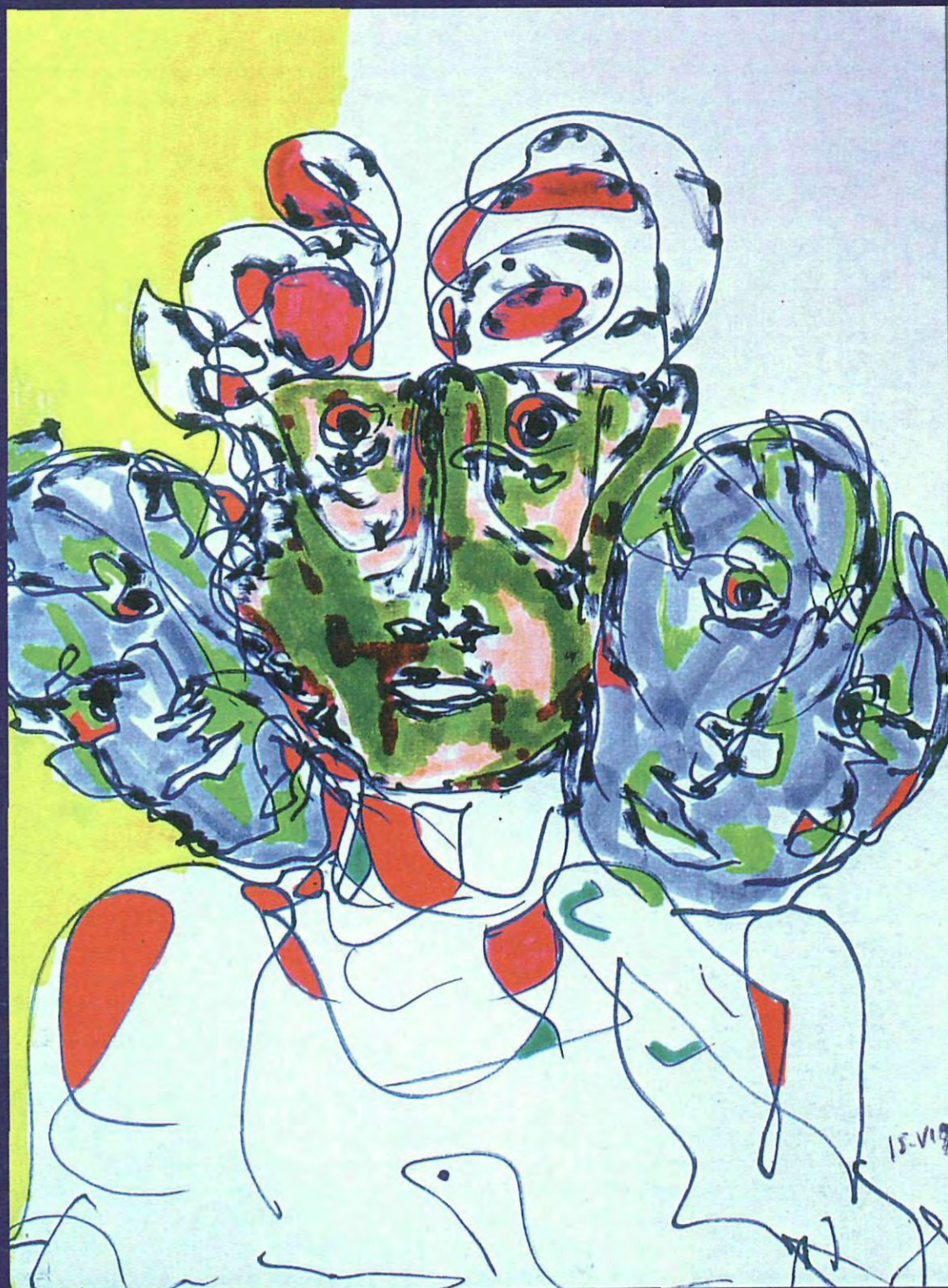

EL BUTLLETÍ

de Llagostera

Núm.11 / 2ª Etapa / Setembre'98 / 500 ptes.

NO
A LA LÍNIA
D'ALTA
TENSIO

Capacitat d'adaptació

Sigui quin sigui el seu negoci, CITROËN ja hi havia pensat.

Per això és la marca líder en furgons i furgonetes.

Només una gamma tan àmplia com la de CITROËN, pot aportar tantes solucions pràctiques per combinar oci i negoci.

C-15: Màxima fermesa al millor preu. BERLINGO: La furgoneta monovolum.

JUMPY: Múltiple personalitat. JUMPER: Capaç de tot.

Per cada necessitat de transport, sempre hi ha una resposta CITROËN.

C-15

- Fins 765 kg. de càrrega útil.
- 2'7 m3 de volum útil.
- Motors diesel (60 CV).

BERLINGO

- Versions furgó i combi.
- Fins 900 kg. de càrrega útil.
- Motors gasolina i diesel (fins a 90 CV).

JUMPY

- Versions furgó i combi (5, 6, 8 ó 9 places).
- Motors gasolina, diesel i turbodiesel (fins 92 CV).
- Fins a 4 m3 de volum útil.
- 180° d'angle d'obertura de portes.

JUMPER

- Més de 40 versions furgó i combi (6 i 9 places).
- 5 volums (de 7'5 m3 a 12 m3).
- De 1.135 kg. a 1.675 kg. de càrrega útil.
- De 2.510 m. a 3.360 m. de longitud.
- Motors diesel, turbodiesel i TDI (fins a 110 CV).

EQUIPAMENT OPCIONAL*

Aire condicionat • Direcció Assistida • ABS • Airbag • Tancament centralitzat • Alçavidres elèctric
Bloqueig electrònic d'engegada amb clau • Pintura metàl·litzada • Radiocassette estèreo...

Segons model i versió

VEHICLES INDUSTRIALS CITROËN

TALLER ESTEVE

AGENT OFICIAL

Baixada de la Costa, 28, Baixos
Tel. 83 02 17
17240 LLAGOSTERA

CITROËN

4	EDITORIAL.
5	TEMA CENTRAL: Hospital - Residència Josep Baulida.
13	LA BÚSTIA DEL PAPU.
15	OPINIÓ.
17	MASOS DE LLAGOSTERA. Can Cabanyes.
19	RUTES DE LLAGOSTERA. De Llagostera a la Font de Panedes.
25	CAVAIÓ. Quants porcs hi ha a la comarca del Gironès?.
29	ENTREVISTA AL SR. BLANCH.
32	COMERÇOS AMB HISTÒRIA. Novetats Casanovas.
35	MURALLES DE LLAGOSTERA.
39	PREMI SANT JORDI. 1r Premi Categoria Juvenil.
45	RETALLS D'HISTÒRIA.
46	REPÀS DE LA FESTA MAJOR.
53	COSES DEL POBLE. Què hi falta i què hi sobra a Llagostera?. Sant Cristòfol. Gospel a Llagostera. La Pinyonera i les Delícies de Llagostera. Casal d'estiu.
60	LLAGOSTERA CANVIA DE SENTIT.
61	LA LÍNIA D'ALTA TENSIÓ.
63	SECCIÓ D'ESPORTS.
70	ENTITATS. G.E. Bell Matí, La Colla Gegantera.
73	PÒSTUM.
74	LLETRA FERITS.
81	HORÒSCOP.
83	L'ENRIC. Quant l'esport perjudica la salut.
84	DES DE CA L'ÀVIA LOLA. El paper fonamental dels secretaris.
86	ÀLBUM DE FOTOS.

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats. L'únic article que expressa l'opinió de tot el Col·lectiu de Redacció és l'Editorial.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits que excedeixin l'extensió d'un foli escrit a doble espai.

Totes les entitats del poble que ho desitgin tenen una pàgina del Butlletí a la seva disposició.

Col·lectiu de Redacció

Pau Bassets, Jenny Burgués, Alícia Cano, Núria Capdevila, Pilar Casadevall, Quim Castelló, Montse Codina, Jordi Comas, Sílvia Cortés, Marta Genóher, Sònia Genóher, Eva Güell, Teresa Gurnés, Enric Hospital, Montse Mayol, Rosa Mayol, Dani Moll, Jordi Moll, Gustau Montero, Sergi Monzón, Jordi Pinsach, Jordi Plà, Ramon Soler, Santi Soler, Marta Sureda, Jaume Ventura, Marta Ventura, Pilar Ventura, Quim Ventura.

Col·labora en el disseny: Roberto Pintre

Col·laboradors: Francesc Mas, Eugènia Mascort, Jaume Moll, Marta Albà, Arxiu Municipal, Pub l'Enrenou.

Llagostera, Setembre '98 "Butlletí de Llagostera" Núm. 11

Portada: Pompeu Pascual Coris

Dirigit pel: Col·lectiu de Redacció. (Telf.- 972 - 83 12 10)
C/Migdia, 40 o Apat. de Correus 76

Membre de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal

Impressió: Gràfiques Maçanet. Tel. 16 50 03. Maçanet de la Selva.
Dipòsit Legal: GI-1733/95

Editorial

Després de les calors de l'estiu tornem a sortir al carrer, iniciant el tercer any de la II^a etapa del Butlletí. Com és costum per aquestes dates, comencem aquesta editorial amb un breu balanç de la Festa Major. En els dies previs a la Festa, aquesta va venir marcada per la polèmica publicació d'un programa per part de l'Ajuntament, que se sumava al de butxaca, al que ja publica el propi *Butlletí* i el del diari *El Punt*. Com comentem en un extens article interior dedicat a la Festa, la nostra opinió és que aquesta revista tenia continguts poc escassos per un programa de la festa. En línies generals podem parlar d'èxit; tant pel programa d'actes escollit - pensat per a tots els gustos i edats - i amb novetats com la Carpa, que es va erigir com a alternativa a l'envelat i com a possibilitat per allargar la xerinxola fins ben entrada la matinada. En pàgines interiors trobareu més informació sobre aquest tema.

En aquest Butlletí, trobareu informació sobre la reordenació viària que es durà a terme properament a Llagostera. Amb aquest canvi, que

s'ha intentat en la mesura del possible consensuar amb els veïns, es persegueix racionalitzar la circulació a l'interior del nucli urbà. Potser la millor solució seria acostumar-nos a

muniquen amb la costa i amb Barcelona. En alguns trams s'habilita un carril adicional mitjançant conus. Aquestes mesures afavoreixen els estiuencs, pero moltes vegades a costa de perjudicar seriosament la bona circulació dels usuaris habituals.

El tema central d'aquest número l'hem dedicat a l'Hospital-Residència Josep Baulida. La proposta ens va venir de la mateixa institució, que estava interessada a donar a conèixer les novetats que s'hi han incorporat recentment. Al Col·lectiu de Redacció aprofitar aquesta oportunitat per tractar el tema una mica més a fons.

Durant aquests darrers mesos, han continuat les movilitzacions per part de la Coordinadora d'afectats i amb el suport de l'Ajuntament, a fi d'aturar la construcció de la línia d'Alta Tensió. Des del Col·lectiu continuem donant suport a totes les iniciatives que s'organitzin a fi d'aconseguir la paralització d'aquest projecte tant perjudicial per la ecologia del nostre entorn.

no agafar el cotxe per fer trajectes ridículs dins el nucli urbà.

Un altre aspecte del trànsit estiuenc són les aglomeracions de cotxes a les carreteres que ens co-

Foto: Carles Oliveras

El Col·lectiu de Redacció

Hospital-Residencia Josep Baulida

L'Hospital-Residència del nostre poble fou fundat el 1789 pel Reverend Josep Baulida i Baulida. A les portes del segle XXI la nostra societat tendeix a l'envelliment. Vivim més, i la població gran augmenta, cosa que implica la necessitat de nous serveis. La gent gran requereix atencions que a vegades no poden veure's satisfetes pels familiars. Més encara quan hi ha problemes de salut pel mig. Durant aquests més de 200 anys aquesta institució ha sofert molts canvis. El que no ha variat però ha estat la presència de religioses en la seva direcció, que constitueixen la vertadera ànima de l'hospital. L'antic *Hospital de Pobres y Enfermos de Llagostera* ha tingut -i té encara per alguns- la mala fama d'ésser un lloc on anaven els desamparats. Avui dia és un luxe del qual disposen poques poblacions: una residència que proporciona una atenció més que digna a les persones grans de Llagostera.

Marta Genoher
Rosa Mayol
Dani Moll

Meritxell

BUGADERIA INDUSTRIAL

C/. Ricard Casademont, 14
Tel. (972) 83 03 12
Fax (972) 83 03 12
17240 LLAGOSTERA (Girona)

M.ª Carme Valenti
PERRUQUERIA

Passeig Pompeu Fabra, 36
Telèfon 83 06 20

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

electrodomèstics
Podolat

Som especialistes en electrodomèstics

Agrupació **DEGISA**

C/ Camprodon, 11 - Tel. 83 04 77
LLAGOSTERA (GIRONA)

SASTRERIA - CONFECCIONS

J. CAPDEVILA

c/. Comte Guifré, 6
Tel. (972) 83 00 88
17240 LLAGOSTERA

Pinsos Viñas de Llagostera, S.L.

Crta. Sant Feliu, Km. 22
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Tel: 83 01 90
Fax: 80 54 53

Impremta
NONELL

Tel: (972) 83 00 45 Fax: (972) 80 54 94
Concepció, 27 17240 LLAGOSTERA (Girona)

CARNS i EMBOTITS

GASCONS SC

C/. Migdia, 21 - Tel. 83 01 54

TECHNAL
RED D'INSTAL·LADORS

Serralleria

CASTELLÓ - MARTÍ, S.L.

CARPINTERIA METÀL·LICA EN FERRO I ALUMINI
i ALUMINI AMB RUPTURA DE PONT TÈRMIC

C/ Indústria, 10 (sector CAVISA)
Tel. (972) 83 06 27
Fax (972) 83 10 65

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

COMPOSICIÓ ACTUAL DE LA JUNTA DE LA RESIDÈNCIA-HOSPITAL JOSEP BAULIDA

Fermí Santamaria

(president, per delegació de l'Alcaldessa)

Yolanda Nohé (representant CiU)

Montserrat Plà (representació del PSC)

Salvador Clotas (representació ERC)

Assumpció Arbusé

(representant dels ciutadans)

Josep Agustí

(representant dels ciutadans)

Núria Duran (secretària)

Mare Superiora Filomena Martínez

La Junta de l'Hospital té les atribucions d'administració, representació jurídica i de la propietat de l'entitat. Des del 26 de gener del 94 hi ha un conveni amb l'Institut de Religioses St. Josep, que assigna tres religioses d'aquesta ordre a l'Hospital.

SERVEIS

- **Residència Geriàtrica**, amb capacitat per a 48 places, amb servei mèdic, cuina, bugaderia, assistència social, rehabilitació i teràpia ocupacional.

El **servei de fisioterapeuta** funciona els dilluns, dimecres i divendres de 9 a 12 del matí. Aquest servei funciona des de l'agost passat.

El servei de **terapeuta ocupacional** funciona els dimarts al matí, i consisteix -a grans trets- en la pràctica del que es coneix com a treballs manuals, com a excusa per a realitzar exercicis físics i mentals.

- **Centre de Dia**, amb capacitat per a 18 places, 11 de les quals estan ja ocupades actualment. Aquest servei funciona a diari, de 8 del matí a 8 del vespre i està dirigit especialment a les persones que, tot i poder passar la nit a casa seva, necessiten atenció durant el dia. Aquest servei pot utilitzar-se des de dies puntuals, a mesos, o bé com a avantsala d'un ingrés fixe a la residència. Inclou esmorzar, dinar i sopar, a més d'ajut per canviar-se i per rentar-se. Aquest servei funciona des del mes de març passat.

Des d'octubre del 97, un conveni amb la **Creu Roja** estableix que aquesta posarà una ambulància a disposició d'aquelles persones que no puguin desplaçar-se fins la residència per si mateixes.

- **Servei de tanatori** destinat a qualsevol persona del poble que ho requereixi.

L'EDIFICI I L'EQUIPAMENT

- 30 habitacions individuals i 9 de dobles. Les habitacions són assolejades i ben ventilades.

- Cuina

- Rebost

- Cambres frigorífiques

- Bugaderia

- 2 menjadors

- Sales d'estar i de treball per als residents.

- Sala de rehabilitació.

- Sala d'ocupació terapèutica

- Banys geriàtrics.

- Sala de reunions

- Capella

- 2 rebedors

EL PERSONAL

- 3 religioses, de les quals la **Mare Superiora** té el títol d'ATS. Les dues restants són auxiliars de clínica.

- 3 germanes jubilades que desenvolupen diferents tasques segons les seves possibilitats (porteria, torn de nit i cuina)

- 1 netejadora

- 11 auxiliars de geriatria

- 1 bugadera

- 2 objectors

- 1 mossèn jubilat

Un Hospital amb vida

D'un temps ençà la Residència Josep Baulida ha sofert un seguit de canvis, molt ben acceptats pels canvis que han implicat millores tant en les instal·lacions com en els serveis.

La Mare Superiora Filomena és qui dirigeix el personal del centre des de fa cinc anys. Al llarg d'aquest temps a l'hospital s'hi han fet moltes reformes, tant en el funcionament com en l'infraestructura, pensant sempre en millorar la qualitat de vida dels interns. Poc a poc el nombre de personal ha augmentat, s'ha intentat compartir les habitacions que abans eren individuals per oferir més places, i així cobrir la necessitat del poble..., i amb la col·laboració de molta gent s'han pogut millorar les instal·lacions. La Mare superiora ens explica que han rebut importants regals com un rentaplats, planxadores industrials... i seguidament ens parla d'algunes innovacions: "També hem instal·lat un telèfon públic amb cabina, hem pintat tota la façana, hem canviat els motors del rentador que provocaven molta calor a les

cameres, hem pintat el menjador de dalt... i ara està pendent fer una habitació que serveixi de trasster."

El perfil que es demana per entrar al centre bàsicament és que siguin persones de la 3^a. edat, ja que és un geriàtric i no un hospital, "s'ha de tenir molt clara la diferència" ens diu la mare superiora. "A partir d'aquesta condició es valoren diferents aspectes socials, econòmics... sempre i quan aquests ancians no siguin malalts assistits, si aquest és el cas, no seran acceptats, perquè creiem que hi ha centres especialitzats en això i que nosaltres no estem preparats. La nostra funció és cuidar-los, mimar-los, i quan els hi arriba la mort els acompanyem fins el final, intentant que morin de la manera més digna. Encara que aquest

centre el portem religioses, aquí donem llibertat de creences i si un malalt a punt de morir no vol rebre el sacrament de l'extremunció, se'l deixa morir tranquil·lament respectant els seus desitjos."

Lourdes Casas, fisioterapeuta, amb un dels seus pacients.

Des del juliol de l'any passat tres dies a la setmana els interns reben la visita d'una fisioterapeuta que els ajuda a no perdre la mobilitat. S'intenta sobretot fer una gimnàstica de manteniment: caminen per paral·leles, fan exercicis amb pilotes, treballen les reaccions d'equilibri...

Una altra activitat innovadora és el taller de manualitats. La terapeuta ocupacional Sònia Rodríguez cada dimarts de 9 a 11h. reuneix a un grup de dones i els hi ensenya a pintar roba, guix... Ja han pintat un individual amb el seu tovalló i un coixí; i ara comencen a preparar coses per Nadal.

Els avis de la Residència esperant l'hora de dinar al menjador de dalt, recent pintat.

OPINIÓ DELS RESIDENTS

LOLA PI (89 anys)

Fa 10 anys que està a l'hospital.

"Aquí ens tracten molt bé, encara que sempre hi ha algú que protesta. Durant aquests anys he vist tots els canvis tant d'infraestructures, com de personal i tots han estat sempre favorables. El fet de trobar-me aquí internada ha estat perquè jo ho he escollit." La Sra. Lola insisteix en el bon tracte que rep de les germanes, i que el fet

de viure en el geriàtric no vol dir que hagi perdut a la seva família ja que la van a veure molt sovint. "Ja fa tres anys que no surto del recinte, però tampoc no ho necessito, aquí dins tinc totes les comoditats".

ÀNGELA SUREDA PONS (89 anys)

El setembre farà 9 anys que està ingressada i al igual que la Sra. Lola ha pogut presenciar tots els canvis i millores. Ens diu que el personal és molt trempat, i que ara hi ha la suficient assistència, ja que antigament, el personal era molt reduït.

L'Àngela tot i que no té fills rep la visita de parents.

Fermí Santamaria, president de la Junta de l'Hospital

«A la Junta de l'Hospital no fem política», afirma taxativament. Ocupa aquest càrrec des que va entrar a l'equip de govern en la present legislatura. Insisteix reiteradament a lloar la tasca de les germanes a l'hospital i explica les dificultats que té molta gent per entendre que «no és que els fills es treguin els pares de sobre. El que passa és que a vegades no se'ls pot dedicar l'atenció que requeririen. I són dues coses molt diferents».

- Quines són les funcions de la Junta, a grans trets?

La Junta es cuida de gestionar l'hospital i de dur a terme les decisions més urgents. Des de fer les admissions de les sol·licituds d'ingrés —estudiant i aplicant els barems pertinents— fins a contractar el personal, autoritzar les compres de material necessari, tenir cura del manteniment de l'edifici... També vetllar perquè els residents tinguin l'atenció òptima. Ara bé, realment la figura que en tot moment ens dóna suport i que desenvolupa una tasca molt més important és la de les germanes. Elles són el veritable *pal de pallar* de la residència.

- Què es valora en una persona a l'hora d'admetre-la a l'hospital?

En primer lloc, cal una sol·licitud d'ingrés, que consta bàsicament d'un informe mèdic i un de social (que fa referència a la situació familiar). Aquests són els factors més importants. Cal tenir en compte que malgrat el nom, això, no és veritablement un *hospital*, sinó un geriàtric. Per això si una persona ingressa amb unes condicions físiques molt deteriorades (com ara malalts terminals), no se la pot admetre, ja que no es disposa de mitjans per atendre-la com caldria.

- La situació econòmica no es té en compte?

Una vegada valorades les qüestions mèdiques i les socials, mirem la situació econòmica de la persona, per poder taxar la quota mensual que haurà de pagar. Nosaltres hem cal-

culat que mantenir una persona ingressada ens costa unes 110 o 115 mil pessetes, que és el que hem establert com a quota mínima mensual. Si la persona queda per sota d'aquesta quantitat, contactem amb la família per veure què pot aportar-hi. Ara bé, el fet que una persona no arribi a la quota —sempre que estigui justificat— no li suposa sota cap concepte l'exclusió. Actualment hi ha quotes que van de les 30.000 a les 135.000 ptes.

- Quin és el perfil de les persones que hi ha actualment ingressades a l'hospital?

D'entrada es tracta, generalment, de persones jubilades, és a dir, a partir de 60 anys. Això és així perquè, atès que les places són limitades, cal posar algun punt de tall. Ara bé, també es poden fer excepcions, quan la situació ho requereix.

A l'hospital pots trobar gent gran que els familiars no poden cuidar per raons de feina i que han d'estar sols la majoria del temps a casa seva. Aquesta persona ja reuneix prou condicions per poder entrar al geriàtric. També hi ha casos de problemes familiars, davant dels quals recorrem a l'ajut de l'assistenta social, figura que de mica en mica està agafant més rellevància.

- D'on surten els diners per mantenir l'hospital?

Actualment, de les quotes dels residents, l'aportació de l'Ajuntament i 9,5 milions anuals que provenen de la Generalitat. A partir d'aquest any però, els centres com el nostre dei-

xaran de rebre aquest darrer ajut. A canvi, s'ha signat un conveni amb la Generalitat que entrarà en funcionament aquest any i que consistirà en subvencions a places concretes. Així doncs, la Generalitat aportarà els diners que restin per arribar a una quota màxima de 135 mil pessetes a aquelles persones que no puguin arribar-hi.

- Encara es fan donacions a l'hospital, com fa uns anys enrere?

No, això s'ha perdut.

- L'hospital tenia un patrimoni de finques i propietats llegades al llarg de tota la seva existència. Se'n conserva alguna cosa?

Una de les tasques de la Junta és la d'administrar les propietats de l'hospital. El que sé és que s'han anat venent per fer obres i que actualment el patrimoni consta únicament de l'edifici de l'hospital i tot el que conté.

- Quin és el paper de les germanes?

Tenen una estructura similar a la de la direcció d'una empresa. Hi ha la figura de la Mare Superiora que és l'encarregada del personal, té cura de qualsevol anomalia que pugui haver-hi a l'edifici, fa propostes sobre obres que puguin convenir...

Insisteixo a destacar la tasca que duen a terme les germanes. Sincerament, crec que són elles les que porten el geriàtric, amb la bona entesa i el bon fer de les treballadores. Penso que fan una feina molt sacrificada a canvi d'una compensació econòmica del tot simbòlica. Per a elles, el més important és la doble satisfacció per la tasca humana que rea-

litzen i per treballar al poble de la seva fundadora, Maria Gay.

- Com es treballa a la Junta?

Estic molt content de formar part d'aquesta Junta, perquè hi ha gent molt treballadora. El més important és la bona harmonia que hi ha entre els diferents grups. Sincerament, allà no fem política. Tots tenim molt clar que anem a fer una tasca humana i es procura que tot es faci per majoria absoluta. Això va ser una mica difícil el primer any, en el qual tots estàvem una mica mancats de rodatge. De tota manera, actualment hi ha un ambient de treball molt bo.

- A la Junta només hi ha representació de dos dels tres grups de l'oposició. A què és degut?

Això ho marquen els estatuts. El que han fet els partits de l'oposició és un pacte entre ells, de manera que es van tornant anualment. És un assumpte que sempre han reivindicat, però de moment els estatuts no els emparen.

- Quines són les novetats més importants que s'han incorporat a l'hospital en aquesta legislatura?

En primer lloc, la sala de recuperació no s'utilitzava com a tal, entre altres coses perquè la situació econòmica no permetia mantenir la figura d'un fisioterapeuta. Des de fa un any ja es disposa d'aquest servei.

També s'ha creat una plaça de terapeuta ocupacional, que està donant molt bons resultats.

El més important de tot, però, ha estat la posada en marxa del Centre de Dia. Aquest servei es pot sol·licitar per uns dies puntuals, per un mes, o bé com a avantsala d'un ingrés definitiu. A més, hi ha un conveni amb la Creu Roja, que posa una ambulància a disposició d'aquelles persones que no puguin desplaçar-se per si mateixes fins a la residència.

- I els problemes més immediats?

Una de les coses que ens agradaria aconseguir abans d'acabar aquesta legislatura és un conveni amb l'Institut Català de la Salut, perquè tota aquella persona que necessiti fer la recupera-

ció d'una lesió i que no es pugui desplaçar a Girona, pugui fer-ho a la sala de rehabilitació de la residència.

Cal pensar que fins i tot hem solucionat el problema de la llista d'espera.

Pel que fa a la infraestructura, sí que és veritat que la sala de rehabilitació potser és una mica petita. D'altra banda, condicionarem els soterranis per fer una sala de manualitats per a la terapeuta ocupacional.

És clar que sempre hi ha coses a fer en un centre d'aquestes característiques, però, sincerament, no crec que hi hagi grans mancances.

- Havent vist l'evolució dels darrers anys de la residència, com creu que seria la seva situació actual en cas d'haver passat a mans privades?

Això és molt difícil de dir. D'una part, crec que les motivacions humanes que tenim a la Junta les pot tenir igualment una fundació privada. Ara bé, el centre públic està més fiscalitzat i més controlat, ja que els pressupostos i algunes decisions passen pel ple.

El que sí puc dir és que una fundació privada implicaria unes quotes

Foto: Francesc Mas

molt més elevades i que potser no tothom hi podria tenir accés. Segur que el perfil de les persones no seria el mateix que ara.

- Quina valoració fa de l'hospital?

Hi ha molta gent que encara guarda la imatge antiga de l'hospital. Que era *la casa dels pobres*, i tot això... Sincerament, jo convidaria a tothom que vingués el dia que volgués, per veure les instal·lacions, comprovar-ne la netedat... És com si entressis en un hotel de cinc estrelles... Vas a la cuina i t'hi trobes la Mare Pagès que, amb més de noranta anys, es fa càrrec de la cuina amb una energia enorme...

- Com veu el futur del geriàtric, tenint en compte que les vocacions religioses van a la baixa?

És evident que en un futur hi haurà d'haver un canvi. Apareixerà la figura del gerent i haurà de funcionar com qualsevol empresa. Però de moment, i gràcies a Déu, això no és necessari. I que duri així molts anys.

Municipalització o fundació privada: una cruïlla de camins

La intenció de l'equip de redacció del tema de l'Hospital era poder oferir un recorregut al llarg de la història d'aquesta institució. Problemes de temps ens han impedit poder fer una cronologia amb cara i ulls (tot i que no descartem de publicar-la en algun número posterior). Sí que ens agradaria però, fer menció d'uns fets ocorreguts durant el primer ajuntament democràtic que van ser crucials per l'Hospital-Residència Josep Baulida. La decisió sobre si la seva gestió havia d'ésser pública o privada va suposar un punt d'inflexió en la seva història i ha condicionat en bona part present i futur d'aquesta entitat.

Tot va començar quan, en un plè—aleshores presidit pel batlle de CiU Josep Codina— la regidora pel PSUC Maria Serra va demanar perquè la Junta que gestionava l'Hospital Municipal no presentava l'estat de comptes anuals a l'Ajuntament, tal i com ho indicaven els estatuts d'aquella institució. En ésser reclamats aquests estats de comptes, la Junta va respondre que ells consideraven l'Hospital una *fundació privada* i que, tot i que l'Ajuntament contribuïa a una subvenció anual—que ells jutjaven insuficient—, el finançament de l'hospital depenia en la seva major part dels llegats que els vilatans oferien a la institució. Entre altres coses, argumentaven que, de municipalitzar-se l'hospital, probablement deixarien de fer-se donacions. A més, posaven en dubte els estatuts que regien l'Hospital ja que—deien—l'edifici era propietat privada del seu fundador, del qual no es tenia notícia que l'hagués donat a l'ajuntament.

Val a dir que la Junta en qüestió gestionava l'Hospital des de feia molt temps. A més, l'any anterior a aquests fets, el mateix consistori els havia donat un vot de confiança. És més que probable que la intenció d'aquesta junta fos la de continuar portant l'hospital sense possibles interferències de l'Ajuntament (recordeu que la democràcia anava aleshores amb bolquers), per temença a que els interessos polítics i l'alternança de partits a l'Ajuntament poguessin afectar la bona marxa de l'Hospital.

Fos com fos, el consistori va encarregar un informe al seu secreta-

ri, Gervasio González, el qual—en un extens informe elaborat a partir dels documents de l'arxiu— va demostrar que a l'Hospital no se li havia donat mai personalitat jurídica (i per tant no es podia considerar una fundació) i que l'Ajuntament portava gestionant-lo des del 1813. La pa-

raula Municipal apareix l'any 1885. A més, constatava que l'Hospital havia subsistit més de 160 anys, malgrat els canvis a l'Ajuntament. També qüestionava la privacitat de l'edifici i fins i tot aportava una hipòtesi segons la qual el propi Josep Baulida podria haver donat l'Hospital a l'Ajuntament.

A aquests fets van seguir la manifestació de la Generalitat a favor de la municipalització i quatre informes de quatre advocats diferents—encarregats per la mateixa Junta—que s'hi oposaven.

Malgrat que en un primer moment l'alcalde va considerar el cessament de la Junta, finalment es va acordar la via del diàleg—ja que, al

parer d'alguns regidors, la Junta havia realitzat una bona tasca fins llavors—i aquesta va dimitir, explicant les seves raons en una nota informativa al poble.

La polèmica va durar gairebé un any i mig, però la decisió presa aleshores ha estat decisiva pel futur de l'Hospital-Residència. Per bé o per malament l'Hospital que ara tenim depèn en bona part de la resolució d'aquells esdeveniments. Entrar en el que hagués pogut passar si hagués deixat d'ésser municipal és entrar en el camp de l'especulació. Però de tots és sabut que centres similars en mans privades tenen perfils de residents diferents (les persones amb problemes econòmics tenen serioses dificultats per accedir-hi).

Aquesta institució ha travessat moments realment difícils i darrerament (els anys 87 i 90) s'han realitzat unes obres—la construcció d'un edifici annex on s'allotgen els residents, i la reforma del vell—que han representat una inversió de molts milions i que difícilment haguessin pogut realitzar-se sense ajuts institucionals.

Sense ànim de revifar polèmiques, al BUTLLETÍ hem cregut oportú comentar uns fets que han condicionat el present de l'Hospital. Tot i les seves mancances—quina institució d'aquest caire no en té?—, actualment gaudim d'una residència de caràcter públic, que assegura un tracte digne a totes les persones amb problemes socials o de salut, passant fins i tot per sobre de les possibilitats econòmiques.

Dani Moll Casamitjana
Il·lustració: Ramon Motjé

Aquests fets arranquen a finals del 1979...

Mancances al carrer Lacustària

Els veïns del carrer Lacustària ens veiem obligats a redactar aquest escrit, malgrat les queixes que hem formulat moltes vegades a la Policia Local i a l'Ajuntament de Llagostera i com a conseqüència de la poca consideració que tenen a aquest carrer, tot i que paguem els impostos que ens exigeix l'Ajuntament.

Els punts que cal tenir en compte són aquests:

1r. L'asfalt del carrer es troba en mal estat (es va asfaltar el carrer de la baixada de l'església i el carrer Lacustària, que és ple de forats, es va deixar sense fer).

2n. No es passa a escombrar el carrer.

3r. El jardí que dona a la carretera de Girona a Sant Feliu de Guíxols és ple de porqueria.

4t. Els pins d'aquest jardí són habitats per erugues (en el seu moment se'n va informar la Policia Local, la qual no se'n va voler fer càrrec).

5è. Quan cauen quatre gotes, el carrer queda a les fosques amb perill de robatori.

*Josep Àngel Vázquez
i 30 signatures més*

La Tolerància

Tolerància i solidaritat són conceptes molt actuals. Permeteu que els presenti des del punt de vista educatiu, encara que de fet, qualsevol plantejament que es pugui fer, si només té ressò en els centres educatius i la societat (família i ciutadania) no se'l fa seu queda desvirtuat i esmorteït com l'onada que arriba a la platja amb força i topa amb la sorra llisa, neta, uniforme, sense relleus pronunciats que la puguin tornar a empenyer.

Deia que eren conceptes actuals perquè l'arribada cada cop més important de ciutadans de països emporbats a casa nostra, Catalunya, i la presència dels seus fills en els centres educatius, comporta un canvi ràpid cap a una societat multicultural.

El dret innegable d'aquestes minories a l'educació obligatòria i gratuïta fins els 16 anys és un fet que comporta nous mètodes didàctics, noves formulacions curriculars i noves concepcions pedagògiques que afavoreixin una educació per la convivència i la tolerància, que ajudi a superar la xenofòbia i els prejudicis que es poden trobar el seu terreny de cultiu en els que tenen por al que és diferent o desconegut i mentalitats rígides.

Ara, més que mai, els centres educatius tenen un paper fonamental. Han de procurar transmetre aquests valors i facilitar la integració d'aquests col·lectius amb tolerància i respecte mutus.

L'Escola reflecteix la realitat social, però la crea. És l'evolució de la societat la que fa canviar l'escola i no al revés. Insisteixo en aquests conceptes perquè és important tenir present que no tot depèn de l'escola. Cal que els centres educatius inculquin valors, cal que preparin els alumnes per facilitar-los l'accés a la societat, però també cal que els centres educatius siguin vistos per la societat amb serietat i amb un cert alleujament.

L'Escola no és la panacea dels mals de la nostra societat. L'Escola ha de fer tot el que pugui però mai no ho farà tot perquè no és ella la que ho ha de fer.

Crec sincerament que educar en la tolerància, el respecte i la solidaritat és cosa de tots.

*Pilar Sancho Espigulé
Alcaldeessa de Llagostera*

Construcció de piscines

Servei tècnic i manteniment
Productes químics i tractament d'aigües
Descalcificadors
Jacuzzis construïts a mida
Pistes poliesportives

17240 LLAGOSTERA - Pau, 6
Tel i Fax: 80 57 08

Venda i reparació de
**MOTOS - BICICLETES
i ACCESSORIS**

**motos
jorma - 7**
Jordi Rusiñol

Passeig Tomàs Boada, 10
Tel. 83 08 12
LLAGOSTERA

BAR MUSICAL CAFE

MODONI

Llagostera 83 01 17

Quart 46 80 10

ROBERT COROMINAS

GRUA - TEL. 83 05 78 - LLAGOSTERA

La generació soterrània

Era una generació soterrània. A primera vista semblava que no li importava res. No es movia, no es manifestava per cap cosa, no opinava sobre res, era sedentària i sense espenta.

Era apàtica.

No tenia ideals, tampoc prejudicis.

Tan sols vivia per la inèrcia del passat, però ella no creava res de nou, no ideava, no imaginava, ni buscava res.

No tenia alegria, ni rebel·lia, ni fúria, ni tan sols tristesa.

Era una generació morta, sense vida.

Aixó és el que aparentava. Aixó és el que pensaven molts. La generació X.

Però, en realitat, tan sols eren aparences. Eixa generació sí que estava viva. El que ocorria era que es tractava d'una generació subterrània.

En la capa exterior (la que veia la gent) estava petrificada, però, baix de tota eixa roca i de tota eixa immobilitat, existia un gran flux d'humanitat, rius i rius més o menys cabalosos i amb molta corrent, tot un subsòl ple de vida, de persona.

No era una generació que es cregues millor que la generació passada, tampoc es rebel·lava contra esta, però tampoc la imitava.

No es movia, ni es manifestava com les anteriors generacions, prenent canviar el món de la nit al matí, perquè ja estava farta de tant d'ideal frustrat o abandonat en entropessar amb el rígid mur del substrat social, de la resistència a l'alteració de les costums.

No era una generació tan impetuosa.

Però tampoc era tan conformista com es deia.

Coneixia les lluites que ha havien començat generacions anteriors i,

encare que esta generació no ho mostrava tan obertament, d'una formatan pública, també estava d'acord amb molts d'aquells ideals. I també treballava per a intentar arribar a ells tant aprop com pogues.

Però treballava a la seua manera, d'una forma callada i ferma. Treballava en les coses menudes, en les coses més properes a cada persona d'eixa generació.

Potser hauria agut de lluitar per a fere-se sentir d'una forma més pública i sensacionalista. Però no ho va fer. Preferia palpar els resultats de les seues obres més propera i di-

recta. Almenys, les obres que pretenia fer, les feia. Encare que eren obres xicotetes, no com les impressionants metes a curt terme que s'imposaven generacions anteriors.

Quan va passar eixa generació soterrània, va sorgir una nova que no se li semblava gens. Esta nova generació era molt entusiasta, tenia molta força i vitalitat, i es movia.

La nova generació li reprotxava a la soterrània que ésta no era gens activa, que no havia arribat a fer res, que, si no hagues existit no importaria gens, perquè tot continuaria igual, o millor.

Moltes persones de la generació soterrània, ja majors, començaren a moure's d'una forma més pública

quan vasorgir i esclatar la nova generació, i lluitaven i recolzaven ideals que tenien en comú. Els rius soterranis havien eixit a l'aire lliure. La generació soterrània seguia tenint força.

La nova generació també va passar, i aleshores aparagué altra generació, també diferent a les anteriors.

I va ser aquella altra generació la que es va donar compte de què la generació soterrània, en realitat, sí que havia estat viva, i havia tingut força, i havia fet moltes coses.

També es va adonar de què eixa generació soterrània era un factor clau per l'existència de la següent generació, era imprescindible (com ho havien sigut les anteriors generacions per la generació soterrània).

La generació soterrània havia assentat les bases sobre les quals es recolzaria la nova generació, unes bases fermes. Sensa la generació soterrània, la següent generació, amb tot el seu ímpetu i tot el seu entusiasme, no hauria sorgit o no hauria tingut tant d'èxit en aconseguir allò que pretenia, perquè aquest èxit també era degut en gran part a la generació soterrània, i a les bases tan fermes en què es recolzava la nova generació per lluitar.

Tot això referent a eixa oculta generació va passar desapercebut fins que aquella altra generació ho va descobrir, i la va anomenar per primera vegada amb el nom pel qual se la coneixeria a partir d'aquells temps: La generació soterrània soterrània.

*Juanjo Aguar Matoses
Gandia, Sueca.*

A 13 de gener de 1997.

A tots els meus amics i amigues

PLANXISTERIA i PINTURA
ALBERT

Albert Mallorquí i Guich

Ctra. Tossa, 45
Tel. 80 53 09

17240 LLAGOSTERA

Carns i elaboració
d'**Embotits** i preparats
Casolans

CODINA

Plaça Catalunya, 13 - Tel. 83 01 91

Llagostera

Transports

PAYRET

Servei diari a Barcelona

C/Cantallops, 2
Tel. (972) 83 02 56
17240 LLAGOSTERA

a Barcelona: Tel. (93) 300 29 14-98
ESCAPA, S.A. - C/Alaba, 51
Agrupats: C/ Bolívia, 46 - 52

Servei de pneumàtics
Nacionals i d'importació
Llantes d'Alumini
Cargols Anti Robatori
Recautxutats

Tel. 80 50 85

C/. Ramal, s/n

C.I.F. G-17217688

17240 LLAGOSTERA (Girona)

LAMPISTERIA

J. FA

Es fan instal·lacions de gas i les
revisions obligatòries

Passeig Pompeu Fabra, 49 - Tel. (972) 83 03 64
LLAGOSTERA

TEIXITS I

RETAILS
trini

Es fa a mida
tota classe de roba.

També hi trobareu
servei de TINTORERIA.

Sempre al
vostre servei

C. Albertí, 16
Tel. 83 09 83
LLAGOSTERA

Mobles Catoura

- * MOBLES EN GENERAL I A MIDA
- * MOBLES DE CUINA
- * TAPICERIA

Exposició i Venda:
Carretera Tossa, 7 - Tel. 83 09 95

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

PLANTES FRUITERES

PLANTES ORNAMENTALS

Interiors i Extérieurs

FALGUERAS

A LLAGOSTERA
C/ Camprodon, 39
Carretera Girona a Sant Feliu
Tels. (972) 83 07 72 i 80 55 79

Can Cabanyes, quasi 200 anys de vida a Bruguera Baixa

Al veïnat de Bruguera Baixa, entre Can Xaliu i Can Pallaia, hi trobem Can Cabanyes, amb prop de dos cents anys d'història. Des de ja fa unes quantes generacions, la família Lloveras en són els masovers. Avui dia, encara enyoren, en certa manera, la vida dedicada al bestiar que duïen al mas, fa uns sis o set anys.

Temps enrera, can Cabanyes, juntament amb can Xaliu i can Pallaia, formaven una sola casa, per això considerem que ens trobem davant d'un cas força atípic: Tres cases de pagès pràcticament unides. Per cert, a can Pallaia actualment no hi resideix ningú.

Des de fa cinc o sis generacions els masovers de can Cabanyes han portat el cognom Lloveras. L'amo actual va heretar can Cabanyes d'un seu oncle, que se suposa en fou el primer propietari. La cronologia del mas ens ve donada per un testimoni que es conserva de la casa; és la pedra que presumptament indica l'any en què es va construir el mas, el 1803.

Avui dia a can Cabanyes hi viu la família Lloveras i Puig, formada per en Josep Lloveras Martí, pare de la família, la Pilar Puig Casellas, la mare i els dos fills, en Santi i la Sònia. Tots quatre actualment aliens a les tasques ramaderes i agrícoles del mas, per bé que el pare, en Josep, hi dedica algunes estones. Com dèiem, fa set o vuit anys encara hi havia activitat al mas. Vivien de les vaques lleteres i dels vedells... "Avui dia per viure de pagès s'ha de ser propietari o tenir llogades moltes hectàrees per treure'n molt rendiment. També és molt important disposar d'un pou, doncs, heu de pensar que durant els mesos de juny, juliol i agost els pagesos estan regant dia i nit. Ara només queden el pagesos grossos". En l'actualitat el bestiar que hi ha al mas

és de companyia (gats i gossos), quatre gallines i algun conill.

Pel que fa a la seva superfície, el mas disposa de 22 vessanes, entre bosc i camps. Tot i tenir 11 vessanes per a conrear, quan tenien bestiar encara n'havien de llogar per alimentar les vaques. Com recorda en Josep amb una barreja d'ironia i ràbia... "Al cap del mes, entre una cosa i l'altra, en comptes de cobrar la llet, la pagaves. A més, com més litres vols fer més quotes has de pagar. En el fons ara no estem lligats i en aquest sentit estem millor; no patim".

L'estructura del mas, tant pel que fa a la façana com a l'interior, conserva l'original. Com explica la Pilar... "Aquesta casa té dos-cents anys i això vol dir que les parets

estan fetes de fang i pedres. A l'hora de fer obres et trobes que vols tirar a terra una paret i no pots, ja que apareix una pedra molt grossa que impedeix l'enderroc. Les úniques parts de la casa que hem renovat han estat la cuina que fa cosa de vint-i-tres anys va patir un incendi, i el terra de l'entrada. La resta de la casa es conserva tal i com fou construïda originalment".

Per acabar cal dir que la família Lloveras i Puig estan molt a gust vivint al veïnat i que, malgrat tot, en ocasions senten certa enyorança dels temps en què vivien del que can Cabanyes els podia donar.

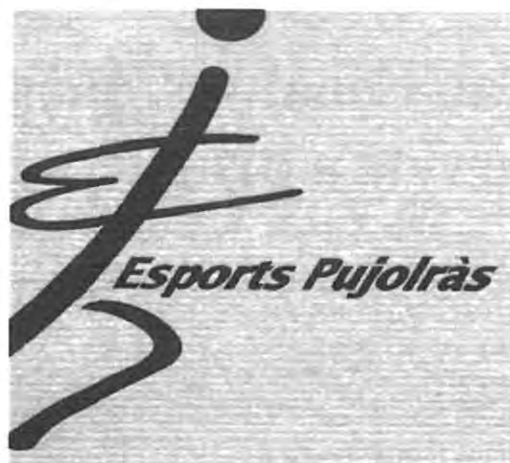
Text i fotos:
Jordi Moll
Jordi Plà

RENAULT

Ramon Gurnés Vall-Iloera
Ctra. Tossa, s/n LLAGOSTERA

83 09 07
80 54 03
Fax 83 10 66

Estel Martí

Pg. Pompeu Fabra, 40 - Tel. (972) 80 51 12
17240 LLAGOSTERA (GIRONA)

TOT TIPUS DE GARNETS

- 17240 LLAGOSTERA
Passeig Tomàs Boada, 10. Tel. 83 00 81
Fax 83 03 42
- 17411 VIDRERES
Narcís Monturiol, 30. Tel. 85 05 46
- 17455 CALDES DE MALAVELLA
Russinyol, s/n

**SERVEIS TÈCNICS DE
REPARACIÓ**

C/ Gavarres, 24
17240 LLAGOSTERA
Tel. i Fax 83 09 73

De Llagostera a la Font de Panedes

La ruta que us presentem en aquest número s'ha de con-siderar un clàssic. Es tracta de fer una excursió a la mítica i abandonada Font de Panedes, on segons deia el programa de la Festa Major de l'any 1927: "L'aigua mineral de Panedas és la més higiènica i agradable de les que fins avui es coneixen. A més d'ésser purament natural i medicinal cura el mal d'estómac, fa venir gana, apaga la set al moment i facilita la digestió. És recomanada per eminències mèdiques com la millor aigua de taula". Afirmacions que en l'actualitat s'haurien de contrastar.

Per primer cop a les rutes, es fa esment d'un punt d'interès que es troba fora del recorregut que se seguirà. És una opció que es proposa i que s'indica degudament. Es tracta del Pou de les Goges, un petit gorg misteriós d'aigües negrenques, provinents de la riera de Salenys, on no es veu el fons i que produeix una forta sensació d'intranquil·litat. Cosa que explica la llegenda que forma part del folklore llagosterenc.

El recorregut de la ruta és de 8 quilòmetres totalment planers, i fets a un pas normal tardarem una hora i mitja a realitzar-la -sense tenir en compte la visita al punt d'interès-. Els llocs on s'ha d'anar amb més cura són el trencant de l'Arrencat d'en Llorenç, a causa de la quantitat de trencants existents i la baixada del corriol que ens durà al Pou de les Goges ja que és molt dret.

Recordeu que totes les referències que es donen estan calculades per fer-les caminant, encara que també és factible seguir-la amb bicicleta. Sí que desaconsellem, com sempre, la utilització de vehicles a motor.

EN RUTA

Aquesta ruta ens portarà de Llagostera cap al Pla de Panedes -aquest tros de camí també forma part de la primera ruta que es va publicar-. Ara ja per nous camins passarem pel costat de l'Arrencat d'en Llorenç, un futur complex dedicat al turisme rural. Un cop deixat enrere aquest complex passarem pel costat del Molí d'en Llambí, actualment en fase de restauració. Tot vorejant camps i travessant boscos i un cop deixada enrere la carretera, arribarem a la Font de Panedes. Segurament l'única de les fonts del poble on l'aigua ha estat explotada comercialment.

A l'hora d'emprendre el retorn, recomanem que agafeu el corriol que hi ha damunt la font i al costat del torrent, ja que és molt fresc i molt més agradable que no la pista per on hem baixat. Aquest corriol ens portarà davant el

cartell que posa "La Font de Panedes".

Conten que allà al cim, en un puig prop del veïnat de Panedes, un pastor tenia la seva jaça.

LA LLEGENDA DEL POU DE LES GOGES

Alguna nit, mentre vigilava la ramada que pasturava sota la pàl·lida claror de la lluna, havia vist allà lluny, vers el gorg de la vall, la visió encisadora de les dones d'aigua. I tingué un desig: posseir-ne una.

I ho intentà més d'un cop; i, tossut, repetia la prova. Resolut, l'ardit pastor s'hi encaminava a l'hora que el cel prenia els meravellosos tons moradencs del crepuscle i un silenci exquisit planava sobre tota la vall, a l'hora en què els cims de les muntanyes s'acolorien d'or i porpra.

Cercava la drecera amb dossier de roures i alzinars i, en aquella solitud imponent, plena de vaguetats de misteri, accelerava el pas amb l'ànsia feixuga d'arribar aviat a la bauma encantada.

Només s'oïa allà lluny, en la foscor del bosc vellutat i ple de boirina, el xisclet estrident de la xibeca poruga, que dava el seu crit compassat com una alerta.

Aleshores, freturós, s'amagava entre matolls d'esbarzers i heures. I allí, quiet, sense alenar a penes, veia meravellat com sortien de les profunditats del pou les dones d'aigua.

Tenien el cabell daurat i la pell fructuosament blanca, els ulls intensament blaus, els llavis molsuts i les dents lluminoses com de vorí tocat pel raig de lluna.

Sortien gentils, rialleres, aspirant amb delectança l'aroma de l'herba perfumada.

Ell se les mirava encisat, embadalit, i les veia córrer per les voreres del marge.

N'hi havia que collien rams de ginesta i roses de pastor, i se les tiraven l'una a l'altra, i reien, reien... i les seves rialles prenién el so dels brolladors d'aigua cristal·lina.

D'altres es rebotcaven per la molsa o cercant per l'herbam maduixes boscanes, com botons de rosa, amb de-

lectança, se les portaven a la boca, on es confonien amb la rojor dels seus llavis coral·lins.

Ell, febrós, se sentia àvid de mirar-les i, no podent-se contenir, s'atansava per heure'n una. Però amb la seva manca de llestesa trencava l'encant i totes alhora s'endinsaven a la bauma i l'omplien de llum i de color d'ambre i de rosa.

Després, tot restava silenciós, ple de misteri.

Aleshores, el pastor se'n tornava consirós i capcot a la solitud de la seva jaça, però ple de desig i de recança, la qual cosa feia que cada cop baixés a la vall amb més delit per atrapar-ne alguna. I altre cop s'amagava atent i frenètic. Però vingué un dia en què una d'elles, més atrevida, s'apropà massa a l'aguait del pastor i, aquest, d'un bot feréstec, l'engrapà barroer, i, forcejant forcejant, se l'endugué.

Diuen que s'hi amullerà i que tingueren una filleta formosa com un raig de sol. Però un dia es trabaren a paraules i ell, verinós, la increpà: "Ja no hauries d'ésser una dona d'aigua!".

Se sentí un xisclet esgarriós, i ella fugint com un llamp per l'espada de la bauma s'endinsà dintre el gorg misteriós.

I conten després que en les nits de lluna clara sortia poruga per pentinar la seva filleta, quan sola la trobava. Diuen això molts de la rodalia, que asseguruen haver-la vista més d'un cop.

INTERPRETACIÓ DEL MAPA

Extreta del llibre "Coses de Llagostera", de Rafael Mas

Aquest és un mapa lineal, no està fet a escala i la distància entre els camins només és orientativa. No és la representació de la realitat geogràfica, les corbes no existeixen en el terreny, la seva funció és indicar que ens trobem davant un trencant. Cal sempre seguir la direcció que aquesta ens marca i continuar recte fins a trobar-ne una altra.

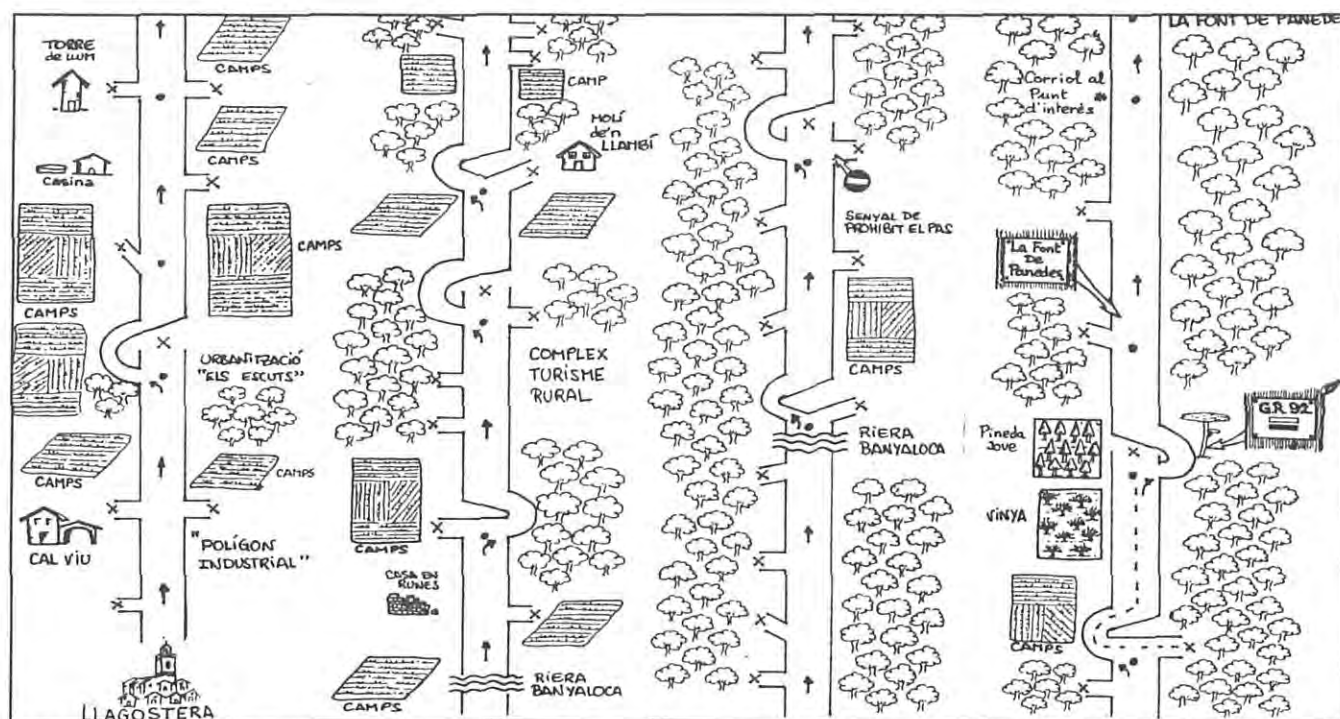
El dibuix de masies, rieres, boscos, etc. ens serveix com a referències. Hem introduït, com a nova referència, uns punts negres que indiquen el lloc on s'han agafat els parcials de la ruta.

És fonamental per no extraviar-se no agafar cap camí senyalitzat amb una "X".

RUTES DE LLAGOSTERA

MAPA LINEAL

HORARI			METRES	
Parcial	Total		Parcial	Total
00:00	13:38	Sortirem de Llagostera pel carrer Maiena i travessarem tot el polígon industrial en direcció a la Urbanització dels Escuts. Un cop travessada, ens trobarem un camí a l'esquerra on hi ha unes alzines sureres al marge. L'agafarem.	0.000	1.252
01:00	14:38	Aquest camí ens portarà a una bifurcació, on anirem cap a la dreta en direcció al Pla de Panedes.	86	1.338
10:00	24:38	Ja en el Pla, passarem pel costat d'una petita casina per continuar recte i arribar a un encreuament on a l'esquerra trobem una estació transformadora de llum. Hem de continuar recte.	912	2.250
15:28	40:06	Vorejant camps de cultiu, arribarem a una petita riera. És la Banyaloca. La travessarem i seguirem recte fins a trobar una bifurcació, on anirem cap a la dreta.	1.341	3.591
05:27	45:33	Aquest camí ens portarà cap a l'Arrancat d'en Llorenç, una masia que es dedicarà al turisme rural. En aquesta zona, existeixen molts trencants a causa de les obres que s'hi fan, que no hem d'agafar. Però sí hem d'estar alerta a l'hora de trobar un encreuament, ja que haurem d'agafar el camí de l'esquerra.	482	4.073
04:22	49:55	Aquest camí ens portarà a una bifurcació, a l'alçada del Molí de can Llambí, on agafarem el camí de l'esquerra.	399	4.472
04:51	54:46	Passats uns camps envoltats de boscos trobarem un nou encreuament on continuarem recte. Seguint per aquest camí, ens trobarem altre cop la riera Banyaloca. La travessarem i continuarem pel camí de l'esquerra.	452	4.924

TALLER MECÀNIC

Juan Puig
I FILLS S.L.

Servei de Grua Permanent

17240 - LLAGOSTERA

Ctra. de Tossa, 13

Tels.: (972) Part. 83 03 89 - Taller 80 56 84

TEJIDOS

Angel Hernández Hernández

Especialidad en ropa para el hogar, camisas y pantalones

Tienda: C/Camprodon, 2 (frente gasolinera)

17240 LLAGOSTERA

Part.: C/ Mas Sec, 59 - Tel (972) 83 08 93

(Girona)

pintura
decorativa

font pintors, s.l.

pintura Industrial
doli de sorra abrasiu

Taller: C/ Indústria, 12 (Sector CAVISA)

Tel. 80 54 89 - Fax 80 55 61

17240 LLAGOSTERA

Isidre Pinos

TRANSPORTS

Tel. 83 10 32

Excavacions
VIÑOLAS PUIGMOLÉ, S.L.

NIF B-17431859

C/Mas Sec, 60 Baixos 17240 LLAGOSTERA

Tapisseria
i Tendals
Sanchez

☎ 972
83 03 87

Confecció i col·locació de tot tipus de tendals
Pressupostos sense compromís

C/ Barcelona, 16 17240 Llagostera (Gi)

Floristeria Mª ROSA

Plantes i Flors

C/ Consellers, 24 - Telèfon: 83 05 24

17240 LLAGOSTERA (Girona)

CALÇATS
LLINÀS

LLAGOSTERA

Plaça Catalunya, 1
Tel. 80 52 91

LA BISBAL

C/ Alta Riera, 5
Tel. 64 32 91

RUTES DE LLAGOSTERA

HORARI		METRES	
<i>Parcial Total</i>		<i>Parcial Total</i>	
13:32	1:07:10	Després de vorejar un camp i fer una petita pujada, ens trobarem amb un altre encreuament. Com a referència, podrem observar un senyal de prohibit el pas a la nostra dreta. Nosaltres hem d'anar cap a l'esquerra.	1.0960 6.020
06:12	1:13:22	Aquest camí ens portarà fins a la carretera que va a Romanyà, on l'agafarem per anar a l'esquerra.	579 6.599
05:14	1:18:36	Seguirem la carretera fins a trobar un camp de vinyes i al seu costat una pineda jove replantada. En aquest punt, agafarem el camí que hi ha a la dreta. A l'entrada d'aquest, ens trobarem un pi amb una xapa petita que hi diu G.R.92 i a sota hi ha dues franges, una de blanca i una altra de vermella.	489 7.088
01:48	1:20:24	Tot seguint aquest camí, arribarem a una bifurcació on anirem cap a la dreta. Podrem observar un cartell que posa: "La Font de Panedes".	170 7.258
05:24	1:25:48	Continuant recte per aquest camí, en una corba de 180° a mà dreta, al marge esquerre hi ha un petit corriol, molt dret, que ens portarà fins a la riera de Salenys, allà la travessarem i continuarem cap a la dreta per un petit corriol enmig de pedres plenes de molsa que ens durà fins al Pou de les Goges.	498 7.756
03:33	1:29:21	Qui no vulgui baixar al Pou de les Goges, d'on ha de continuar pel mateix camí que venia per trobar la Font de Panedes.	310 8.066

Santi Soler

LACUS

Cables BUGIA antiparasitaris
sense conductor metàl·lic
(des del 1961)

MAFA, S.L. (Succ. de G. Sureda)

C/ Donzelles, 51 - Tel. (972) 80 55 30
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Mobles
Mulà

Carretera C-250 Km. 24
Tel. 972 83 06 60 - Fax 831374

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

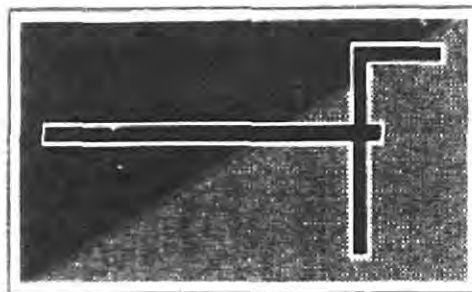

Lluís Villa May

AGENT DE LA PROPIETAT IMMOBILIÀRIA

ANGEL GUIMERÀ, 21-BIS
TELÈFON I TELEFAX: (972) 80 53 70
17240 LLAGOSTERA (GIRONA)

TRANSPORTS FONT S.L.

C/Joan Maragall, 11 - 17240 LLAGOSTERA
Tel. (972) 830005 - Fax (972) 805055

C/Progrès, s/n - Tel./Fax (972) 504313
17600 FIGUERES

Estació Renfe Mercaderies - Tel. 2 38810 - Fax 239977
17180 VILABLAIREIX

Pl. Sant Joan, 13 Tels. 320248 - 321683
17220 SANT FELIU DE GUIXOLS

E M B O T I T S

C/Consellers, 2
tel. 830257
LLAGOSTERA

FINQUES GALOBARDES

Fivellar, 24
Tel. (972) 83 09 14
Fax: (972) 83 09 00
17240 LLAGOSTERA (Girona)

VENDA I LLOGUER D'IMMOBLES
ASSESSORIA JURÍDICA I FISCAL
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES
ASSEGURANCES

EDUARD GALOBARDES I JORBA
Advocat - Administrador de Finques

Quants porcs hi ha a la comarca del Gironès?

“Explotacions porcínes, una possible realitat a curt termini a Llagostera”

Llagostera sempre s'ha definit com un poble de pas. Llagostera és un poble tranquil que sembla haver aconseguit un equilibri entre allò rural i allò urbà. Però hi ha un perill per a uns o un repte per a altres. Som un conjunt d'idees i d'opinions que sigui pel que sigui, pel nostre caràcter extravertit mediterrani o per poble democràtic o per altri, aquest conjunt és vulnerable a proposicions iniciadores en qüestions foranes. És aleshores quan aquesta aparentment ferma harmonia pot desenllaçar-se cap a un favoritisme involuntari vers allò vilatà o allò rústec. Des del Butlletí volem donar una vista d'ocell a la situació porcina actual. Creiem que veure'n precedents, estadístiques, normatives... és la conducta més assenyada per embocar aquestes iniciatives, que sense fer auguris de catàstrofe, sí que afecta i afectarà la convivència entre l'activitat a pagès i el vilatà.

Què va passar

Al març d'enguany, l'ajuntament va rebre sol·licituds per a muntar dues granges grans de porcs que en total portaven uns 10.000 porcs al nostre terme. La conseqüent reacció fou suspensió de licències i estudi de la normativa vigent. Segons l'alcalde, Pilar Sancho, “el que farem serà modificar puntualment les normes subsidiàries que regulen les construccions ramaderes, fent-les més restrictives pel que fa als paràmetres de distància i de nombre de caps de bestiar”. El que es busca, és evitar massificació de les activitats rurals i apostar per una diversificació.

Pel que fa a altres poblacions, des del novembre passat que els diaris en parlen de situacions conflictives respecte aquest cas:

Calonge (27.11.97).- “Una població neta de porcs”

Vidre (28.11.97).- “Paralitzen la construcció d'una granja de porcs a causa de la demanda interposada per un grup de veïns”

Corçà, Pals, Fontcoberta (21.3.98).- “Abocament de purins il·legal”

St. Feliu de Pallarols (21.3.98).- “Els veïns s'oposen a la construcció d'una granja de cria i engreix de 1.680 porcs”

Vilobí (18.7.98).- “Els veïns de Vilobí es mobilitzen per evitar que s'hi instal·li una granja de 2.800 truges”

Normativa

Quin és l'objectiu de les regulacions de les explotacions porcínes?

“Millorar la producció ramadera i la qualitat dels processos productius mitjançant l'aplicació de normes zootècniques, d'higiene i de benestar dels animals, així com la protecció i la millora del medi ambient” (DOGC Núm. 1878 - 28.3.1994)

Què és el Llibre d'Explotació Ramadera?

És un document que obligatòriament ha de posseir el titular d'una explotació agrícola. Aquest document s'ha de mantenir actualitzat i a disposició del DARP.

Què s'entén per:

- a) **Porc**: animal de l'espècie porcina de qualsevol edat, tant si es destina a la reproducció com a l'engreix, inclòs el porc senglar
- b) **Verro o semental**: animal mascle de l'espècie porcina de més de 6 mesos destinat a la reproducció
- c) **Truja**: animal femella de l'espècie porcina de més de 6 mesos destinat a la reproducció
- d) **Garrí de cria**: animal de l'espècie porcina des del naixement fins al deslletament
- e) **Garrí deslletat**: animal de l'espècie porcina des del deslletament fins als 2 mesos
- f) **Porc jove o de cria**: animal mascle o femella de l'espècie porcina, de 2 a 6 mesos d'edat, destinat a la reproducció
- g) **Porc d'engreix**: animal mascle o femella de l'espècie porcina des dels 2 mesos fins al sacrifici (DOGC. Núm. 1885 - 18.4.1994)

CENS DE PORQUÍ, DESEMBRE DE 1997

ON FALTA I ON SOBRA NITROGEN (DADES DE 1993, EN TONES)

COMARCA	Nitrogen produït pels purins	Nitrogen Admissible		Balanç del nitrogen	
		amb el barem de 210 kgN/ha	amb el barem de 170 kgN/ha	amb el barem de 210 kgN/ha	amb el barem de 170 kgN/ha
BAIX EMPORDÀ	2.205,65	5.895,69	4.772,70	-3.690,04	-2.567,05
GIRONÈS	2.073,70	4.035,00	3.266,43	-1.961,30	-1.192,73
SELVA	1.642,71	3.155,38	2.554,35	-1.512,67	-911,64

El Punt, 21-3-98

La problemàtica dels purins

Publicat al març de 1996, hi ha un Reial Decret sobre "Protecció de les aigües contra la contaminació produïda pels nitrats procedents de fonts agràries". El mateix decret fa referència al "Codi de les bones pràctiques agràries" i a les "Quantitats màximes de nitrògen aplicat als terrenys" sent de 170kg/any de nitrògen per hectàrea, però permeten fins a 210kg/any Ha durant els primers programes d'actuació quadriennal.

El més recent sobre aquesta problemàtica i que aviat serà decret és: *Intervenció Integral de l'Administració Ambiental* publicada al DOGC Núm.2598 -13.3.98. Sembla que els annexos d'aquest document classifiquen cada explotació ramadera d'una manera més precisa i específica per a administrar-li la regulació més adequada.

Obligacions del titular de l'explotació porcina

Les explotacions porcines es classifiquen legalment en:

- a) **Explotacions porcines de selecció:** Explotació i millora de races pures
- b) **Explotacions porcines de multiplicació:** Multiplicació d'animals
- c) **Explotacions porcines d'hibridació:** Producció d'animals híbrids de l'espècie porcina
- d) **Explotacions porcines de producció:** Producció d'animals destinats al sacrifici

e) **Explotacions porcines d'engreix:** Dedicació absoluta a l'engreix dels animals

Els requisits principals que ha de complir l'explotació es poden resumir amb els següents punts:

- 1) **HIGIENE.-** Mitjans de producció de fàcil neteja, desinfecció, desinsectació i desratització.
- 2) **GESTIÓ DE RESIDUS.-** Capacitat d'emmagatzematge per un període de temps fins a l'adequat ús agrícola. Disposició de sòl agrícola suficient per una correcta dosificació de nitrats.
- 3) **EVITAR DIFUSIÓ DE MALALTIES.-** Manteniment d'una distància adequada en relació a altres relacions porcines: escorxadors, sales de desfer...
- 4) **PROTECCIÓ I BENESTAR DELS ANIMALS.-** Identificació dels animals; programa sanitari; Superfícies lliures segons la relació següent:

Estadístiques

Segons una enquesta del desembre de 1997 realitzada pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (DARP), el cens porquí marca un total d'animals de 4.978.758 a Catalunya. Particularitzant, només s'ha inclòs en els següents gràfics els valors de la nostra comarca (Gironès) i de les comarques que ens són veïnes, el Baix Empordà i la Selva.

CENS PORQUÍ, DESEMBRE 1997

COMARCA	Garrins	Porcs de 20 a 49 kg	PORCS D'ENGREIX			Mascles reproductors	TRUGES REPRODUCTORES				TOTAL ANIMALS
			de 50 a 79 kg	de 80 a 109 kg	de >109 kg		no han parit		han parit		
							no cobertes	cobertes primer cop	cobertes	criant o en repòs	
BAIX EMPORDÀ	25.651	37.858	36.528	23.446	258	437	1.069	1.248	7.500	2.924	136.919
GIRONÈS	26.573	27.132	26.789	16.530	192	337	891	1.105	7.350	2.826	109.725
SELVA	13.627	16.630	17.651	9.233	161	188	551	621	4.139	1.442	64.243
CATALUNYA	1.264.325	1.280.219	1.173.633	740.436	26.174	12.559	45.581	51.028	283.628	101.172	4.978.756

Estadístiques Agràries i Pesqueres 1998. DARP

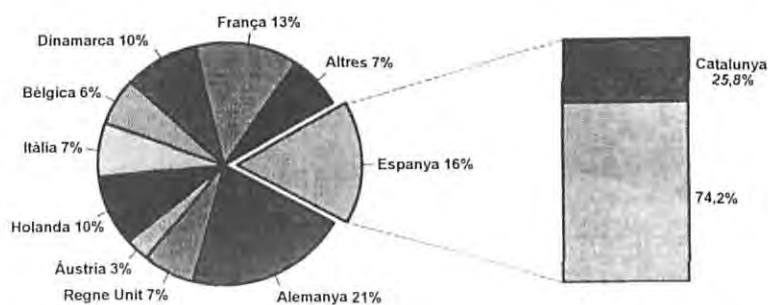
RESUM DEL DIRECTORI DE GRANGES, CLASSIFICADES PER TIPUS D'EXPLOTACIÓ, 1997

COMARCA	TIPUS PRODUCCIÓ			TIPUS D'ENGREIX			TOTAL		
	EXPLO-TACIONS	PLACES TRUGES	PLACES ENGREIX	EXPLO-TACIONS	PLACES TRUGES	PLACES ENGREIX	EXPLO-TACIONS	PLACES TRUGES	PLACES ENGREIX
BAIX EMPORDÀ	237	12.890	24.857	104	54	72.572	341	12.944	97.429
GIRONÈS	148	11.736	28.210	77	77	44.173	225	11.183	72.383
SELVA	77	5.855	17.794	143	8	28.621	220	5.863	46.415
CATALUNYA	7.395	547.088	1.432.502	5.323	9297	3.390.103	12.718	556.385	4.822.605

Estadístiques Agràries i Pesqueres 1998. DARP
Quan els productors s'enfronten amb els consumidors

Altra vegada hi ha el qui progressa i el qui s'ha d'adaptar a aquest progressar. Mantenir la qualitat de vida que ens marquen i fer-ne de pagès un guanyar-se la vida, és incompatible si el pagès no esdevé empresari mig i titular d'una explotació inscrita al cens del DARP. Sempre n'hi ha hagut de conills, gallines i porcs,...però de tenir un parell de porcs per matar per Nadal a tenir-ne 5.000 caps, la diferència implica necessàriament una racionalització

tant en l'ubicació com en la construcció d'una granja. Només s'espera que la perfecció que es clama en forma de llei i normatives, s'executi sobre allò real amb la mateixa intenció.

CENS TOTAL DE PORQUÍ A LA CE, DESEMBRE 1997

Estadístiques Agràries i Pesqueres 1998. DARP

Jenny Burgués i Ribó
31.7.98

Regals ANNA

Carrer Sant Feliu, 8
LLAGOSTERA

☎ 83 12 83

ROBA I COMPLEMENTS PER A INFANTS
ARTICLES DE REGAL - NINOS
RECORDS DE BATEIG, CASAMENT, COMUNIÓ I ANIVERSARIS
SERVEI DE TINTORERIA "AURA"
REPRESENTANT OFICIAL FORTUNA

IRUANI, S.L.

C/. Alberti, 20
Tel. - 972 83 09 13
17240 LLAGOSTERA (Girona)

EL COTO
RIOJA

Denominación de Origen Calificada

EMBOTELLADO POR EL COTO DE RIOJA, S.A. OYON-RIOJA ALAVEGA-ESPAÑA

CRianza

COMERCIAL
ROVIROSA

Felix Pallarols Negre
Zona Girona

Pau Claris, 110 - 08009 Barcelona Joan Maragall, 8 - 17240 Llagostera
Tel. 93/487 73 84 - Fax 93/488 16 62 Tel. i Fax: 83 09 72
Tel mòvil: 908 63 31 25

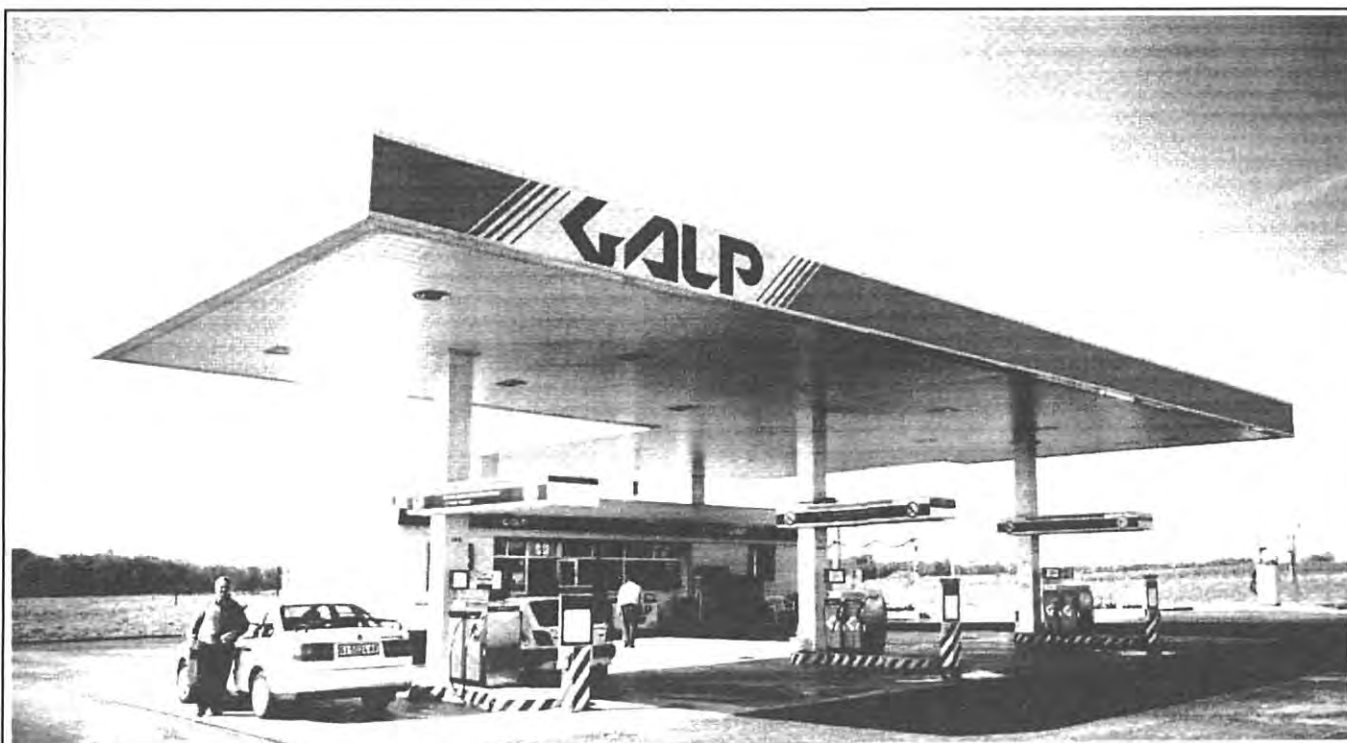
CAVA MAS TINELL

Representant de les següents marques:

REMY MARTIN
COINTREAU
THE FAMOUS GROUSE
HIGHLAND PARK
JAMBU
GLEN TURRET
BUNNAHACHAIN
EVAN WILLIAMS
KINDILAN
KRUG & C°
CHARLES HEDSIECK
MAS TINELL
TINELL
COTO
RIGNIER

CLES DES DUCS
GRAND EMPEREUR
GALLIANO
FLORENZA
MOUNT GAY
SAINT JAMES
PASSOA
ATTOR
EL PALENGUE
MARC GOYARD
IZARRA
MAJESTIC
SHOCHUKHO
NOBLY PRAT
ROLLS
BOULARD

E.S. LES SUREDES
PETROGAL ESPAÑOLA
TELEFON 46 38 93

BOTIGA
TREN DE RENTAT
CANVI D'OLI

24 HORES
AL SEU SERVEI

Entrevista a Josep Blanch Vall·llosera

Des de darrere les cortines d'un teatre, assegut a la sala de plens de l'Ajuntament o com a mestre surer, l'avalen anys de servei incondicional a un poble que, per ell, és mitja vida. L'altra mitja és el mar, on s'escapa amb la família sempre que li és possible. Diu que ja es comença a sentir cansat, que cada dia li agrada més quedar-se a casa, tallant fusta, una afició a la qual dedica moltes hores, però encara, de tant en tant, es dedica a transmetre una part de la nostra història als més menuts de la vila.

No tots els llagosterencs han viscut el poble tan intensament com vostè i, per això, sembla que s'ha de tenir una personalitat especial. Com s'autodefiniria?

“Crec que sóc una persona que estima el poble, i faria tot el que em fos possible perquè anés bé.”

Una de les opcions de servei que va prendre va ser presentar-se a les eleccions i treballar des de l'Ajuntament.

“Sí, vaig estar-hi quatre anys, quan en Josep Puig era alcalde. Jo portava la regidoria de medi ambient i m'encarregava dels temes relacionats amb la cultura, el museu i també el cementiri. Una de les coses que recordo d'aquella època és que els dissabtes organitzava sortides amb els vaillets del poble per recollir deixalles dels boscos i els voltants de Llagostera. Al principi ho fèiem com podíem, amb el meu cotxe, però més endavant vam fer venir el remolc de la brigada i l'omplíem fins a dalt.”

Com valora, doncs, la seva experiència en la vida política?

“Positiva, molt positiva i enriquidora. En aquells anys vam fer moltes coses. Es va crear el museu de l'estació, es va instal·lar la policia, es va fer la llar de la tercera edat...”

Com va sorgir la idea de crear el museu etnològic?

“El pare d'aquest museu és en Pons, i la idea va sorgir quan jo estava a l'Ajuntament. Tot i que hi havia plans per tirar a terra l'edifici de l'estació, m'hi vaig posar en contra molt fermament, perquè vaig considerar que era un local que s'havia de conservar. El material el vam recollir entre compres a parracaires i donacions de particulars. És molt important perquè la gent recordi la història. Hi ha peces que ja no es trobarien a gaires cases de pagès.”

Té l'acceptació que s'esperava per part de la gent del poble?

“Va haver-hi un temps en què venien molts col·legis de fora i els explicàvem per a què servien les eines. Ara ha canviat, hi ha menys coses exposades i la resta està emmagatzemada. Entenc que els museus han de ser polivalents i hi ha una ro-

tació, però hi trobo a faltar més peces.”

Com creu que s'ha de transmetre la història als nanos?

“A través de museus on s'ensenyi com treballaven els nostres avantpassats.”

O sigui, a través de la demostració?

“Sí. A casa, de tant en tant, vénen els nanos dels col·legis i del casal a veure com es treballava el suro. Quan vénen, agafo un ganivet de llescar d'aquell temps i els faig les llesques a mà, les carro i llavors faig un tap amb la primera màquina que hi va haver per fer-ne, perquè a mà no en sé, tot i que ja m'agradaria. Tot això agrada molt als nanos. Quan acabem els dono una bosseta

amb taps i sembla que hi portin caramels.”

Quin creu que és el motiu pel qual la indústria surera continua sent el motor de l'economia de Cassà i a Llagostera ha davallat tant?

“A Cassà ara també hi ha menys fàbriques que abans, i s’ha de tenir en compte que fa molt temps que hi ha els “hermanos” de la Salle, que han donat més cultura al poble. La davallada de la indústria surera és un fet general. Ara hi ha empreses fortes que produeixen molt, però estan molt ben equipades amb màquines automàtiques. Una de les principals causes de la davallada del suro és que ara els taps es fan servir poc. Abans s’utilitzaven per tapar ampolles i garrafes, i a la farmàcia, tots els productes envasats anaven amb taps de suro. Quan va sortir el tap metàl·lic, també s’hi posava un disc de suro a dintre, però ha estat eliminat. Per al lleixiu també es feia servir, i per als cartutxos de cacera. Tot el que ara és tap de plàstic o metàl·lic abans era de suro.”

No obstant això, durant uns anys el suro va ser bàsic a Llagostera.

“Sí, i tant. L’època d’esplendor va ser del 1880 al 1905. Durant un temps, quan Llagostera no devia arribar als tres mil habitants, hi havia més de mil persones treballant en la indústria surera. Abans no costava gaire treballar per a un mateix. Amb dues eines -un ganivet de carrar i un de llescar-, un tinar -una bóta mig partida- i una cadira, n’hi havia prou.”

Com va entrar en contacte amb el món del suro?

“El meu pare ja hi treballava, era carrador i barber. Com que abans la

barberia no donava per viure, s’havia de buscar alguna cosa complementària. Jo també tinc l’ofici de barber, en vaig fer fins als trenta anys, a casa mateix. Vaig entrar en el món del suro perquè no tenia gaires coses per triar. Vaig anar a treballar a can Turon, al despatx, però de mica en mica vaig començar a agafar una barrina i a conèixer més bé aquest món. De l’any 43 al 45 va haver-hi una crisi en la indústria surera i vaig plegar per anar a treballar, més endavant, a can Colobret. Quan tenia divuit anys vaig passar a *les agulles*, on era l’encarregat d’una secció, però era molt jove, em va pesar la responsabilitat i me’n vaig anar a fer taps a ca l’Auladell. Finalment vaig posar negoci propi, però no va funcionar. És molt difícil posar-te pel teu compte i mantenir-ho. Llavors vaig estar vint anys més treballant i els estalvis em van servir per comprar la fàbrica on em vaig jubilar.”

Deixant de banda la feina i la política, parlem d’art. Quants anys ha estat vinculat al món del teatre?

“Uns cinquanta, que són molts. Jo vaig viure l’època de l’*auxili social*, que era on ara hi ha can Cabarroques. Acabada la guerra, als anys quaranta, vam començar a fer-hi representacions.”

Quines obres es representaven?

“Recordo que fèiem Els Pastors, que havien de ser en castellà, i no hi podien sortir noies, només la mare de Déu. De tot això encara en guardo els programes. També fèiem obres com *Els dos dots*, *Entre mare i fill*, *La presentalla*... obretes senzilles i còmiques.

En aquella època però, la festa grossa era anar al cine o a ballar. Si volies una butaca a Can Barceló l’havies d’encarregar cinc setmanes abans, i al Casino es feien balls molt macos que, de vegades, com en el cas de Carnaval, se susprenien “por orden de la autoridad”. Al Casino es feien moltes activitats i hi passaven les obres de teatre que havien tingut èxit a l’auxili.”

Per què li van adjudicar la feina d’apuntador i maquillador?

“No ho sé. En això del teatre et col·loquen etiquetes i no saps per què.”

També deu ser desagradida la feina d’apuntador.

“Home, força, has d’estar tota l’estona al “tanto”. Si surts, llueixes més i gaudeixes més l’ambient de l’obra.”

Què li sembla la dinamització del moviment associatiu que viu Llagostera en aquests moments?

“Sembla que hi ha empenta. Una de les entitats que veig molt bé i que m’estimo molt és el Casal. Quan veig trenta o quaranta persones treballant desinteressadament, penso que no pot anar pas malament.”

També hi ha estat vinculat?

“No he estat membre de la junta, però sempre hi he col·laborat com a apuntador.”

S’ha retirat definitivament del teatre en actiu?

“Sí, tinc seixanta nou anys, i amb els anys es van perdent les ganes de perdre les nits assajant.”

Deu ser difícil, després de tant temps d'estar vinculat a tants llocs, anar-se'n desenganxant.

"No, en vas quedant tip amb els anys."

Les filles del taper va marcar una fita important en el teatre llagosterenc.

"Sí, s'ha representat molts cops, l'últim durant el centenari del Casinó, i com sempre amb gran èxit de públic. Aquesta va ser la darrera vegada que vaig fer d'apuntador."

Ara les seves aficions s'han encaminat cap a activitats més tranquil·les.

"Sí, ara em dedico a la talla. Tota la vida he fet alguna coseta amb suro, però amb la fusta no m'hi atrevia. Me'n va ensenyar en Ramon Forteza, un capità de la marina mercant, primer en els curssets d'artesanaria i després a casa seva. És una feina que m'agrada molt, em poso una musiqueta i vaig fent."

I de la pesca, què ens en pot dir?

"Sóc molt aficionat a la pesca, porto moltes hores de barca i la veritat és que el relax que suposa sentir la tranquil·litat del mar, i la sensació que se sent, no es pot sentir a cap altre lloc. Abans, si tenia temps, també anava a pescar als pantans i rieres de les rodalies. El Ridaura i les rieres eren netes i plenes de peix, i feia goig anar-hi. Ara les rieres i el Ridaura no són ni l'ombra del que eren."

Treballar per viure, viure per treballar o viure tot treballant?

"Treballar per viure."

Un bon llibre, una bona pel·lícula o una bona música?

"Una bona pel·lícula."

Quin és el millor regal per fer?

"Un llibre."

I per rebre?

"Un llibre."

Creu que hi ha moments en què és necessària la mentida?

"Crec que la mentida mai és justificable."

És millor boig conegut que savi per conèixer?

"Sí, a la vida t'hi trobes."

La primera impressió sempre és la bona?

"No, jo crec que no."

Si hagués de triar un personatge històric quin escolliria?

"Ho dic una mica així, però... En Lluís Companys."

Creu que el bé i el mal sempre van junts?

"Sí, és possible, l'interessant és poder fer sortir sempre el bé. S'ha de saber mantenir el mal a ratlla."

Quin és el somni que espera fer realitat algun dia?

"Poder arribar a gran i que no em falti cap dels que m'envolten: la dona,

la Fina, l'Albert i els nanos, que el que falli sigui jo."

Quina és la cosa que li fa més por?

"No la conec gaire, la por."

Quin és l'invent més útil de la humanitat?

"N'hi ha molts...la medicina potser."

Creu que s'ha de dir sempre el que es pensa?

"Doncs, potser no. De vegades pots perdre amistats segons el que diguis."

Sònia Genóher
Jordi Pinsach

«Novetats Casanovas»

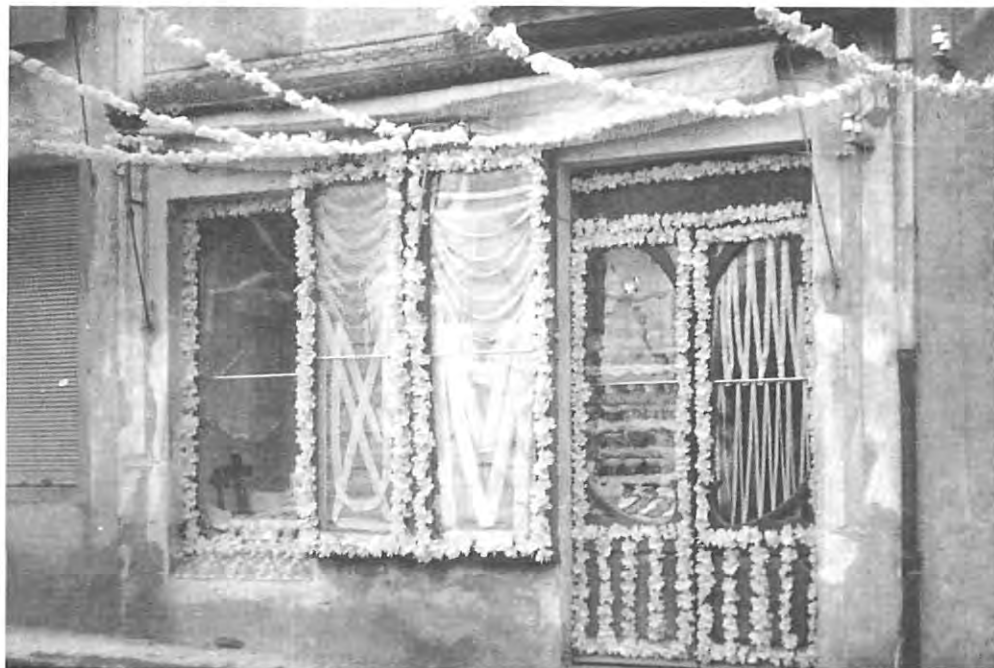
Al 1921 la Sra. Rosita es guanyava la vida fent de pentinadora per les cases però algunes senyores anaven a arreglar-se els cabells a casa d'ella.

Moltes noies de pagès anaven a pentinar-se abans d'anar al ball del diumenge ja que, baixant a peu fins al poble, suaven i quedaven plenes de pols.

Veient que algunes clientes demanaven productes de bellesa, amb el seu marit Eusebi Casanovas van decidir anar a comprar-los a Girona. L'èxit de les vendes va fer que anessin a proveir-se d'aquests a Barcelona on els obtenien més econòmics.

D'aquesta manera Novetats Casanovas va esdevenir una de les botigues més importants del poble. L'aparador era innovador i girava entorn d'un bust amb cabells de veritat, el pentinat del qual es canviava cada setmana.

El comerç no tenia horari. Fins i tot la nit de Reis s'havia arribat a

Vista frontal de l'aparador engalanat pel dia de la verge de fatima (cap a l'any 47)

tancar a les tres de la matinada. A partir dels anys 40 els van obligar a tancar els diumenges.

Quan els fills de l'Eusebi i la Rosita van ser grans, en Joan es que-

dà a la botiga i el seu germà Enric, casat amb Maria Roget (actual propietària), portava la sabateria situada al carrer Consellers.

L'any 1956 els pares es jubilen i el comerç passa a mans d'en Joan. Quan aquest es retira al 1988, el negoci es posa a nom de Maria Roget. L'Enric ja estava retirat i no es podia posar la botiga al seu nom.

La Maria ens comenta que abans tenia més clients fixo que ara. Anys enrere, la gent quan anava a comprar aprofitava per fer petar la xerrada; ara però, la gent està més enfeïnada i no s'entreté tant.

A *Novetats Casanovas* no li ha influït el canvi d'ubicació del mercat, tot i que ara passa més gent per davant de la botiga. Des de sempre el carrer Álvarez de Castro ha estat

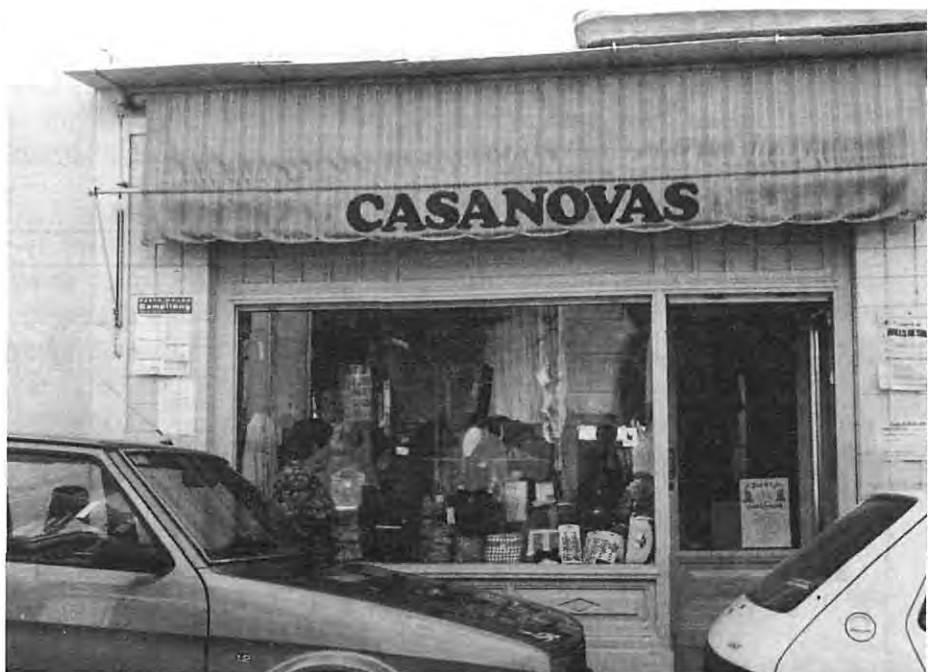
Rosita Martinell i Eusebi Casanovas fundadors de la botiga (any 84)

COMERÇOS AMB HISTÒRIA

un carrer molt transitat gràcies a l'estació i a la fàbrica d'agulles.

La botiga es manté pràcticament igual, un dels pocs canvis que s'ha fet ha estat l'aparador modificat cap a l'any 54.

El negoci no tindrà continuïtat en no haver-hi ningú de la família que el pugui continuar.

Vista actual de la façana

*Pau Bassets, Nuri Capdevila
Gustau Montero, Pilar Ventura
Quim Ventura*

Obres Hospital S.L.

Carrer Pocafarina, 21
Telèfon (972) 83 09 45
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Bar Restaurant Can PANEDES

Desde 1966 Cuina
Casolana

Carretera de Sant Feliu, 5
Tel. (972) 83 03 56
LLAGOSTERA (Girona)

Transportes

JAPIC PETIT, S.A.

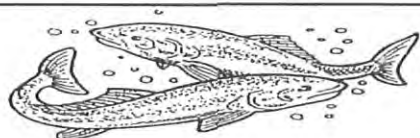
TRANSPORTES INTERNACIONALES Y NACIONALES

Calle Girona, 18 - Tels. (972) 83 03 04 - 80 52 57 - FAX 83 05 55
17240 LLAGOSTERA (Girona - España)

Sara

Merceria - Perfumeria

C/ Donzelles, 6 - Telèfon: 83 11 15
17240 LLAGOSTERA

PEIXATERIA PLANA

PEIX FRESC DE PALAMÓS
CONGELATS

Cristófol Colom, 7 - Tel. 83 02 58 - 83 01 96
LLAGOSTERA

Menjars "CAL DEGOLLAT"

83 01 29
83 11 25

Carrer Sant Feliu, 55
17240 LLAGOSTERA

ALIMENTACIÓ
VENDES A L'ENGRÒS

Comercial MESTRES, S.A.

C/ Fivaller, 9 - Tel. 83 02 95 Fax 83 11 01
17240 LLAGOSTERA

Constructor d'Obres

Martí Plà

C/ Músic Aguiló, 3
Telèfon (972) 83 04 17

17240 Llagostera
(Girona)

Carmen Mestres Lligem
BAR MESTRES

C. Pau Casals, n.º 2
Tel. 83 05 22

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

LA TAVERNA
LLAGOSTERA
TFNO. 831095

Muralles de Llagostera

En Josep Cantó i l'Antoni Mascort han aconseguit, després de tres anys d'investigació, fer una reconstrucció del traçat de les muralles de la nostra vila. A part de l'enriquiment que els ha suposat el treball en equip, expliquen la seva satisfacció perquè els llagosterencs puguin conèixer una mica millor la història de la seva vila. Malgrat mostrar-se una mica decebuts per no haver guanyat la Beca Esteve Fa, els acontenta saber que se'ls ha assegurat la publicació del seu treball. En aquesta entrevista, ens avancen algunes dades d'aquesta tasca, que properament es materialitzarà en un llibre que possiblement apareixerà per St. Jordi.

- D'on va sorgir la idea de buscar el traçat de les antigues muralles?

Antoni Mascort (AM): Jo estava fent l'arbre genealògic, cosa que em va portar a l'Arxiu Històric de Girona. Tot buscant, vaig anar trobant alguna cosa sobre Llagostera, que m'anava apuntant. Jo anava comentant algunes troballes amb en Josep. Fins que un dia vam decidir anar a fer un volt pel nucli antic i vam començar a buscar.

Josep Cantó (JC): De fet, la primera investigació que vam fer va

ser anar a l'arxiu de la rectoria. A partir d'aquí vam començar a anar plegats a Girona per buscar informació als arxius. Tot això va començar a l'octubre del 95.

- Ja ho vàreu encarar a buscar la muralla d'entrada?

JC i AM: Sí, el que passa és que hem anat trobant altres dades, sobre altres aspectes de Llagostera en els segles XVI, XVII i XVIII.

- Com definiríeu el treball que heu fet?

JC: Alhora que hem trobat la situació de les muralles, amb algunes torres i les entrades, hem reconstruït el poble en els segles XVI, XVII i XVIII.

AM: Coneixem la ubicació de les cases, així com la majoria d'oficis que tenien els seus habitants. Molts d'ells han desaparegut, com ara el de teixidors de lli.

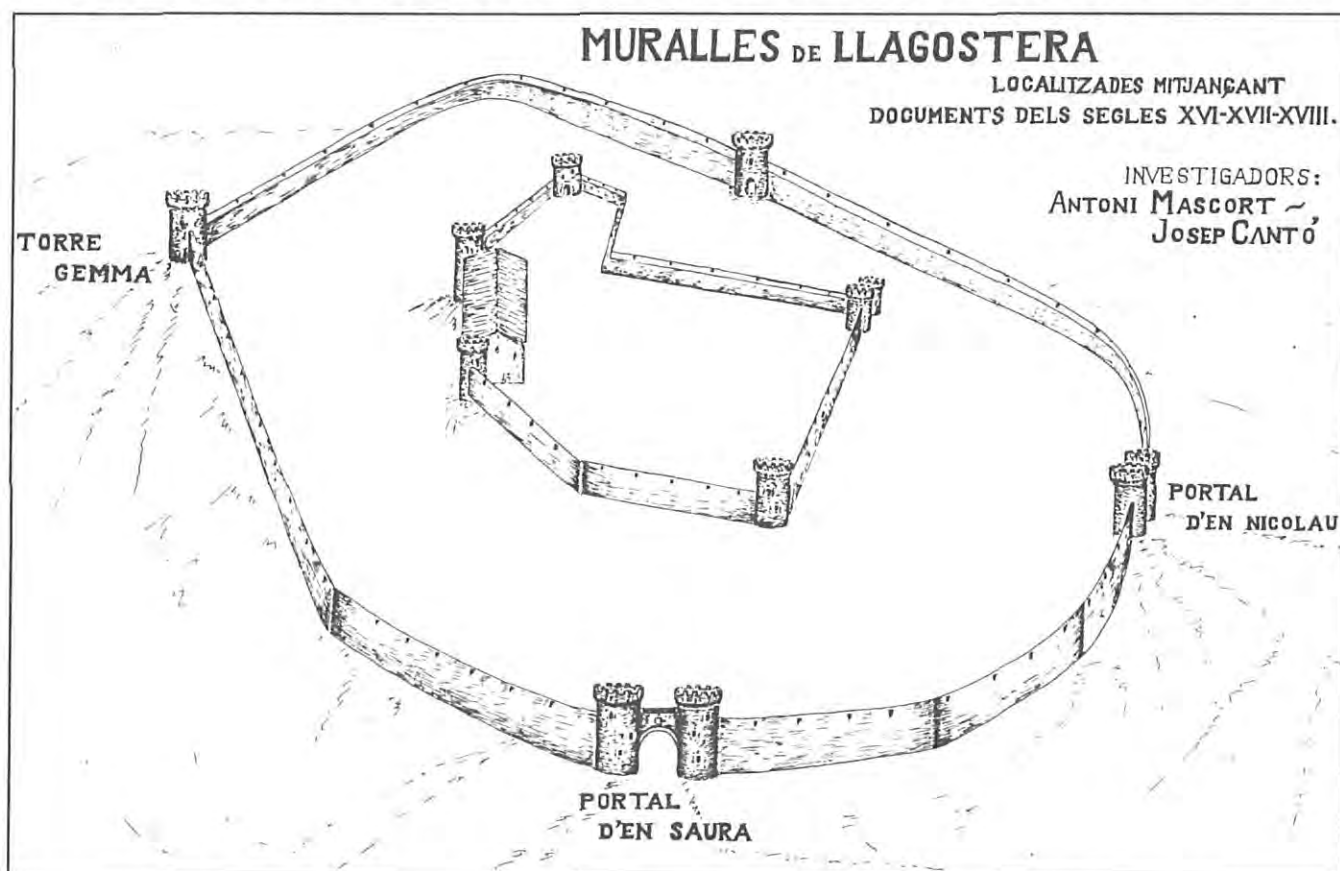
- Quin ha estat el vostre mètode de treball?

JC: Hem hagut de traslladar-nos moltíssimes vegades als arxius de Girona, Santa Coloma i Barcelona a

Tant en Josep Cantó, de 71 anys, com l'Antoni Mascort, de 63, es confessen uns apassionats de la història des de la seva infància. Aquest no és el primer treball de recerca d'en Mascort, que ja ha fet un llibre sobre la deportació als camps de Mauthausen, del qual es pot trobar un exemplar a la biblioteca local. Antics companys de feina de can Raül, fundadors de l'agrupació filatèlica de Llagostera i de la revista Lacustària, la seva amistat s'ha refermat encara més després de treballar estretament durant tres anys en aquest projecte.

Foto: Francesc Mas

Aquest és el traçat de les muralles proposat pels Srs. Cantó i Mascort. Com es pot comprovar, no es tracta d'una sola muralla, com fins avui es creia, sinó que n'hi ha una d'interior, que passaria per darrere l'edifici de l'Ajuntament i travessaria la part de darrere l'església. Les entrades de la muralla exterior es trobaven situades una a l'entrada del carrer Major, que puja des de la Plaça del Mercat fins a la plaça de la biblioteca i l'altra al carrer de Sant Pere. Aquest només és un primer esbós. Per veure el traçat sobre el poble actual o bé per comprovar la ubicació de les cases als segles XVI-XVIII, caldrà esperar a veure el llibre o l'exposició.

part de consultar l'arxiu local i el de la parròquia...

AM: A mesura que anàvem llegint llibres, anàvem recollint tots aquells textos que feien referència a Llagostera i a la muralla. Et trobaves textos on s'explica que la paret orientada a *sol ixent* de la casa de "fulanito" donava a un tros de muralla, o bé a una claveguera, i coses per l'estil. Així, hem anat recollint totes les peces d'aquesta espècie de puzzle, i les hem anat encaixant.

- Ha estat molt feixuga aquesta tasca d'investigació?

JC i AM: Per donar-ne una idea, fins avui hem repassat pàgina per pàgina un total de 136 llibres de l'Arxiu Històric de Girona. I hem de sumar-hi els de l'Arxiu Diocesà amb les visites pastorals, llevador de Solius i Llagostera, etc., els de l'Arxiu Municipal i Arxiu Parroquial de Lla-

gostera, els de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, i els de l'Arxiu Comarcal de Santa Coloma de Farners, etc.

No ens ha resultat feixuc, perquè ho fem molt a gust. Més aviat diríem que ha requerit molta paciència i constància ja que, quan passes fulls i més fulls sense trobar-hi res d'interès, et vénen ganes de plegar. La gran sort ha estat ser dos ja que quan, en un moment donat, l'un estava avorrit, l'altre sempre l'animava per continuar.

- També heu hagut de fer treball sobre el terreny, no?

AM: A vegades ens calia comprovar sobre el terreny les teories que teníem. De fet, aquest treball ha estat possible gràcies a la col·laboració de molta gent i especialment als veïns del nucli antic als quals estem molt agraïts.

JC: En una ocasió ens van deixar entrar en una casa en la qual l'amo creia que no hi havia res. Doncs bé, hi vam trobar restes de l'antiga muralla de gairebé un metre d'amplada.

- Heu tingut assessorament d'algun tipus?

JC: La feina d'investigació l'hem feta tota nosaltres. Ara bé, a tot arreu ens han donat facilitats i hem pogut treballar amb tota la llibertat que hem necessitat. Des de la Marta Albà (l'arxivera local) fins al mossèn, al personal de l'Arxiu Històric de Girona, al de la Catedral, Santa Coloma... Tot han estat facilitats.

- Quina era la creença popular de la muralla? Us ha sorprès el resultat de la vostra investigació?

JC: Hi havia algunes teories, però cap d'elles fonamentada. El que més ens ha sorprès és trobar la muralla

interior. Una altra cosa és que hi havia la teoria que a can Caciques hi havia una entrada i dues torres. No saltres només n'hem trobat una i no hi ha cap indici que allà hi hagués res més.

- Quins han estat els principals obstacles d'aquest treball?

JC: La dificultat més gran ha estat poder desxifrar la lletra d'alguns escrits antics, per la qual cosa hem hagut de recórrer a historiadors.

AM: També ens hem trobat que alguns textos eren en llatí, per la qual cosa hem hagut de pagar traductors, que sovint tampoc podien acabar-los de desxifrar.

El que ha estat una feina de "xinos" és la realització del puzzle de què us parlàvem. Penseu que hem treballat amb 700 o 800 parcel·les. Amb la dificultat afegida que, al llarg de tres segles, algunes de les expressions que fan referència a l'orientació canviaven. Per exemple, el que en un segle es trobava a *sol ixent*, en l'altre el situaven a *tramuntana*. I això ho havies de deduir després de passar-te dies trencant-hi les banyes.

- Us va decebre no obtenir la Beca Esteve Fa?

JC i AM: En certa manera diguem que una mica sí, com suposem passa amb tothom que es presenta a un concurs amb la il·lusió de sortir-ne guanyador.

Penseu que són tres anys de desplaçaments als diferents arxius. A més, hem hagut de fer moltes fotocòpies i reprografies i, per acabar-ho d'arrodonir, hem d'afegir-hi els traductors de llatí. En resum, moltes despeses. Quan va sortir la convocatòria de la beca, vam veure una possibilitat de recuperar el que portàvem invertit. Malauradament no vam tenir aquesta sort.

Però d'altra banda, estem contents perquè el mateix jurat, fent una excepció, ens va concedir la publi-

cació del llibre, a part de buscar-nos un assessor.

- Porteu molt d'invertit en tota la recerca?

JC i AM: A començament d'aquest any ja estàvem a més de la meitat de l'import de la beca. De totes maneres podem dir que ens trobem en millors condicions que quan vam començar, ja que almenys ara tenim assegurada la publicació del treball, cosa que per a nosaltres és molt important.

- Ja heu començat a escriure el llibre?

En aquests moments (finals de juliol) anem pel tercer capítol i esperem tenir-lo acabat a finals d'any. En ell convidem el lector a fer una passejada amb nosaltres pel nucli antic al temps que, amb el llegat del veïns dels segles XVI, XVII i XVIII, anem reconstruint els portals, les torres i les muralles, a més d'explicar-hi fets ocorreguts a la nostra vila en aquella època.

- Al llibre també hi incloureu aquelles dades que heu trobat i que no fan referència directa a la muralla?

AM: Junt a les dades sobre les muralles, hem anat recopilant tot el que ha caigut a les nostres mans referent a Llagostera. La prova és la secció "*Retalls d'història*" del BUTLLETÍ. Ara farem la tria i escollirem el més adient. Creiem que podem aportar unes quantes coses molt interessants, fins ara desconegudes, no només per als vilatans sinó també per als estudiosos.

- Una vegada publicat el llibre donareu per acabada la vostra tasca investigadora?

JC: Respecte al tema de la muralla, sí. El que passa és que tenim previst iniciar un *Crònica* sobre les carnisseries i els escorxadors a Llagostera. Per tant, queda clar que no ens volem jubilar de la tasca d'investigació de la història local.

- Quina utilitat creieu que pot tenir el vostre treball.

JC i AM: A nosaltres ens gratifica el fet que els vilatans puguin conèixer la història de la seva vila

D'altra banda, pensem que el nostre treball pot servir per a aportar dades per si alguna altra persona vol realitzar algun treball més a fons. Un dels problemes que tenim és la datació de les muralles. Segons en Pla i Cargol, poden ser romanes. Hi ha un document antic que parla de "*este monumento romano*", referint-se a la muralla. Si s'aconseguís retrocedir més enrere en el temps, es podria datar amb més exactitud. No saltres no ens en veiem capaços, per la dificultat que suposa la lectura d'aquests llibres tan antics.

Jordi Comas
Dani Moll
Pin
Jaume Ventura

Des de 1952

Carns Esteve

*Matança pròpia
Embotits Casolans
Plats Cuinats*

Passeig Tomàs A. Boada, 12
17240 Llagostera (Girona)
Tel. 972 83 02 14
e-mail: cesteve@grn.es

IMPREMTA
RODAS
OFFSET
TIPOGRAFIA

Camprodon, 24
Tel. i Fax : 83 02 10
LLAGOSTERA

**RECADER
JOAN XIRGU CIURANA**

**Recaderia i paqueteria
de dilluns a divendres,
matí i tarda**

Agències a Girona:

Cooperativa de Recaders
Agència Sureda
Centre de Recaders

Tel. 23 39 61
Tel. 23 01 38
Tel. 20 38 13

A Llagostera:

C./ Concepció, 45

Tel. 83 01 57
Mòbil: 909 38 49 42

**SUPERAVUI
CAN CLIMENT**

C/ ÀNGEL GUIMERÀ, 27

PAUHER SCHOOL
Idiomes

Angel Guimerà, 7 bis
Tels. 80 51 63 - 32 12 24

17240 LLAGOSTERA

Gent Segura

Vingui a veure'ns.

MERCÈ SALVADÓ BERENGUER

Àngel Guimerà, 21 - bis
Tel. 80 53 70 - P. 83 04 45
17240 - LLAGOSTERA

**VISMA
PISCINES**

Àrees d'Exposició i Venda:

-Ctra. Girona-St. Feliu, Km.19 Tel. 972 80 55 46

i ara també a:

-Ctra. Girona-St. Feliu, Km. 24.7 Tel. 972 80 50 53

17240 LLAGOSTERA (Girona)

1r premi del III Concurs Literari Sant Jordi 1998 (Categoria Juvenil)

L'ombra del record

Aquell dia va arribar a casa amb un aspecte esfereïdor. Tot el seu immens cos tremolava i es balancejava d'un costat a l'altre del passadís mentre, alhora, el soroll dels objectes decoratius que queien a terra, impulsats o no, em foradava el cervell de tal manera que no podia acabar d'entendre què passava. Però a mesura que va transcórrer el temps, totes les portes es van anar obrint.

El cert és que, només de veure'l, una sensació d'esgarripança i sobresalt em va recórrer tot el cos. El meu cor batejava a la seva màxima velocitat, i jo cada minut m'apartava més d'aquella víctima de la desesperació. La flaire de cervesa i de tabac que havia cobert l'ambient del passadís delatava el lloc d'on venia; i la seva cara, encara degotant de cervesa, donava la sensació d'un estat d'ànim per sota del nivell de depressió.

Els seus ulls estaven envoltats d'un to vermellós i, en el pòmul dret, hi tenia una contusió d'aspecte alarmant. Allò indicava que, sota els efectes de l'alcohol, havia tingut una discussió amb algun personatge del bar. Ell sempre tenia algun enemic contra qui combatre.

La seva veu era confusa i tampoc crec que fos capaç de dir alguna cosa raonable. L'única cosa que em va fer raonar en aquells moments van ser els crits saturats de fúria, i els seus bruscos moviments, que esdevenien cada cop que jo feia alguna acció per ajudar-lo.

Davant d'aquestes desconcertants reaccions, vaig decidir tancar-me a les golfes de casa, fins que la "tempesta" hagués passat. A mi, embarassada de vuit mesos, no em convenia aquest tipus de companyia.

Des de les golfes, vaig sentir com continuava cridant i gemegant regressivament, fins que les úniques veus que es percebien eren les d'una pel·lícula de l'Oest que feien a la televisió. Al cap d'una estona vaig entrar dins d'un somni profund.

L'endemà al matí, tot estava tranquil. Un silenci poc corrent s'havia apoderat de la casa. Des de les golfes, encara podia percebre l'olor a tabac i

cervesa. Durant tota la nit, no havia fet res més que pensar i intentar trobar resposta al comportament del meu marit, però no en vaig treure l'aigua clara. Només pregava, perquè allò no es tornés a repetir.

Tot seguit, vaig dirigir-me cap a la minúscula finestreta que hi havia a les golfes, i la vaig obrir de bat a bat. En uns moments com aquells, sempre és agradable respirar aire pur, i veure la llum del dia. La finestra era tan petita que quasi no podia treure el cap, però ja n'hi va haver prou perquè les meves orelles percebessin el repic de les campanes indicant que eren dos quarts de vuit. En sentir l'hora que era, el cor se'm va disparar, i vaig treure el cap de la finestra com vaig poder. Només disposava de mitja hora per canviar-me, i anar cap a la feina. No podia perdre temps. Els meus cabells estaven plens de teranyines, i el color de la roba es veia camuflat per un dit de pols considerable. De seguida que em vaig haver espolsat, vaig sortir d'aquell lloc repugnant, amb la màxima discreció possible. De seguida em vaig disposar a baixar les escales molt cautelosament per tal de no retrobar-me amb el meu marit, i també perquè no volia perdre la criatura d'una manera poc corrent, ara que quasi havia arribat l'hora. Amb passes de gat, vaig anar cap la meua habitació, on normalment dormíem el meu marit i jo, per comprovar que ja hagués marxat, i efectivament, ho havia fet. El llit estava per fer, i el pijama dibuixava siluetes per terra. Allò indicava que havia dormit allà, i que ja havia marxat a treballar.

Mentre em vestia i reparava tots els desperfectes produïts aquella nit, vaig obrir totes les finestres perquè la casa es ventilés. El passadís estava ple de figuretes de porcellana fetes miques, i al menjador la taula rodona, del davant de la tele, estava plena de burilles i de cigarretes a mig acabar. Amb un tres i no res ho vaig recollir tot, i em vaig dirigir cap a la feina. La meua feina consistia a col·locar radiocassets dins les seves respectives caixes. Des que em vaig quedar embarassada, em costava molt més fer les coses, incloent-hi el treball dels

radiocassets. Però jo em resistia al dolor, perquè a casa anàvem justos de diners, i no ens podíem permetre luxes festius. Malauradament, o beneficiosament, aquell luxe em va arribar aquella mateixa tarda, per boca del responsable d'embalatge de la fàbrica. Es veu que ell m'havia anat observant des de ja feia un mes i va adonar-se que el meu rendiment s'anava deteriorant dia a dia. Jo no hi vaig posar peròs ni contres. Ara gairebé ja no podia aixecar ni una cadira.

El dia va transcórrer sense problemes. Al capvespre, vaig tornar a casa, amb la mà al cor, resant perquè el meu marit encara no hagués arribat. Vaig obrir la porta amb cura, intentant no fer fressa. Vaig observar el passadís. Tot continuava igual; els mateixos objectes, la mateixa olor d'ambientador de llimona... Tot seguit vaig inspeccionar habitació per habitació per comprovar que no estigués amagat en algun lloc, i afortunadament la casa estava buida de "mals esperits".

Últimament se'm feia difícil de viure amb ell. Es mostrava poc comprensiu, i un xic agressiu amb mi. Quasi no parlava. I quan jo esmentava alguna paraula relacionada amb els diners, es posava vermell i, llavors cridava, canviava de tema, o se n'anava de casa tot fent petar les portes, i fent tremolar els vidres com fulls de paper. Jo ja sabia que sempre havia estat un home estalviador, però no m'hauria imaginat mai que arribés a estalviar el fet de parlar de diners.

Després d'haver revisat les habitacions una per una, vaig canviar-me de roba, i em vaig posar a descansar, després d'un dia tan esgotador com aquell. Mentre descansava, estirada al sofà, no se sentia cap classe de soroll. Aquell silenci em va espantar, així que engegar la televisió va ser l'acció més adequada, en aquells moments, que se'm va ocórrer fer. Però d'altra banda, el volum exageradament elevat de la televisió em va impedir que sentís la fressa del pany de la porta d'entrada en obrir-se. El meu marit havia arribat. Jo continuava encarada al televisor, mentre que ell, es va anar acostant, a poc a poc, fins a arribar a col·locar-se darrere meu. Tot seguit, em va tapar els ulls amb les mans. Jo vaig saltar de cop, i em sembla que la criatura que duia a dins també va fer un bot. De

seguida que em vaig haver recuperat, vaig començar a cridar, i ell, amb una veu encisadora, em va tranquil·litzar, tot destapant-me els ulls, i oferint-me un ufanós ram de flors vermelles que ell mateix havia recollit del jardí. Aquella reacció era desconcertant. Semblava un jove cavaller que intentava conquerir la seva princesa. Tenia l'aparença, contrastant amb la de la nit passada, d'un home completament normal. Semblava que no es recordés de res del que havia passat. Es va asseure al meu costat i em va besar com mai ho havia fet. Em va preguntar per la criatura, i per la feina, igual que un home interessat pel que fa i el que deixa de fer la seva dona. I jo, com una dona que li ho explica tot al seu marit, li vaig intentar explicar que m'havien donat la baixa per quatre mesos, per l'embaràs. I ell, en sentir que ja no treballaria més, i que amb el seu sou ens hauríem de mantenir tots dos, va començar a cridar barbaritats inintel·ligibles, tot tirant el ram de flors enlaire com si fossin globus de festa. Jo vaig intentar calmar-lo, però ell va començar a caminar cap a la porta, i va marxar fent vibrar els vidres i fent trontollar la porta tal com havia fet altres cops.

La meva ment es va quedar uns minuts en blanc sense pensar res, i els meus ulls ho miraven tot, però no veien res. Va ser una sensació molt desagradable. Com si durant una estona hagués desaparegut del món per anar a un altre planeta. Dit d'una altra manera: vaig estar a la lluna durant uns segons.

Quan vaig haver tornat de la "lluna", vaig sortir a fora, a veure si localitzava el meu marit. Volia parlar amb ell, i calmar-lo una mica. Volia entendre per què havia canviat tant des de feia una setmana. Abans era un home divertit, i junts formàvem un família feliç. El meu cervell era incapaç d'entendre els sobtats canvis d'humor del meu marit. No era normal que una persona s'enfurismés perquè li donessin la baixa a la seva dona, sabent que aquesta estava a punt de tenir una criatura, la qual cosa suposava que ja no podia realitzar segons quins exercicis corporals.

A fora, al carrer, no hi havia ningú. Els llums de les cases ja estaven apagats, i l'única lluminària que hi havia era la dels fanals. Pels voltants de la casa

no hi havia cap rastre del meu marit, així que vaig tornar a entrar a casa. Un cop dins, vaig tancar la porta amb clau, i me'n vaig anar a dormir a la nostra habitació. Així m'adonaria que arribaria, perquè havia de dormir al mateix llit que jo.

Ara l'única cosa que feia patir era que tornés a casa amb les mateixes condicions que la nit passada. Durant tota la nit vaig estar fent dormides de cinc minuts. Estava nerviosa i inquieta, i no podia concentrar-me en el somni. Cap a l'albada, ell encara no havia arribat, i finalment vaig aconseguir adormir-me. Al cap d'unes tres hores em vaig llevar, i el primer que vaig fer va ser mirar al meu costat, a veure si ja havia arribat. Però la seva part del llit encara estava íntacta. Allò indicava que aquella nit no havia dormit a casa.

Preocupada, i alhora contenta de no haver-me'l trobat, vaig acabar de fer el llit. A partir d'aquell dia ja no hauria de patir pel temps, ja que tenia tot el dia per fer el que volgués. Fins a les dotze, que era quan treballava el meu marit, vaig estar molt ocupada fent la feina de casa decorant l'habitació del que aviat seria el meu fill i passejant pel carrer, observant tota classe de roba per a nadons. Quan vaig tornar del passeig, ell ja havia arribat de la feina. L'estómac se'm va encongir. Per uns moments vaig pensar a marxar i no entrar, però no podia fugir d'ell tota l'estona, així que vaig obrir la porta, i sense que em sentís, vaig anar cap a la cuina. Dins d'una safata rodona decorada amb formatgets i altres tipus d'embotits dibuixats, hi vaig posar un got de cervesa negra i un platet d'olives farcides.

Jo ja sabia que quan arribava de la feina sempre tenia gana, però quasi mai li preparava res com aperitiu. Considerava que podia aguantar sense menjar perfectament fins a l'hora de dinar. Però en aquell cas, era una ocasió especial. No tenia ni la més mínima idea de l'estat d'ànim en què el trobaria, i allò estava segura que l'ajudaria una mica.

Amb una mà aguantant la safata, i l'altra recolzada a la paret, vaig anar arribant fins al menjador, on hi havia el meu marit mirant un partit de futbol. Ell era un fanàtic del futbol, i cada cop que el seu equip perdia, es partia en mil bocins. En aquell moment, el seu equip guanyava de quatre punts; la qual cosa significava que estaria de bon humor.

Jo em vaig tranquil·litzar després de fer aquest raonament, i decidida vaig dirigir-me cap a ell, el vaig saludar amb el típic petó que equival a dir "hola, com t'ha anat el dia", i li vaig oferir la cervesa i les olives. Ell semblava content, i ho va acceptar ràpidament. L'únic objectiu que tenia al cap era preguntar-li on havia estat aquella nit, però no trobava el moment adequat per fer-ho. Durant tota l'hora de dinar vam menjar callats. Només se sentia la fressa dels coberts quan xocaven amb el plat.

Aquell dia no estava del tot normal, ja que si ho hagués estat, com a mínim hagués creat alguna classe de conversa amb mi. D'una mitjana de deu preguntes que li vaig fer, ell no en va contestar ni una. La qual cosa significa que em vaig quedar amb la incògnita de què havia fet aquella nit.

Quan va haver acabat de dinar se'n va tornar cap a la feina. Al migdia era quan li costava més reprendre la marxa a la feina. Ell treballava de mecànic en un garatge del poble veí. Només amb el viatge ja perdia mitja hora.

En el taller havia de carregar peces molt pesants i no tenien ni cinc minuts per seure en una cadira. Emperò tot i les hores que s'hi passava, i els esforços quasi sobrehumans que feia per seguir el ritme de treball adequat, el sou que li pagaven era miserable. I a més a més, últimament, aquest sou que s'havia de destinar bàsicament a pagar les despeses del pis i les necessitats alimentàries desapareixia misteriosament.

Durant tota l'estona que ell va ser fora a la tarda vaig tenir temps de preparar el menjador i rebre la meva germana. Ella i jo sempre havíem estat molt unides i li ho explicava tot. Ja feia molt de temps

que no la veia, per això li vaig haver d'explicar moltes coses, entre d'altres, el comportament del meu marit. Li vaig explicar que un dia havia tornat borratxo a casa, i ella, com sempre, va tenir la solució. Em va dir que quan les persones es comporten així és perquè tenen problemes greus, i és quan més ajuda necessiten, sobretot de la gent que estimen. Per ajudar-lo, em va donar dos consells: el més fàcil era donar-li suport moralment i estar molt per ell, i l'altre era buscar la causa d'aquest comportament. Jo vaig optar per la segona.

Quan la meva germana va marxar, al cap de poca estona va arribar el meu marit. Estava content, o això semblava. Un cop vam ser estirats al llit, li vaig dir un parell de coses amb grolleria per fer-li pujar l'adrenalina, i de seguida en va tenir prou perquè marxés. Un cop va ser fora, jo em vaig posar un abric al damunt i vaig sortir al carrer darrere seu. Vaig anar seguint les seves passes amb cautela, i vam arribar a un bar de nit, no gaire lluny de casa. Era un bar no gaire digne d'entrar-hi; tenia la porta de fusta mig podrida i foradada, i els vidres estaven bruts, pintats i plens de papers enganxats. Des de la cantonada vaig veure com ell hi entrava, al cap d'una estona m'hi vaig acostar i vaig posar l'ull entremig d'una escletxa que quedava entre dos papers. Aquell local estava ple d'homes, i el fum que hi havia formava una boira quasi impenetrable. Ell estava assegut a una taula i tota l'estona mirava el rellotge. Semblava que esperés algun individu. I efectivament era així. Al cap de pocs minuts va arribar un senyor, vestit de gala, amb unes ulleres i un barret de gàngster. Feia por de mirar-lo. Un cop a dins, van parlar uns segons, i van dirigir-se cap a una màquina en la qual es jugaven diners. Abans de començar a jugar van fer una encaixada de mans, com per desitjar-se sort. I a continuació van començar a jugar. El meu marit cada vegada tenia el cap més baix. Semblava que perdia. L'altre personatge anava traient diners de la màquina com si res. El meu marit cada cop semblava més desesperat, i després de dues hores intentant remuntar van decidir posar punt i final a la partida. Ell havia perdut. Tot seguit va anar cap a la barra, i el cambrer va treure tres gerres de cervesa. Jo vaig pensar que serien per al meu marit, per a l'individu i per

al cambrer, però anava bastant desencaminada. Amb qüestió de mig minut, ell ja se les havia begut totes.

Allò em va alarmar, però quan vaig veure que el cambrer omplia de nou les gerres, però aquest cop, una amb conyac, l'altra amb vi de casa, i l'altra amb xampany francès, l'amor cap el meu marit em va impulsar a entrar. Vaig obrir la porta d'una revolada, i tothom va desviar les seves mirades borratxes cap a mi. Quan ell em va veure, o més ben dit, quan ell em va veure doble, també es va enfadar doble, i va dirigir-se cap a mi amb un aspecte terrorífic. Jo vaig córrer cap a casa, però ell tot i el seu estat va poder més que jo, i tot seguit (això és el que em costa més d'explicar) em va clavar un cop de puny al mig del carrer, i em va empènyer bruscament cap a un fanal. Jo, incapaç d'empassar-me els fets que acabaven d'ocórrer, vaig caure a terra sense sentit. Quan em vaig recuperar, ja no hi havia ningú. Llavors l'únic dolor que sentia era el dolor sentimental que m'havia fet ell, però quan vaig intentar aixecar-me, va aparèixer un altre dolor. Amb l'espant i la caiguda, vaig començar a sentir contraccions. Amb feines i treballs vaig aconseguir arribar a una cabina telefònica que tenia just al costat, i vaig telefonar a l'hospital, tot indicant la meva situació. L'ambulància va arribar en un tancar i obrir d'ulls, i se'm van endur cap a l'hospital. Allà, al cap de vint minuts vaig tenir el meu fill. Va ser un part prematur, i va haver d'estar-se a la incubadora durant dues setmanes.

Quan em van donar l'alta de la clínica, jo no sabia on anar, però l'única opció racional que tenia era tornar a casa meua. L'inconvenient era que em trobaria amb ell, però això no tenia remei.

En arribar a casa, no hi havia ningú. La casa estava bruta, i plena de pols. Feia pudor de tabac, i el terra de l'habitació estava ple de roba bruta. Ho vaig recollir tot, i em vaig estirar al llit. Estava tan cansada que no tenia esma ni per fer el dinar. Al llit em vaig quedar adormida, i quan em vaig llevar tenia el meu marit al meu costat. M'estava acariciant. En notar el seu contacte amb mi em vaig apartar bruscament. Però ell em mirava com si s'estranyés del meu comportament. Jo continuava rebutjant-lo, fins que em va suplicar que li

donés una altra oportunitat, i jo no em vaig poder resistir a dir-li que sí. Però com a persona humana que reconeix els seus errors, li vaig demanar que anés al psiquiatre, almenys durant les dues setmanes que el nostre nadó estigués a la incubadora. Ell al principi rebutjava la idea, però al final li vaig fer entendre que seria el millor per a tots. Jo no estava disposada a viure amb un ludòpata a casa tota la vida.

Les dues setmanes d'incubadora del nostre fill van passar molt ràpidament. El marit i jo vivíem feliços, i tots dos estàvem impacients per rebre el nostre nadó a casa. Jo resava perquè a partir de llavors tot funcionés bé, però les meves súpliques no van servir de gaire.

Durant dos mesos vam viure com una família de veritat. Fèiem excursions, rèiem plegats, jugàvem junts... totes les peces estaven tan ben col·locades que quasi semblava un somni.

Però un cop van haver passat aquests dos mesos, les coses van començar a canviar. L'empresa del meu marit va fer reducció de personal, i malauradament, li va tocar a ell deixar la feina. Això va ser un cop molt fort per a tots dos. Ell havia de buscar feina com fos, perquè havia de mantenir una família, però en aquell poble era tan difícil trobar feina com trobar una agulla en un paller. Es va veure inundat per la desesperació i va tornar a aquell bar de la mort. Allà es va trobar amb aquell personatge, i van tornar a repetir la mateixa història de ja feia temps. Quan va tornar a casa, jo estava aterrida. No volia imaginar-me com tornaria ni què faria amb nosaltres. Va obrir la porta, va venir directament a l'habitació, i sense desvestir-se va caure estabornit al llit. Jo no vaig gosar bellugar-me, però amb la fressa del llit el nen es va despertar i va començar a cridar, com era normal. Jo, sense donar-li interès vaig fer un intent d'aixecar-me per agafar el nadó en braços i calmar-lo una mica; però a ell, sense saber què feia, els crits li van arribar com mil altaveus en ple funcionament, i em va apartar com si fos un drap brut. Jo vaig caure de culs a terra a prop de l'armari. Ell es va dirigir cap al nadó i, sense mirament, li va clavà una bufetada que el va estimular més per plorar. Jo no podia suportar veure com maltractava un nadó de dos

mesos igual que fos una mosca que fa soroll, i l'aixafa perquè calli. L'home (ara ja no el considerava marit meu) va agafar el nadó pels peus, i el va posar de cap per avall fins que va callar. Jo m'esgarriava, i vessava llàgrimes a l'interior meu, en veure el meu fill en aquelles condicions, i no poder fer-hi res. Al cap d'una estona, va rebotre el nadó contra el seu llit i el va deixar allà quasi inconscient. A mi, l'única cosa que se'm va ocórrer va ser intentar calmar a l'home, contra la meua voluntat, i llavors anar a buscar el meu fill, que en aquells moments era l'únic que em preocupava. I afortunadament aquest pla va funcionar. Quan l'home es va haver adormit, vaig agafar al nadó i vam anar cap a l'hospital. El meu cor batejava a cent per hora. L'únic que feia era mirar si el nadó tenia pols, i fins que els metges em van haver dit que l'únic que tenia era una petita contussió al cap no vaig quedar tranquil·la. Aquella nit la vam passar a l'hospital, i l'endemà al matí vaig telefonar a la meua germana perquè em vingués a buscar. Per telèfon li vaig explicar per sobre el que havia passat, i amb vint minuts va ser a l'hospital. Un cop instal·lada a casa de la meua germana, vam anar a la policia per denunciar un cas de maltractament d'adult i de menor, i l'home va ser condemnat a quinze anys de presó. La veritat és que no vaig sentir cap tipus de compassió cap a ell. Com diu la meua germana, "qui la fa, la paga".

Actualment, visc amb la meua germana i el meu fill, ara ja un xic més grandet, i junts formem una "família" més que feliç. L'últim desig del meu fill seria que trobés un marit, i un pare per a ell, però l'experiència que vaig viure em va tancar per sempre el meu cor cap als homes; tot i que diuen que en aquests temes no és recomanable usar la paraula "sempre", sempre em recordaré d'un sentiment que mai oblidaré, d'un pes que sempre duré a sobre, d'una ombra que sempre em perseguirà.

Gemma Roqueta Crusats

VILANOVA

GA *GESTORIA*

ASSESSORAMENT

ADMINISTRATIU-COMPTABLE
FISCAL-LABORAL-FINANÇER

Col·legi núm. 134

FINQUES

API

Col·legiat 204

ASSEGURANCES

JAUME VILANOVA I FONT - Reg. E.D.G.S. Clau F. 1.178

Tels. 972 / 83 02 29 - Fax 972 / 80 57 22
Aparat de Correus, 60 - C/ Alvarez, 10
17240 LLAGOSTERA

Exposició, Venda i Reparació de:

**RÀDIO - TV-COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO-RÀDIO
ELECTRODOMÈSTICS
i ANTENES PARABÒLIQUES**

Distribuidor

EDESA

C/ BARCELONA, 12 - Tel. 83 04 30
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Masia Restaurant
Ca l'Artau
de Llagostera

*Ctra. de Llagostera
a Caldes de Malavella
Veïnat de Mata, 9
17240 Llagostera - Gi
Tel. 972 83 08 84
Fax 972 80 52 71*

INFOSET

INFORMÀTICA I MATERIAL D'OFICINA

- ORDINADORS I COMPONENTS
- CLASSES D'INFORMÀTICA
- MATERIAL D'OFICINA
- SOBRE I BOSSA IMPRÈS (**OFERTA!**)

**Carrer Comte Guifré, 2 baixos - tel. 83 15 28
LLAGOSTERA**

DECLARACIÓ DELS INGRESSOS MUNICIPALS

Del notari Francesc Moragas i Gironí, transcrivim aquest document del 3 de gener del 1745.

"Sepasse por esta publica escritura como nosotros Joan Rourich, Sebastian Fonalleras y Francisco Regolta, juntos con Vicente Rissech y Lorenzo Buada (del presente Auto ausentes) Regidores de la Villa y término del Castillo de Llagostera, Corregimiento de Gerona, con thenor del presente mediante Juramento que hazemos a Nuestro Señor Dios, y a sus Santos quatro Evangelios y prestamos extra judicialmente en mano y poder de Francisco Moragas y Gironi Nott^o infro.

Certificamos y hazemos fee de como en el presente Comun no ay impuestos de Quinzenos, Vintenos, ni otros, si solamente los emolumentos de Taverna o Hostal, Fleca, y Gavella, los quales emolumentos en el año antecedente de mil setecientos quarenta y quatro tuvieron el valor por junto de la cantidad de sessenta y sinco libras, doze sueldos y seys dineros, moneda barcelonesa, a saber es, cuarenta y dos libras y diez sueldos del precio del arrendamiento de la Taverna o Hostal, diez libras, doze sueldos y seis dineros del arrendamiento de la Fleca, y las restantes doze libras y diez sueldos de aquellas veinte y siete libras y diez sueldos que es el precio del arrendamiento de la Gavella. Como las quinze libras a cumplimiento de dicho precio estas estén dirigidas por satisfacer, y pagar al Predicador de la Quaresma como assi siempre se ha acostumbrado pagarse.

Y para que conste en donde convenga, y nadie dude ni dudar pueda sobre lo arriba dicho en virtud del orden que tenemos de S. Exª. el señor Governador y Corregidor de Gerona y para obedecer aquel mandamos hazer y escribir el prste. Auto publico; que fue fecho a los tres dias del mes de enero del año de mil setecientos quarenta y sinco, siendo presentes por testigos Joseph Rotlland escriviente y Thomas Llach tratante, ambos vezinos de dicho Castillo de Llagostera a esto llamados."

ELECCIÓ DE JURATS

Document del notari Tomás Anglada, de l'any 1583.

"A 20 de juny 1583 en la vila de Llagostera, Garau Ballell, menor de dias y Bart^o. Soler y Damia Prat tots pages de la parrochia de Llagostera y en lany present per lo consell de Llagostera assignats y elegits per jurats de dita parrochia de Llagostera, o altrament anomenats consols regint la Universitat (1) de Llagostera en lo any present y corrent, lo qual comensara a 24 del present mes de juny de 1583 y finira a 23 de juny de 1584, los quals sus dits Garau Ballell, Bart^o. Soler, Damia Prat, juran y prometen sobra los quatre Sts. evangelis ab lurs mans tocant, en poder del honorable Antic Steva, pages, en lany present balle (2) de Llagostera, que durant dit any de llurjurisdicció que regiran y governaran la dita Universitat eo comunitat de Llagostera, miraran per lo be y util de aquella com millor sabran y podran, com farian com a cosa propria llur i encara millor si millor podian justa llur cosnciencia y axi o juran y firman.

Testimonis M^o. Damia Anglada prevere y Garau Valmanya de Panedas, tots de Llagostera."

(1) Universitat: des del principi del segle XIII, col·lectivitat d'habitants d'una ciutat o vila, revestida d'una certa personalitat pública, pre-municipal, a la qual eren reconeguts uns privilegis i una certa representació davant el poder reial o senyorial o davant tercers.

(2) Balle (Batlle): Als Països Catalans, administrador al servei d'un senyor territorial, en nom del qual exercia una jurisdicció reial i la representació dels drets de caràcter econòmic.

Josep Cantó i Antoni Mascort
Font: A.H.G. Notaria Caldes-Llagostera

Balanç positiu per a una Festa Major variada

Com apuntàvem a l'editorial del número anterior, la Festa Major d'enguany, amb el programa a la mà, estava destinada a ser un èxit. I així ha estat. L'Ajuntament ha combinat en un mateix programa actes per a tots els gustos i les edats, cosa que s'ha reflectit en una gran afluència de gent a la majoria de les propostes. No podem oblidar l'important paper que també hi han jugat les entitats locals que, juntament amb els bars del poble, han contribuït a enriquir aquests dies.

La carpa, una alternativa a l'envelat

Aquest any la festa arribava amb una novetat important: la carpa que, a iniciativa de l'Ajuntament, havia d'aplegar les entitats locals i els *quintos*. Per tal d'engrescar-les, es va proposar als bars del poble que s'hi afegissin. Finalment, però, cap entitat s'hi va mostrar interessada, i així va ser com es van quedar els bars sols (juntament amb els *quintos*). Això canviava la situació i ara els firaires protestaven perquè —des de la seva òptica— l'Ajuntament estava pagant la instal·lació d'una carpa i el consum d'electricitat a uns establiments privats, cosa que els deixava en inferioritat de condicions. L'Ajuntament, doncs, volent oferir facilitats, va trobar-se enmig d'un problema que no havia previst. Al final tot es va solucionar: la carpa ha estat un èxit de participació (l'atracció del toro mecànic no va descansar) i va esdevenir una alternativa, alhora que un complement, a l'envelat. A més, els firaires van poder aprofitar el benefici que els va suposar el fet que la gent voltés per la fira fins més tard que mai. Els propietaris dels bars de la carpa, per la seva banda, també estan satisfets de l'èxit de la iniciativa. Malgrat que els guanys han estat més aviat escassos, els ha compensat el fet d'haver contribuït a la festa. Ara bé, de cara a una possible continuïtat es mostren reservats i afirmen que caldrien algunes modificacions en l'organització.

Foto: Carles Oliveras

Un programa polèmic

El tret de sortida de la Festa Major '98, però, no va ésser el tradicional cercavila, sinó l'aparició d'un programa editat per l'Ajuntament i que se sumava al de butxaca (també editat pel consistori), el que tradicionalment edita EL BUTLLETÍ i el del diari *El Punt*. Aquest programa va aixecar un rebombori considerable, del qual fins i tot la premsa es va fer ressò. Nosaltres no ens oposem al fet que l'Ajuntament tregui

el seu programa (ningú en té l'exclusiva i, a més, n'és l'organitzador). Ara bé, creiem que seria molt més adequat —tal com succeeix en programes d'altres poblacions— un escrit de salutació de l'alcalde i, fins i tot, una entrevista al regidor de festes. El contingut del programa en qüestió contenia temes que no s'escauen a la festa i que es poden interpretar com a propaganda electoral de l'equip de govern, cosa que

ens sembla fora de lloc.

Finalment, el divendres s'encetava –ara sí– oficialment la festa, amb el repic de campanes i la cercavila, encara que el dijous ja es van celebrar alguns actes, com la inauguració de l'exposició al Museu Arqueològic (fotografia al costat) i la Festa de la 3^a. Edat.

El divendres va tenir lloc l'estrena de *Castell de dames*, una obra teatral del director local Quim Planella. Una recuperació important ha estat la de la *Nit de Rock*, amb l'actuació dels grups *Doctor Calipso* i *Ja t'ho diré*, que va registrar una bona entrada, així es demostrà que el jovent sí que va a l'envelat el divendres, malgrat que el *fantasma* dels exàmens planeja sobre els seus caps per aquelles dates.

El dissabte va seguir la tònica dels anys anteriors, amb el concurs de dibuix infantil del G.E. Bell Matí, el repartiment de premis del Concurs de Pintura, el Campionat de Botifarra, el Tir al Plat i el tradicional ball a l'envelat amb la incombustible *Salseta del Poble Sec*. Cal destacar l'espectacularitat de l'espectacle pirotècnic a la plaça Catalunya. Com a novetats, la inauguració –a can Salades– de l'exposició de quadres i la conferència sobre Màrius Torres a càrrec de Montserrat Badia. (Segueix a la pàgina 51)

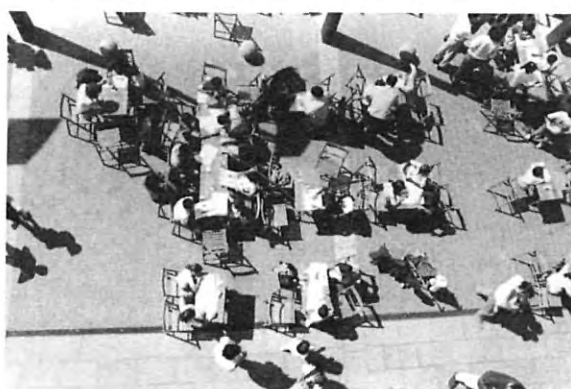
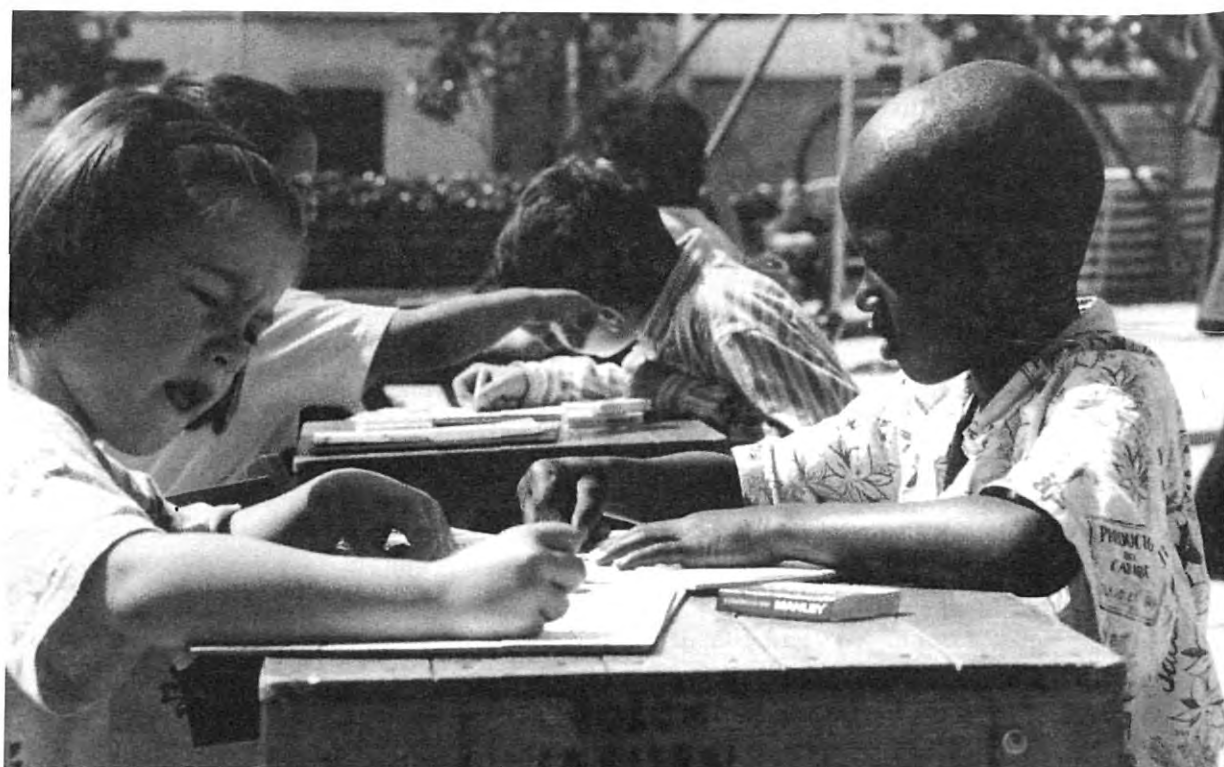

Aprofitant l'exposició "Els jaciments de superfície organitzada pel Museu Municipal" es va poder veure una demostració de com es fabricaven eines prehistòriques al Museu Arqueològic. Foto: Carles Oliveras.

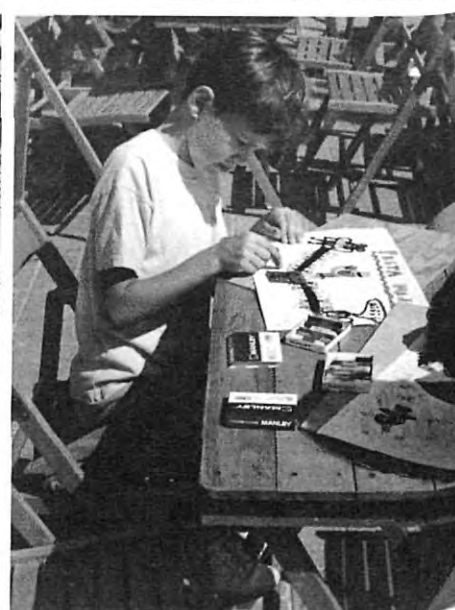

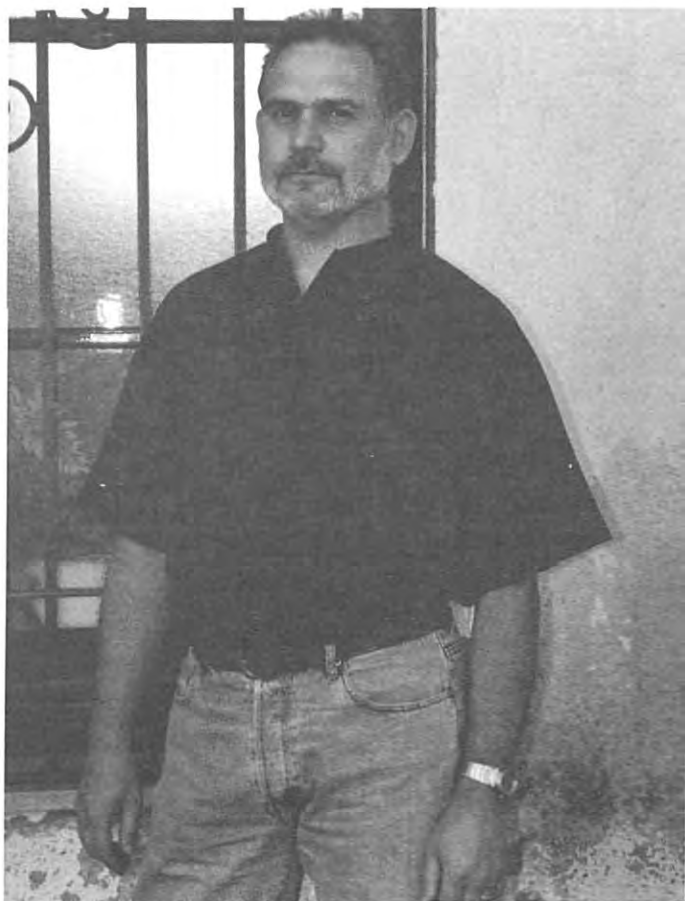
Tres instantànies preses a l'interior del Casino Llagosterenc, durant el transcurs del Campionat de Butifarra. Fotos: Esquerra, Carles Oliveras. Damunt del text: Montse Mayol

*El Concurs
de Dibuix
del G.E.
Bell-Matí.
Tot un
clàssic de la
Festa.*

*Fotos:
Carles Oliveras,
excepte
Montse Mayol, a la
dreta.*

El concurs de pintura Organitzat per L'Àrea de Cultura de L'ajuntament ha celebrat aquest any la tercera edició. El guanyador del primer premi, valorat en 90.000 ptes, fou Narcís Sala Gascons, de Lloret de Mar, amb l'obra anomenada "Sol d'estiu". El segon, de 60.000 ptes. va ser per l'artista local Carme Fuyà, pel seu quadre, "Colera".

El veredict va fer públic el divendres de la festa, a la sala d'actes de l'Ajuntament.

El Concurs de Pintura de Llagostera ha comptat enguany amb la participació de 29 pintors, dels quals 20 eren d'altres poblacions.

Per presentar-se al Concurs es demana que cada autor presenti una sola obra, de temàtica lliure, signada i emmarcada. El jurat estava format per persones involucrades en el món de l'art i de l'Ajuntament. La presentació de l'acte va anar a càrrec de l'Alcaldessa Pilar Sancho, el dr. Peio Pascual i el pintor gironí Perpinyà. Les obres van ser exposades al local social de la Caixa i a la sala d'actes de L'ajuntament.

A dalt, el guanyador del primer premi, Narcís Sala, de Lloret de mar.

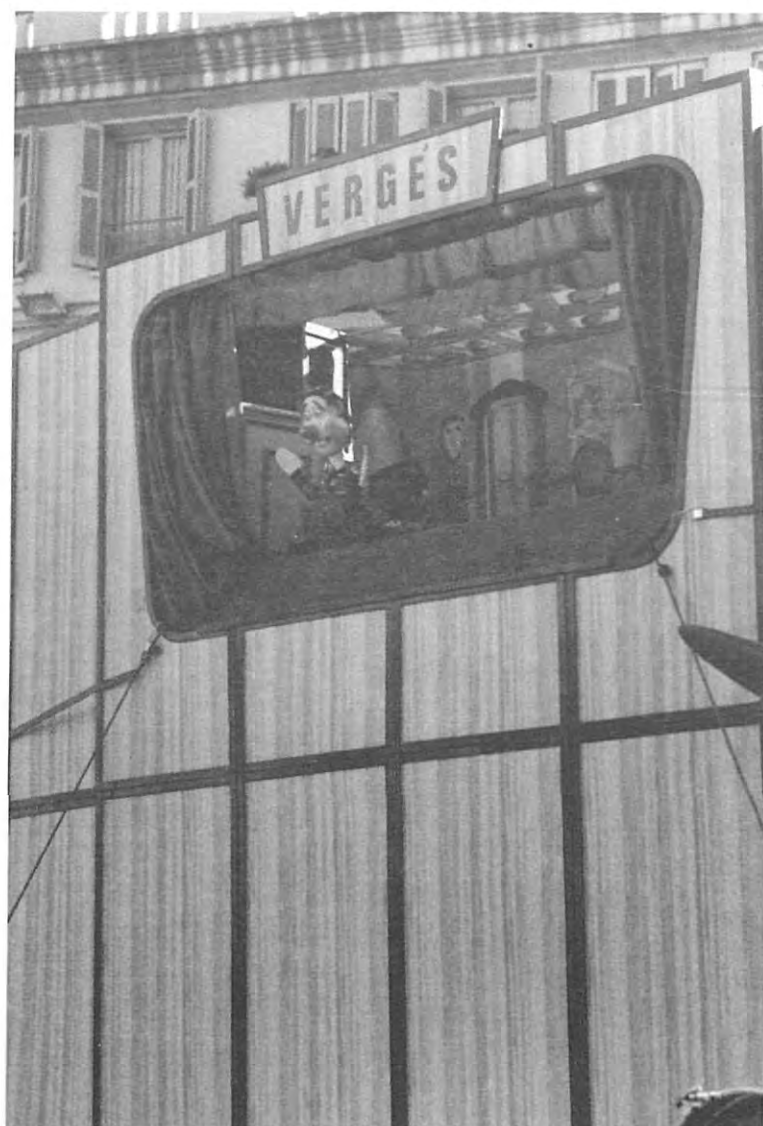
A baix, Carme Fuyà, agraïnt al jurat la concessió del segon premi, valorat en 60.000 pessetes.

Fotos: Dani Moll

A la dreta, Montserrat Badia durant la conferència sobre el poeta català Màrius Torres. Els sòtans de Can Salades han estat enguany el marc d'una exposició de quadres de la mateixa Sra. Badia, inspirats en 10 poemes de Màrius Torres.

Foto: Dani Moll

*El grup
Arlequí va
oferir un
espectacle
de titelles i
pallassos que
va mantenir
l'atenció de
nombrosos
nens i nenes.*

Fotos: Montse Mayol

(Ve de la pàgina 47) El diumenge a la tarda, Llagostera va ser envaïda per un autèntic *exèrcit* de gegants provinents de Caldes, Bescanó, Blanes, la Bisbal, Santa Coloma, Vidreres, Sant Gregori, Salt, Masquefa, Hostalric, Cassà i Riudellots que, seguits dels respectius grallers, van engrescar petits i grans. Per finalitzar la trobada, tots els geganters es van reunir per sopar a l'estació. L'acte va ser organitzat per la Colla Gegantera de Llagostera, que va demostrar una gran vitalitat, ja que enguany també es va fer càrrec del bar de l'envelat.

Foto: Carles Oliveras
Il·lustració: Ramon Motjé

Novament hem pogut comprovar la idoneïtat de la ubicació de la fira a l'avinguda de l'Esport. Ubicació a la qual hem d'agrair la càlida presència del Trenet que, essent la seva intenció la d'apropar la gent a les parades i atraccions, aconsegueix acostar la fira al centre. A més, sembla que l'exemple s'ha estès a poblacions veïnes.

Foto: Carles Oliveras

Voldríem destacar també l'exposició organitzada pel Casino, que ens va donar l'oportunitat de comprovar les cares que feien els membres de les entitats locals en la seva més tendra infantesa. El mateix diumenge a la tarda, un hàbil caricaturista es va encarregar de fer particulars retrats a tot aquell que segués a la terrassa del Casino. Dues mostres perfectes d'actes que combinen acceptació popular, originalitat i modèstia de pressupost.

A la dreta, alguns quadres de l'exposició organitzada per la Creu Roja al Casino. Foto: Carles Oliveras.

El Col·lectiu de Redacció

Reparació i Venda de tota mena de
maquinària agrícola, jardineria i forestal

17240 - LLAGOSTERA

Ctra. de Tossa, 13

Tels. : (972) Part. 83 03 89 - Taller 80 56 84

* P. RABASEDAS - M. BOADELLA, C.B.
*CONFECCIONS - GÈNERE DE PUNT
LLENCERIA - CORSETERIA
ROBA DE CASA*

Plaça Catalunya, 1 - Local A
Tel. (972) 83 05 46
17240 LLAGOSTERA

JAUME CASTELLÓ MAYMÍ
FUSTERIA
EBENISTERIA
MOBLES D'ENCÀRREC

També finestres
de fusta-alumini

Av. Gironès, 36
17240 LLAGOSTERA

Tel. 83 10 98

EMBOTITS ARTESANS

C/ Almògavers, 13 - Tel. (972) 83 02 99
17240 LLAGOSTERA (Girona)

**LLIBRERIA
MATERIAL ESCOLAR
RAMONA FRIGOLA**

C/Ganix, 14
Llagostera (Girona)

Telèfon 83 03 84

C/. Bon Aire, 1 - B
Tel. (972) 80 50 51
17240 LLAGOSTERA (Girona)

TABACS
MONTSE PLENSE SENDRA
N.I.F. 40167215-S TLF. 972-83 05 28
C/ Camprodon, nº 10
17240 LLAGOSTERA (Girona)

TV - Video - Hi-Fi
Aire Condicionat
Electrodomèstics
Antenes Parabòliques
Calefaccions

INSTAL·LACIONS RUFÍ - RESTRUDIS, S.L.

C/Jaume I, 12 - Tel. 80 50 91 - Fax 80 53 07
17240 LLAGOSTERA (Girona)
Tel. 83 11 76

Què hi falta i què hi sobra a Llagostera

És Llagostera un poble perfecte?

Si penses que no, en què es podria millorar?

O, què hi treuries per viure un xic més bé?

HI FALTA

- Higiène als carrers
- Aire condicionat a la Biblioteca
- Una altra farmàcia

HI SOBRA

- Guals al carrer Migdia
- Pudor de menjar al casc antic

Envieu-nos les vostres suggerències al'Aptat. 76 de Llagostera, o bé a la següent adreça: C/Migdia, 40 -17240 LLAGOSTERA. Si ho preferiu, podeu deixar el missatge al contestador (972.831210)

La viudeta es vol casar

El dissabte 13 de Juny es va estrenar al teatre del casino "La viudeta es vol casar". L'obra original de Joan Vila Pagès va ser representada pel grup teatral La família. L'objectiu d'aquesta representació era recollir fons per a famílies del Zaire.

Fotos: Carles Oliveras

SANT CRIS

Com cada any per aquestes dates, els cotxes bojós van ocupar els carrers de Llagostera. La cercavila va començar a les 7 de la tarda. Cap al tard van donar pas a la revetlla popular. En el transcurs de la festa es va premiar els millors vehicles i es va fer la rifa dels xaïs.

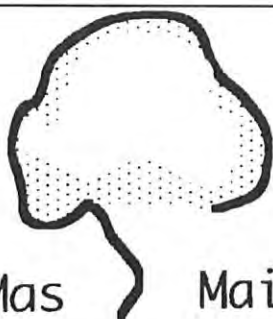
Fotos: Francesc Mas. Il·lustració: Ramon Motjé

TÒFOL

Fotos: Carles Oliveras

Mas Maiensa

Vivers i Jardineria

V. de Bruguera, 7 - Tel-fax: 83 07 45
17240 LLAGOSTERA

**DISSENY
INTERIORISME COMERCIAL**
Maïena, 3 17240 LLAGOSTERA
Tel 805519 Fax 830527 E-mail ral@prmes

**DECORACIÓ
PROJECCIÓ
I
REFORMES
DE
LOCALS
COMERCIALS**

**DROGUERIA
FRIGOLA**

c./ Àngel Guimerà, 27
LLAGOSTERA

IMPRESSOS EN GENERAL

*A més a més,
fotocòpies,
enquadernacions,
segells de goma ...*

Migdia, 15 baixos - TelF. i Fax (972) 16 50 03
MAÇANET DE LA SELVA

RECUPERACIONS

MARCEL NAVARRO I FILLS, S. L.

RECICLATGE

CARTRO I FERRALLA

Servei de Contenidors

TEL 83 10 56 - FAX 83 04 33

Veïnat Bruguera 23 - Apartat 12

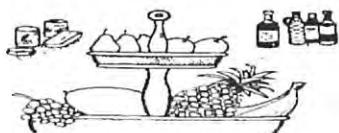
17240 LLAGOSTERA (Girona)

DISC-MUSIC
VIDEO CLUB

COMTE GUIFRÉ, 25 - TEL. 80 52 56 - LLAGOSTERA

**Fruites i
Queviures**

CAN MADÍ

C/ Almogàvers, 8 - Tel. (972) 83 00 98
17240 LLAGOSTERA

**LLIBRERIA
PAPERERIA**

MALLORQUÍ

**FOTOCOPIES
OBJECTES DE REGAL
I JOGUINES**

Passeig Pompeu Fabra, 21
Telèfon 83 03 33
LLAGOSTERA

Gospel a Llagostera

La coral italiana "Alumini di cielo" formada per mes de cent cantaires de totes les edats, va oferir un concert a l'Església de Llagostera el dia 6 d'agost de 1998, dins la gira que feien per les contrades gironines.

Amb un espectacle, visualment agosarat, basat amb clàssics del gospel i la musica espiritual, varen omplir l' església.

Aquest grup ja era familiar al nostre poble, ja que varen venir per primer cop fa setze anys. Com en la seva primera visita, els cantaires es varen hostatjar en cases particulars de Llagostera i els diners recaptats van destinats a beneficència..

LLAGOSTERA
té un toc

AJUNTAMENT DE LLAGOSTERA

La Pinyonera i les Delícies de Llagostera

El dia 28 de maig es va fer un sopar al Carril, per presentar a les entitats el plat típic de Llagostera. Abans de començar a sopar l'alcaldeessa va fer un discurs agraïnt als participants de la creació de la pinyonera i les delícies la seva col·laboració en el plat, i també va donar les gràcies a les entitats per ser-hi presents. Els creadors per part dels restaurants van ser: Anna Maria, Canigó, El Carril, Can Cassoles, Cal Degollat, Can Meri, El Molí de la Selva, Can Panedes, Can Pep, Mas Roure, El Soplug, Mas Tarré, Els Tinars i Xeflis; de carnisseries: J. Agustí, J. Codina, Esteve, R. Gascons, J. Miquel i Super Stop; i com a pastissers: Garcia i Murgadella.

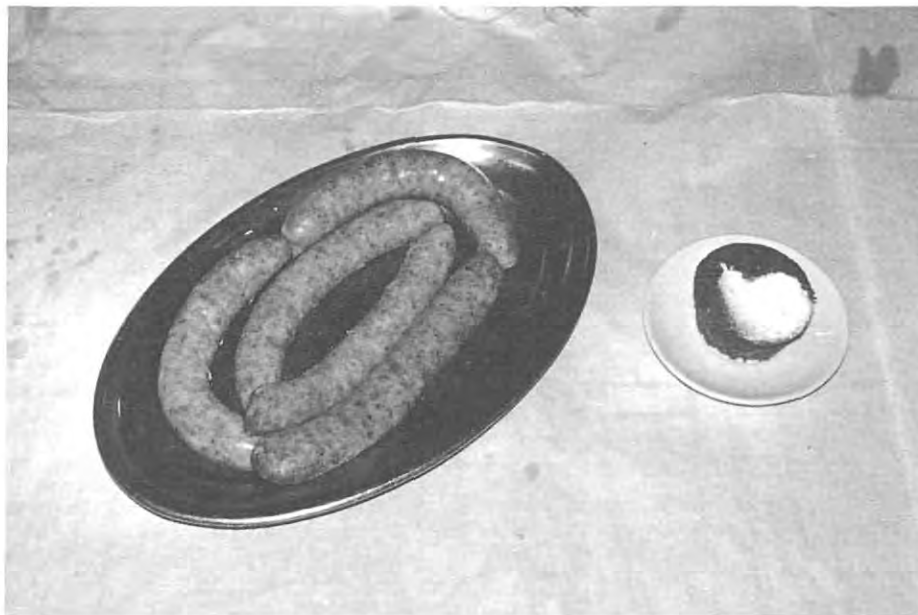
Finalitzat el sopar, el Sr. Codina i el Sr. Murgadella van demanar suport a les entitats presents perquè en fessin ressò i als restauradors perquè l'incloguessin en el seu menú.

Com a cloenda un gastrònom de la comarca, que va ser-hi convidat, va fer una crítica sobre el plat. Va opinar que la botifarra tenia massa pebre.

El diumenge 29 de juny, revetlla de Sant Pere i Sant Pau, es va fer un sopar popular a l'estació. Per 500 ptes. es va poder tastar la "pinyonera" i les "delícies", plat típic de Llagostera. Hi va haver una bona resposta per part del poble i la gent semblava satisfeta.

La festa estava animada per un grup musical, "El carrilet". Van tocar durant una bona estona però per problemes d'il·luminació no van poder acabar el seu repertori.

Gustau Montero
Quim Ventura
Eva Güell

A dalt, un detall de la "Pinyonera" i Les "Delícies de Llagostera", servides durant la vetllada. A sota, el tràfec rere la barra.

FE D'ERRADES

En l'article "La botifarra de Llagostera" publicat al número 10 s'afirmava que la degustació s'havia fet al Casino quan en realitat es va fer a l'Hostal El Carril.

Casal d'estiu

Aquest any al Casal s'han organitzat noves activitats de cap de setmana.

Una campada a la Valld'en Bac (Oix) amb els més grans del Casal.

Foto: Marta Genóher

Foto: Ramon Soler

La gran novetat van ser les colònies destinades als mitjans (de 7 a 10 anys), que van poder disfrutar d'un cap de setmana a la casa de colònies "Can Ferrer" (Banyoles). A la foto: Banyada a l'Estany de Bayoles.

Com cada any el Casal va celebrar la festivitiat del dia 15 amb tot un seguit d'actuacions protagonitzades pels Casalistes.

Foto: Ramon Soler

Accions i reaccions arran de la Línia d'alta tensió

Fa 6 anys que es discuteix el projecte

Agost 1997-Juliol 1998

AGOST'97

- 50 famílies de Llagostera es mobilitzen contra la línia d'alta tensió
- La Unió de Pagesos impulsa una comissió d'afectats
- Els ajuntaments de Quart, Cassà, Llagostera i Sta.Cristina bloqueigen temporalment el projecte
- Els afectats proposen tornar al projecte del massís de les Gavarres

SETEMBRE'97

- Propietaris i ecologistes diuen un no rotund a qualsevol línia d'alta tensió
- Els alcaldes no s'afegeixen al manifest dels veïns
- Enher reitera que la línia és "fonamental"
- La Cambra de Comerç de Palamós reclama la línia
- Enher sosté que el projecte segueix les directrius marcades per la Generalitat
- Salvem Castell critica que la Cambra de Comerça de Palamós defensi la línia
- El Departament d'Indústria assegura que la costa necessita la línia
- Veïns i Enher discrepen sobre els efectes de l'electricitat en la salut

OCTUBRE'97

- Propietaris afectats diuen que han rebut coaccions
- ERC manté que la línia s'ha de soterrar
- JARC sosté que Enher amenaça als pagesos
- La Delegació d'Indústria a Girona declara d'utilitat pública la línia
- Indústria aprova de manera definitiva la línia
- Els afectats provaran que la línia és innecessària
- Els grups de l'oposició donen suport a l'alcaldeessa Pilar Sancho

NOVEMBRE'97

- Els afectats encarreguen un estudi independent a Ecoserveis
- Es demana als alcaldes bloquejar la línia
- El bloqueig per part de Llagostera obliga a ser el Consell Executiu de la Generalitat qui deci deixi el futur de la línia
- Joaquim Coromines, enginyer i catedràtic, critica la part tècnica del projecte
- L'estudi d'Ecoserveis recull 35 informes sobre la influència de les línies d'alta tensió i el risc de patir determinats tipus de càncer
- St.Feliu de Guíxols també s'oposa a la construcció de la línia
- Es critica l'estudi d'impacte ambiental del projecte Enher

-L'estudi d'Ecoserveis aposta per energies alternatives factibles per la costa

-Enher rebutja les alternatives presentades pels afectats

-St.Feliu de Guíxols partidari de l'estalvi energètic

DESEMBRE'97

- Els opositors a la línia defensen les seves alternatives
- Enher signa un conveni amb la Cambra de Palamós
- Sancho demana que es reforci les línies existents

GENER'98

- Enher és acusada d'intentar construir la línia per trams
- IC-Els Verds demana no declarar d'utilitat pública la línia
- Els afectats es plantegen tallar la carretera C-250

FEBRER'98

- Preparació de "la guerra del quilovat"
- Es recullen 430 firmes a Llagostera contra la línia
- Soy avança que la línia serà definitivament declarada d'utilitat pública

MARÇ'98

- S'esbronca al director gironí d'Enher en un col.loqui

ABRIL'98

- Volen que els alcaldes portin als tribunals la declaració d'utilitat pública
- Els alcaldes estudien les possibilitats d'èxit d'un contenciós
- Es lliura a Pujol 3.000 firmes contra el projecte d'Enher

MAIG'98

- Els afectats abandonen el ple de Cassà perquè l'alcalde no posa un contenciós
- Enher adverteix que sense la línia no hi ha garanties de bon servei
- Santa Cristina s'afegeix al contenciós

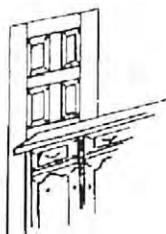
JUNY'98

- Es talla la C-250 a Cassà de la Selva
- S'anuncien mobilitzacions tot l'estiu si Enher no negocia
- Es talla la carretera C-250 al centre de Llagostera
- Es donen 10 dies a la Generalitat per començar a negociar alternatives

JULIOL'98

- ERC vol saber si la línia de les Gavarres va ser autoritzada a canvi de la compra a Enher de l'edifi que serà seu de CDC
- En roda de premsa, Pujol defensa la línia d'alta tensió

Fusteria ROIBA, S.L.

MOBILLARI DE CUINA I BANY

C/ Llevant, 1 - Tel. 83 08 20 - Fax: 80 52 69
17240 LLAGOSTERA

JOAQUIM COMAS CORRIUS S.L.

CONSTRUCCIÓ D' OBRES C.I.F.: B-17034265

Carrer Maiena, 15 - Telèfon i Fax: (972) 83 02 06
17240 LLAGOSTERA (Girona)

FORN DE PA - PASTISSERIA ANTONI GARCIA

EL NOSTRE PA DE CADA DIA

C/. St. Feliu, 17 - Tel. 83 05 01
LLAGOSTERA
R.S.I. 20.18.159 GE

gabinet
òptic
oftàlmic

Plaça Catalunya, s/n
Tel. 46 12 03

URGÈNCIES DILLUNS:
St. Feliu Telf. 82 18 87
Sta. Coloma Tel. 84 20 61

Escacs

Alexei Shirov, candidat al títol del Consell Mundial d'Escacs i proper rival de Gari Kasparov en la final del campionat del món, va fer el passat dia 14 de juny una sessió de 37 partides simultànies al Casino de Girona que, amb motiu del seu 150è aniversari, s'havia organitzat. Shirov va néixer el 1972 i és originari de Letònia, de pares russos, casat, nacionalitzat espanyol i resident a Tarragona des de fa quatre anys.

Shirov es va enfrontar amb una selecció dels millors escaquistes gironins, entre els quals hi havia una àmplia representació del Figueres -recentment ascendit a Divisió d'Honor-, els millors jugadors d'Olot, Salt-Girona, Palafrugell i Cassà, i una representació veterana del que fou el prestigiós Club d'Escacs Dr. Domingo Pascual Carbó de Llagostera. És important remarcar que, de les 7 taules que va cedir Shirov, 3 correspongueren als jugadors Josep Ma. Llach, Guillem Sureda i Miquel Donate, tots ells jugadors del Club esmentat, els quals van saber defensar-se molt bé.

El figuerenc Jaume Domènech i el malgratí Pere Garriga varen ser els únics que el pogueren guanyar. Els 4 restants que varen aconseguir fer taules foren: Josep Ma. Lillo, Jordi Pagès, Toni Manzanares i Francesc Soler.

Com a mostra del que pot ésser sorprenent el joc -molt original i agressiu- que practica Shirov (26 anys) i el del nostre representant octogenari de la localitat, Guillem Sureda (admirador entusiasta del joc del gran mestre M.I. Chigorin), reproduïm la partida que ambdós jugadors varen entaular.

Blanques: A.Shirov - Negres: G. Sureda

1.- p4R	-	p4R	21.- A5C	-	TD1R
2.- C3AR	-	C3AD	22.- TR1CD	-	T2A
3.- A5D	-	p3D	23.- p3CR	-	D5T
4.- p4D	-	pxp	24.- T6C	-	T2D
5.- Cxp	-	A2D	25.- A3R	-	T5R
6.- C3AD	-	CxC	26.- TxA	-	TxT
7.- AxA+	-	DxA	27.- Axp	-	T1D
8.- DxC	-	p4AD	28.- A5C	-	T1R
9.- D3D	-	0-0-0	29.- A3R	-	Dxp
10.- 0-0	-	C3AR	30.- D3C	-	D2A
11.- p4TD	-	A2R	31.- p6D	-	D2D
12.- p5TD	-	p3TD	32.- p5A	-	D3A
13.- p3TR	-	D2A	33.- D2T	-	TxA
14.- C6D	-	CxC	34.- pxT	-	Txp
15.- pxC	-	D2D	35.- D8A+	-	T1R
16.- p4CD	-	p3CR	36.- D4A	-	T5R
17.- T1CD	-	p4AR	37.- D8A+	-	T1R
18.- ppx	-	pxp	38.- D4A	-	T5R
19.- p4AD	-	A3D	39.- D8A+	-	Taules
20.- T3C	-	TR1AR			

Miquel Orobig, de victòria en victòria

L'esport de tir olímpic Llagosterenc continua recollint una victòria darrera l'altra.

L'esportista paralímpic Miquel Orobig, soci de MIFAS i tirador del club de tir olímpic Platja d'Aro durant aquests primers sis mesos, ha aconseguit victòries en totes les tirades en que ha participat.

Els seus resultats han estat:

-Guanyador per quarta vegada consecutiva de l'*Internacional de la ciutat de Sùria* (Barcelona)

-Una medalla d'or, dues d'argent i una de bronze als *XIV Campionats d'Espanya*.

-Dues medalles d'or i campió per quarta vegada consecutiva dels *IV Internacionals de Perpignan* (França)

I finalment durant els campionats del món a Santander,

-Campió del món per equips (medalla d'or) amb carrabina cal 22 estirat a 50 metres.

-Quart classificat per equips carrabina aire i setena classificació individual també amb carrabina aire peu.

Moltes felicitats al campió Llagosterenc.

Campionat de Futbito'98

Enguany han participat al campionat de Futbito 7 equips. Després de la primera fase de la competició la classificació va ser la següent: Super Avui, Mas Roure, Modoni, Enrenou.

A les semifinals es van enfrontar el Super Avui amb l'Enrenou i Mas Roure amb Modoni, en dos partits molt igualats. Aquesta igualtat va continuar en els partits per el tercer i quart lloc (Enrenou contra Modoni) i en la final (Mas Roure contra Super Avui).

Aquí podeu veure els 4 primers equips classificats.

Primer classificat: MAS ROURE

Segon classificat: SUPER AVUI

Tercer classificat: ENRENOU

Quart classificat: MODONI

IV Campionat d'Espanya de Patinatge

Entre el 10 i el 12 de juliol d'enguany el Club de Patinatge de Llagostera va organitzar el VI Campionat d'Espanya de Patinatge Artístic i Dansa, en la categoria Júnior.

Al llarg de tres dies, es van poder veure per la pista del pavelló municipal d'esports, les evolucions dels 52 patinadors i patinadores vinguts de diferents comunitats autònomes de tot l'estat. Els diferents equips es varen hostatjar en establiments de Llagostera, Sta. Cristina d'Aro i altres poblacions properes.

La delegació catalana, que suposava el 60% dels participants, varen ser la gran triomfadora del campionat, amb un total de 24 medalles. La segona comunitat autònoma més guardonada va ser la de Madrid amb quatre. La resta es van repartir entre Cantàbria (dues) i les Balears i Andalusia amb un guardó cada una.

Previs a l'obertura del campionat, els entrenaments oficials es varen celebrar els dies 9 i 10 de juliol. El dissabte 11 es va fer la cerimònia d'inauguració, a càrrec de les autoritats locals i federatives i la participació de les patinadores del club de patinatge Llagostera.

Durant la tarda del dissabte i el matí del diumenge, es va disputar la competició oficial masculina i femenina. La cloenda del campionat i l'entrega de medalles es va fer el diumenge, amb una cerimònia de clausura on les patinadores locals varen presentar l'espectacle "Carmen" amb música de Bizet.

Pel que fa a les reaccions dels participants i organitzadors, tots coincidien en que havia estat un èxit, malgrat l'entrebanc inicial amb la pista, molt relliscosa els primers dies. Gràcies al treball del club de patinatge es va poder solucionar a temps.

Precisament aquest èxit organitzatiu va portar al president de la Federació Espanyola a felicitar la organització pel desenvolupament del campionat i els va oferir la possibilitat d'optar a la organització del campionat d'Europa del 2001.

Des del punt de vista de l'espectador no massa avesat al patinatge, aquesta va ser una bona oportunitat per acostar-se a un esport que pot oferir grans dosis d'espectacularitat i emoció, tal i com va poder comprovar el nombrós públic que el va

seguir durant tots els dies. Tot i això, aquesta no és la primera vegada que a Llagostera es pot assistir a patinatge de nivell, ja que el club de patinatge s'ha mostrat molt actiu des de la seva fundació, amb la organització de varis campionats de Catalunya i de Girona.

Des d'aquí vagi la nostra felicitació.

Text i fotos: Ramon Soler

Les patinadores de Llagostera, pendents de la competició. En la foto de baix, un moment de la representació de "Carmen"

Club Patinatge Llagostera

Els Pòdiums

Individual Masculí Combinada

*1r - Jordi Ruiz (C.P. Sant Andreu)
2n - Àlex Llop (C.P. Setmenat)
3r - Ivan Pàmies (Reus Esportiu)*

Individual Femení Combinada

*1r - Elisabeth Mas (Terres de Ponent)
2n - Ofelia Parada (C.P. Alcobendas)
3r - Alicia Romero (C.P. Mollet)*

Parelles Dansa

*1r - Pedro Moreno/S. Martínez (Patín Loreto)
2n - Sílvia Fraire/Toni García (C.P. Vilanova)
3r - Ana Cruells/Carles Arqué (C.P. Vilanova)*

Parelles Mixtes, Lliure

*1r - Alexia Rojo/Héctor Martín (E.M.P.A)
2n - Mireia Calvo/Jordi Ruiz (C.P. Sant Andreu)
3r - Marga Peralta/Pau Ginés (A.V. Son Rapinya)*

Cursa BTT

La cursa de BTT a Llagostera, organitzada pel club BTT, s'ha disputat un any més amb un gran èxit de participació. En total han estat 274 ciclistes els que han pedalat per un lloc a la classificació provincial.

Fotos: Carles Oliveras

Caminant sota els estels

La quarta edició de la "Caminada a la llum de la lluna" va ser un èxit. El recorregut d'enguany va ser totalment planer i sense cap dificultat. Es va iniciar al pavelló en direcció a can Companyó. Es va travessar la carretera amb l'ajut dels Mossos. Després de sopar es va reprendre la marxa per anar a can Vidal de Llobatera, can Boada i finalitzar la ruta al punt de partida. La vetllada es va acabar amb una remullada a la piscina, cava i coca.

Foto: Carles Oliveras

DROGUERIA i FERRETERIA

Carrer Nou, 7
Telèfon (972) 83 00 57

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

C/ Consellers, 3 baixos - Tel. 83 12 86
17240 LLAGOSTERA

BAR EL DORADO

C/ Angel Guimerà, 29

Tel. 83 06 64

Obert tot l'any

FERROS FORJATS

JOSEP AIGUABELLA

CARPINTERIA METAL·LICA
AMB FERRO I ALUMINI
TANCATS DE TELA METAL·LICA

* * *

Carrer Tossa, 5
Tel. (972) 83 02 70

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

J C
T d'A

JOSEP JORDI
COMAS / CIRERA

TALLER D'ARQUITECTURA TEL. I FAX 972 / 83 15 61
CARRER MIGDIA, 36 BAIXOS, ESQ LLAGOSTERA 17240 (GIRONA)

nogue Assessoria
Laboral i Fiscal

Corredor d'Assegurances

Núm. Registre D.G.S. F-889

C/ Almogàvers, 21
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Tel. (972) 83 01 35
Fax (972) 83 01 01

Floristeria Cal - Ri
Composicions Florals
Rams de núvia - Ceràmiques
Servei a domicili
C/ Concepció, 4
17240 LLAGOSTERA
TL: 83 09 88

Can Meri
Restaurant & C@fè Internet

830180
Pizza
Plats per Emportar

Obert tot l'any
de 9 matí a 12 nit

<http://www.ctv.es/canmeri>
Almogàvers 17 - Llagostera

Futbolí humà

El passat 23 de Maig, la Cadena Ser va organitzar a Llagostera un campionat de futbolí humà al parc de l'estació. Al llarg de tota la tarda, es van aplegar els curiosos interessats en l'evolució dels diferents equips, formats per gent de Llagostera.

Fotos: Carles Oliveras

Campionats d'Espanya i Catalunya d'Autocròs

El passat ??? al Circuit dels Cremats, Llagostera Competició va organitzar amb gran èxit l'autocròs puntuable pels campionats d'Espanya i Catalunya. La prova va comptar amb la participació, entre altres, dels pilots classificats la temporada anterior. Una de les singularitats de la cursa va ser el nou sentit en què es recorria el circuit.

Fotos: Carles Oliveras

G.E. Bell Matí

EXCURSIÓ AL PUIGMAL

Era el dia 14-2-98 a les 8 del matí en Joan S., Ricard G., Albert C., Carles R., Carles T., Enric P., Josep B., Marc C., Miquel B., Jaquelinne G., Eva B. i Núria B. ens disposàvem a marxar cap a Queralbs.

Vam arribar a Fontalba i ens vam posar roba adequada per anar a fer iglús. Caminant una estona vàrem arribar al lloc de fer l'iglú. Un cop fet l'iglú anàrem a l'Alberg. Allà vam fer un partit de futbol i en acabar anàrem a sopar "sopa". En el partit, en Miquel va destacar com una màquina.

Havent sopat jugàrem a amagar i a espantar la gent d'altres llocs. Vàrem anar a dormir a les lliteres de l'alberg.

L'endemà al matí agafàrem els cotxes, tornàrem a pujar a Fontalba i començàrem a caminar per anar al Puigmal. Vam fer algunes parades per menjar alguna cosa. En Josep es va cansar i va tornar enrera amb en Joan. L'Albert en Carles C. i l'Enric, pujaven depressa amb en Ricard, i en Marc anava més enrera, amb en Carles R.

A dalt vam dinar, hi havia molta gent. Férem algunes fotos i començàrem a baixar. Baixàvem rodant. En arribar als cotxes ens vam canviar de roba i baixarem a l'alberg. Quan tornàvem amb el Mitsubishi d'en Ricard, L'Enric, en Carles T. i l'Albert van crear "mal rotllo" per la carretera.

Vam arribar tard a Llagostera.

Enric, Albert, Carles i Marc.

A dalt, excursió a Can Genohet de Camós, una masia de les gavarres. La sortida va tenir lloc els dies 17 i 18 de gener. El principal atractiu de Can Genohet és la seva font, que fa una bassa molt bonica, coberta per una cortina d'heures i lianes. Però el més impressionant és l'arboç que hi ha al camí, mig quilòmetre abans d'arribar a la casa. És tan gruixut que és impossible d'abraçar-lo.

A baix, l'Aplec de Panedes. Veiem com es reparteix l'arròs entre el gran nombre de comensals que hi van participar. Fotos: G.E. Bell Matí.

Colla Gegantera

FAL·LERA GEGANTERA!!!!

La colla gegantera després de la Festa Major ja es troba immersa en plena temporada. La d'aquest any va ser una festa de dur treball per a tots nosaltres ja que compaginàvem dues activitats: la barra de l'envelat i l'organització de la II Trobada Gegantera que va ser tot un èxit. Es va obsequiar cada colla amb un record commemoratiu i vàrem concloure la diada amb un sopar de germanor.

Volem, això sí, agrair a tota la gent que ho han fet possible. GRÀCIES!

Per segon any consecutiu hem participat en els actes més impor-

tants de la vila gegantera que en aquesta edició ha estat la població selvatana d'Anglès. Durant tot un cap de setmana hem estat "alumnes" dels tallers d'aprenentatge (dances occitanes, instruments de vent i percussió, l'art de fer ballar un gegant, malabarisme...). Hem après moltes coses però per sobre de tot ens ho hem passat, com diríem nosaltres, "xaxipiruli".

També vàrem ser a Cassà de la Selva, el 14 de juny; el dia de la revetlla de St. Joan la major part de la colla va poder sopar a l'aire lliure, al pati de l'escorxador. Va ser una bonica revetlla, i un respir dins l'atapeïda agenda de la colla.

La veritat és que s'han organitzat força activitats, tant de cara al públic com per nosaltres mateixos. L'última que es va muntar va ser el Solstici, el 4 de juliol, que es va desenvolupar tal com volíem: de cara al poble i amb una resposta molt positiva, en especial als grups musicals que ens varen tenir movent l'esquelet fins que va sortir el sol.

L'estiu omplirà els nostres caps de setmana anant d'aquí cap allà, po-

dríem destacar dues sortides per la seva llunyania, Masquefa a l'Anoia i Mora d'Ebre, anomenada aquest any "ciutat gegantera".

Per la Diada, amb la col·laboració de l'Ajuntament farem la ja tradicional botifarrada amb l'actuació abans del sopar de la colla castellera de Figueres. US HI ESPEREM!

I amb la fal·lera estival que ha omplert els nostres esperits, us saludem fins a la propera.

Conveni Butlletí - Ajuntament

Com ja comentàvem en l'editorial del darrer número, el passat mes de Maig vam renovar el conveni de finançament que tenim amb l'Ajuntament. Tot seguit us oferim una reproducció del mateix, tal i com ens comprometem en el 6è apartat del mateix.

AJUNTAMENT DE LLAGOSTERA
17240 LLAGOSTERA (Girona)
Tels. 972 / 83 03 75 - 83 02 18

A Llagostera, el divuit de maig de mil nou-cents noranta-vuit

REUNITS

D'una part la Sra. Pilar Sancho Espigulé, actuant en la seva qualitat d'Alcaldeessa-Presidenta de l'Ajuntament de Llagostera,

D'altra part, el Sr. Dani Moll Casamitjana, titular del DNI 77.913.747, com a President de l'Associació Cultural El Papu-Tisores, editora de la revista local "Butlletí de Llagostera",

MANIFESTEN

El seu interès en la renovació del conveni de col·laboració signat entre les dues parts el dia 2 de gener de 1997. Per la qual cosa subscriuen els següents:

PACTES

1r.- L'Associació Cultural El Papu-Tisores es compromet a editar amb caràcter trimestral la revista "El Butlletí de Llagostera".

2n.- L'Ajuntament de Llagostera atorgarà a l'Associació una subvenció de 200.000,-Pta en concepte d'ajut per a la publicació de la revista local, que haurà de ser convenientment justificada al final del període de vigència de l'actual conveni.

3r.- La subvenció per a la compra d'un ordinador i una impressora atorgada per l'Ajuntament en el primer conveni de col·laboració entre les dues entitats es converteix en definitiva i queda, per tant, en propietat de l'Associació El Papu-Tisores l'esmentat equipament informàtic.

AJUNTAMENT DE LLAGOSTERA
17240 LLAGOSTERA (Girona)
Tels. 972 / 83 03 75 - 83 02 18

4rt.- L'Ajuntament de Llagostera continuarà posant a disposició de l'Associació El Papu-Tisores un local per a la realització de les activitats encaminades a l'edició de l'esmentada publicació local. Alhora es compromet a ampliar la potència del diferencial, atès que és insuficient.

5è.- L'Associació El Papu-Tisores assumirà la despesa del consum de telèfon amb contestador que l'Ajuntament va posar a la seva disposició.

6è.- L'Associació El Papu-Tisores es compromet a publicar el contingut d'aquest conveni en la revista El Butlletí.

Aquest conveni tindrà una durada d'un any.

D'aquest conveni se'n donarà compte al Ple de l'Ajuntament.

I en prova de conformitat, signen aquest document ambdues parts el dia 18 de maig de 1998.

PER L'AJUNTAMENT

Sig.: Pilar Sancho Espigulé

Sig.: Dani Moll Casamitjana

Pòstum...!!!

Dedicat a la memòria d'un altre bon llagosterenc que ens ha deixat. A l'entranyable amic: Emili Coll i Planella («Miliu» o «en Coll», com tots els teus companys sempre t'hem anomenat.

Permeteu-me, doncs, un breu repàs de la seva vida, des de la meua vessant.

En **Miliu** ens ha demostrat ésser cabal amb les seves conviccions; molt singular..., distingit..., sentimental..., tot un home de bona Fe. Estic segur que la seva esposa Paquita, d'una gran sensibilitat ho podria corroborar molt més.

Puc fer aquestes consideracions perquè des de finals de la dècada dels anys 20, entre els 7 i 10 anys de la nostra existència ja ens férem companys d'estudi allà al Col·legi de la Cooperativa *La Regeneradora* (en aquell temps, el cooperativisme era encara símbol d'equilibri entre sindicalismes, radicalismes i reivindicacions de classes socials).

Era un col·legi no estatal que impartia l'ensenyança amb mestres acabats de sortir de la Normal de Girona, pendants d'oposició a magisteri, però amb inquietuds de pedagogies modernes molt edificants. A nosaltres ens va iniciar el mestre Sr. **Joaquim Palmada Teixidor** (de la saga dels Palmada de l'estany de Banyoles) amb el 1r. i 2n. llibre *ABC* per aprendre de llegir, seguit de *La infància*, *Pàgines selectes*, *La fama*, *Pàtria meua* –amb resums biogràfics de grans escriptors, poetes, pedagogs, lletrats, pensadors, literats, etc.–, *L'aplec* –amb tota la poesia de l'insigne Joan Maragall–, *Països i mars* –amb les lletres manuscrites de tot tipus– i els diferents graus de *L'enciclopèdia escolar*, tots ells de la gran editora a escala internacional de llibres de text de llavors, l'acreditada casa *Dalmau Carles Pla*, de Girona.

Faig tots aquests esments perquè varen suposar molt per a nosaltres, perquè tot això va fer-nos assimilar i

vèncer positivament els complexos i prejudicis de *classe alta*, *mitjana* i *classe baixa* que tan presents estaven i que tan t'afectaven el nostre ànim. I varen fer-nos coincidir que el més important és la fraternitat entre amics i companys, que és substància de les coses íntimes que anhelem i que evidencien aquelles altres que no veiem, però que ens fan ésser comprensius i dignes.

D'en **Miliu** puc donar-ne testimoni que l'estimació, la consideració i la fraternitat han estat en tot moment

la seva norma de conducta, palesada en fets com els que a continuació relato.

Durant més de 40 anys consecutius –a més a més d'atendre cadascuna de les circumstàncies que imposaven les quotidianitats de la vida– cada cap de setmana ens reuníem i fèiem trobada unes quantes parelles i anàvem de *berenada*, sempre amb aquella predisposició cordial i volent ésser portadors d'optimisme a tants llocs dels pobles i localitats del nostre entorn que vivien el creixement turístic molt benvingut.

Podem reflectir aquells bons moments amb les companyies inoblida-

bles (sempre presents en el record) de l'**Enric Masgrau** i la **Pietat**; en **Corominas** i la **Mercè Pallí**; en **Sais** i la **Pilar Sans**; en **Pitu Rissech** i la **Pilar**; en **Juli Soler** i la **Lluïsa**; en **Josep Bellvehí** i la **Maria**; en **Presas** i la **Maria Rallo**; en **Teres** i la **Mercè Mascort**; la **teva**, amb l'exponent esposa **Paquita**, i la **meua**, amb la nogensmenys esposa **Maria Matas**. Tot un orgull compartit d'un temps del nostre país que sens dubte perdurará en el record dels nostres descendents.

També voldria remarcar el teu *deix* en els últims adéus. En la de bons amics que feres al teu pas d'adolescent als Maristes de Girona ja que, malgrat haver transcorregut tants anys, estaven presents i et recordaven. Com tants d'altres de Platja d'Aro i altres llocs que vingueren pel mateix.

Miliu, tots els teus i sobretot la teua esposa Paquita i la teua filla Cristina, amb el seu marit Pere que, recordant sempre Matilde, l'altra estimada filla, i la néta Anna, el nét Marc i nebodes Anna, Fina i marits, s'han comportat sobradament, com tu volies.

Com a colofó, unes dites:

De gota en gota es formen els mars – i això és vàlid.

De gra en gra es formen les muntanyes – i això és vàlid.

A les quals afegim:

D'un en un, hom neix, creix, es realitza, conviu, és i s'extingeix. Però també queda una cosa vàlida, Miliu: la PETJADA de l'EXISTÈNCIA.

Fins sempre,

Guillem Sureda i Gironès
Llagostera, juny 1998

Fets de la història

Sembla ser que tot aquell que està en la creença que la gatzara, disbauxa, malversació i diversions sense fre d'avui dia és propi del temps en que estem vivint, està totalment equivocat perquè, les immoralitats en totes les seves formes, és tant antiga com la història de la humanitat. En totes les civilitzacions, a les quatre parts del món, hi ha ha-

tat una cosa essencial en tota mena de cultures, i el seu origen ja prové del principi de la humanitat.

Segons diu, els antics romans van ser els qui començaren a dir-ne festa, de tots aquells dies els quals eren dedicats ala culte dels seus déus. En la roma antiga hi havia (durant l'any) més dies de gatzara, gresca i disbauxa, que no pas dies de treball, mal-

nes astronòmics (solsticis i equinoccis) com també en el canvi de els estacions.

Diu que ja els primers mandataris de la història, en les ocasions aquelles en que s'havia de commemorar alguna victòria sobre algun enemic, o bé un enllaç matrimonial d'un rei o una reina, es desmanaven amb abusos de tota mena sense límits ni condicions. Donaven plena llibertat a tota la gent del poble perquè es saltés les normes quotidianes, i es llencés a la disbauxa més exuberant dia i nit fins a quedar-se extenuats. Per les festes saturnals de Roma, els esclaus eren alliberats de les seves feines durant alguns dies, i fins i tot se les canviaven amb les dels seus amos.

Els elements comuns que s'usen en totes les celebracions gairebé sempre eren els mateixos; cants, balls febrils i multitudinaris; sexe desenfrenat en totes les seves variants, abús de l'alcohol i altres substàncies a fi d'alterar la consciència i abandó de tot perjudici i tabú. Era molt normal també, celebrar actes cruels i violents amb animals de qualsevol mena. Tampoc els feia falta grans esdeveniments ni dates assenyalades per organitzar grans "juergues" d'antologia. Aleshores, antics i prestigiosos personatges considerats per a tots nosaltres com a persones de gran solvència, i que complien com Déu mana els càrrecs els quals exercien, han passat a la història no per la seva lleialtat en els seus quefers, sinó més aviat per la vida desordenada dedicada en gran manera a la bona vida, la gatzara i tota mena de plaers. Si és que són fiables les revistes de recent aparició (d'on són extrets aquests documents) les quals sembla estar molt ben documentades en

gut sempre, des del principi de la humanitat qui s'ha abandonat, a tota mena de plaers. Les festes i diversions, han estat sempre una manera per trencar amb la monotonia quotidiana per tornar a reprendre la vida diària amb més ànim. La importància d'aquestes celebracions han es-

grat ser aleshores, els esclaus els únics que treballaven. Les festes a través de la història, han estat lligades gairebé sempre amb efemèrides de caràcter religiós, o bé, per la qüestió de les bones collites. També estaven molt relacionades amb el calendari de l'any, seguint els seus sig-

totes les matèries, en diuen el següent:

Diu que l'any 879 A. C. el rei dels assiris Ashunarssipal II, en motiu de la inauguració d'un nou palau reial a Kalah, capital del seu regne, va celebrar un banquet el qual hi foren convidades 70.000 persones, 5.000 de les quals eren dignataris estrangers. Les festes van durar deu dies amb les seves respectives nits, durant els quals aquella multitud de comensals es donaren a tota mena de cants, jocs i dances immorals i perverses fins a quedar esgotats. Durant aquells deu dies es begueren més de 10.000 bots de vi, es cruspiren 2.000 vaques i 16.000 ovelles, les quals van fer les delícies d'aquella colla de depravats.

Hisam II, Califa de Còrdova durant els primers anys del segle XI, va viure permanentment dedicat als plaers més antològics que s'hagin vist mai al seu palau de Medina Azahara. Ell i els seu hereu Adb-al-Raham, tenien la merescuda fama de ser tant llibertins i bevedors, que preferien estar en companyia de ballarines, bufons (còmics de les corts i dels plaus de la noblesa) cantants i homosexuals que no pas estar-se amb les dones que tenien als harems dels seus palaus. A Còrdova, el culte al vi estava tant estès, que en temps de la verema, es celebraven grans romeries que de tard o de lluny, acabaven sempre en autèntiques orgies degenerades que el propi Califa Hisam II les vivia de borratxera en borratxera.

L'Emperadriu Valeria Mesalina, tercera esposa de l'Emperador Clàudi, amb el que va tenir dos fills Octavio i Británico, es va fer cèlebre i va passar a la història per la seva crueltat, per la seva vida alegre, cor-

rupte i viciosa que va portar durant els pocs anys que va viure. Mesalina va viure 26 anys (des del 22 al 48 després de Crist) i fou emperadriu romana 7 anys, des de l'any 41 al 48 de la mateixa època. La seva nimfomania (exageració patològica sexual) la va portar, ja des de molt joveneta, per visitar els pitjors bordells de Subura (el barri més corrupte i de més mala reputació que existia a Roma) on s'oferia amb el nom artístic de Lycisca a gladiadors i obrers dels molls del Tíber. Diu que en una ocasió va fer una aposta amb una prostituta del barri, de la qual Mesalina va sortir-ne guanyadora. L'aposta consistia en practicar el sexe en públic amb 25 homes seguits un darrere l'altre sense para ni un moment. Mesalina a l'edat de 15 anys va convertir-se en l'esposa de Claudi, 35 anys més gran que no pas ella, el qual va succeir al seu cosí Calígula com Emperador de Roma una vegada Calígula fos assassinat. Mesalina, una vegada convertida en Emperadriu romana, va seguir amb els seus abusos sexuals de sempre, així és que mentre el seu marit Claudi governava, ella es dedicava a fer l'amor amb els seus cortesans més joves, de manera que tots els que es negaven a complaure-la, eren executats al moment. També feia executar a tots aquells que hi accedien, però no li havien donat prou plaer durant l'acte. La seva vida corrupte va arribar tant amunt, que durant un petita absència del seu marit, va divorciar-se en secret i va contraure públicament un nou matrimoni amb els seu preferit Silio probablement com a part d'un complot contra l'Emperador, cosa que la va portar a la mort. Mesalina, acusada de traïció i conspiració, va acabar la seva vida es-

sent assassinada per la guàrdia de l'Emperador.

Per allà a meitat del segle XIX, tots els personatges més famosos del món intel·lectual francès, formaven el club del "haschinchiens" amb seu a l'Hotel Pimodan, immoble situat a la illa de Sant Lluís. Aquest club, creat pel doctor J. Moreau de Tours i l'escriptor T. Gautier, contava amb un nutritiu grup d'homes il·lustres de les lletres, la pintura i la literatura d'aleshores. Gràcies al doctor Moreau es va introduir a França una mena de droga anomenada "dawamesk" preparada a base d'hachís, mantega i una petita quantitat d'opi, la qual diluïda en una tassa de cafè causava furor entre els intel·lectuals del club "haschinchiens", ja que aquesta substància corria lliurement a canvi d'una petita quantitat de diners. D'aquesta manera tots els assistents al club, en un ambient meitat de festa meitat de ritual, s'abandonaven als efectes de la droga "dawamesk" fins a quedar tots extasiats.

Però malgrat que ja aleshores estava vigent la prohibició d'aquestes substàncies, la curiositat d'aquest col·lectiu va introduir la substància en els ambients artístics del segle XIX on i perteneixien els poetes Baudelaire i Rimbaud, els quals volcaren les seves experiències allà viscudes en les seves obres cèlebres "Els paradisos artificials" i "Flors del mal". Altres personatges intel·lectuals que regularment acudien també al club, eren els novel·listes Balzac, Victor Hugo i Alexandre Dumas.... Que Déu ens agafi confessats, perquè això només és l'aperitiu de la corrupció que hi havia en temps passats.

Fèlix Sureda

Dinamitzem la cultura popular

Diputació de Girona

Al vostre servei.

Del Megalític a l'època dels metalls

Extret del llibre *Notícies de Llagostera i esdeveniments exteriors*, d'Emili Soler i Vicens

DOS MIL CINC-CENTS ANYS A.C.

Egipte començà a construir les seves grans PIRÀMIDES i ja es feien escriptures i jeroglífics, per la qual cosa la seva civilització era molt més avançada i quedà l'empremta de la seva història. Utilitzaven ja alguns metalls i feien servir el calendari per

continuaven vivint en barraques i coves, i seguien menjant de la caça i dels fruits del bosc. A tot estirar elaboraven ceràmica molt basta, cistells de vímet i cordills i cordes de cànem. Al voltant dels seus monuments funeraris o commemoratius i ha les roques planes, encara hi ha sots com olles que, segons sembla, amb un pal podrien haver servit com a mà de morter per a moldre granes, arrels o herbes, i per fer-ne pans, pastes, suc o medicaments.

DOS MIL ANYS A.C.

Període inicial del COURE, civilització AGRÀRICA. Tribus procedents d'Àfrica, passaren per Almeria, vingueren aquí i es van barrejar amb els indígenes. Els ensenyaren la manera de fondre metalls recollits de moltes venes que hi havia entre les roques d'Andalusia. Primer aconseguiren el coure que, en picar-lo o batin-lo, es tornà més dur i es transformà en Aram per a fer armes i eines. Amb aquestes eines començaren a retallar les roques, a fer-hi forats, senyals i traus per apuntalar els pals que aguantaven els sostres de les seves cases de llenya, generalment arcerades en alguna gran roca.

També a les muntanyes de roca massissa, feien forats o buidats, i

construïen coves on hi cabia una família sencera. Els científics creuen que les utilitzaven per als enterraments, com si fossin dòlmens. A Llagostera hi ha la cova Teixonera del mas Rissecc i a les muntanyes de Solius n'hi ha dues més; s'hi han trobat trossos de ceràmica del tipus Cordial, amb petites incisions i alguns relleus molt rústics.

Prop de Can Cabanyes de Montagut de Llagostera, hi ha un bloc solt de pedra granítica, d'un metre cúbic aproximadament, una mica inclinat, amb unes canals gravades que formen un quadre, partit en unes diagonals dirigides cap a la part baixa, con si fos un gallet per a recollir líquids (per aquest treball ja necessitaren metalls).

Amb una mica de fantasia, podia haver estat un Altar de Sacrificis, ja que allà mateix hi ha una roca ferma de dos metres d'alçada amb un setial a dalt; També existeixen uns esglaons tallats expressament, en forma d'escala per anar al setial, com si fos una tribuna. Al voltant, molt a la vora hi ha un dòlmen molt bonic. En un rodal d'uns dos-cents metres existeixen quatre cistes malmeses, i també hi havia hagut un menir desaparegut i avui recuperat pel museu d'arqueologia de Llagostera.

Emili Soler i Vicens

a preveure les avingudes del riu NIL, les calors i els freds.

A l'Índia començà la cultura agrícola amb la construcció de canals i

regadius, i l'elaboració de ceràmica amb torn pintada i amb el segell de fabricació. També s'utilitzava la sal per a medicaments i conserves i per a transaccions comercials que motivaren més d'una guerra.

Mentrestant, al nostre país tot estava molt endarrerit. Els homes con-

Fotos Vall-llosera

Carrer Sant Feliu, 22
Telf. (972) 83 03 15

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

MONTIEL

Assessoria Laboral, Fiscal i Jurídica
Administració de Finques
Assegurances Generals

C/ Calderers, 5
Fax: 80 52 30
Tel. (972) 83 03 62
17240 LLAGOSTERA

C/ Taulera, 39
• Fax: 83 75 73
Tel. (972) 83 71 65
17246 SANTA CRISTINA D'ARO

mobles

SOLER

JOAN SOLER I RISSECH

*Mobles d'encàrrec
clàssics i moderns*

C. Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83 00 44
LLAGOSTERA

Gabinet Terapèutic

TERÀPIES MANUALS
RECUPERACIÓ FUNCIONAL
QUIROMASSATGE DIPLOMAT
QUIROPRÀXIA DIPLOMAT
DRENATGE LIMFÀTIC

RENART - PONT

C/ Mas Sec, 53 - 17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 - 83 10 07 - Fax 972 - 83 13 67

M.ª Assumpció Llobet

Centre d'Estètica

C. Almogàvers, 22
Tel. 83 01 47

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

superAvui

**FRUITES
PUIG**

El nom dels bons aliments !

CAN MUNTANER

farmàcia

lluís saurí

pau casals, 13 - tel. 805599

llagostera

L'ESTIL

moda

Ens Trobareu a:

Plaça Catalunya, 16
Telèfon 83 09 08 LLAGOSTERA

A la lluna.

Distant, distant...

A la lluna estic contemplant.

La seua bellesa m'emociona.

Blanca, lluent, plata.

Claror màgica, hipnotitzadora...

La meua ànima va deslligar

Quan una nit, fa temps, la vaig divisar.

Em va fer sentir noves sensacions,

Sentiments que mai hauria imaginat

Que pogués experimentar.

Vaig viatjar a paratges irreals,

Suspesos en el temps, i en l'espai,

plens de màgia, d'encant,

d'un encant especial.

Paratges únics, als quals tan sols

la meua ànima podia accedir.

I tot perquè a la lluna es volia dirigir:

Des d'aleshores vague sol en l'obscuritat,

Travessant boscos, deserts, rius, llacs,

Muntanyes i estepes.

Vull arribar a la lluna.

Per això hauria de travessar

la immensitat impossible.

Però he abandonat la raó,

I tan sols em deixa guiar per la passió.

Ara estic ací, enmig del camp,

El rostre, pel gèlid vent fuetejat, cap a dalt dirigit,

i els ulls en l'infinit.

La veig, com sempre, allà dalt, allà dalt,

Distant, distant...

I no vull donar-me compte de que no m'està esperant.

A Fàtima.

Sueca, a 31 de desembre de 1994

Juanjo Aguar Matoses

Oda a la poesia

*Poesia, meravella de sensible fantasia
que dona al cor ufanor.*

*Poesia, sento amb tu goig i alegria,
m'omple l'esperit de dolçor.*

*Poesia, un raig de llum florit,
tu sí que ets el meu amor,*

jo per tu sento delit.

*Com crema la llenya al foc,
me dones al cos calor.*

*I et recito a poc a poc,
pensant fruir, així, més temps.*

*Tu que ets per mi mon tresor,
i el niu dels meus sentiments.*

*Has il·luminat mon cor
amb bellesa i tendrament,
de l'amor que tens endins,
m'has fet, així, el gran honor
de sentir fins els confins.*

*Sota el cel,
aquesta mel.*

*Ara, que m'has fet conèixer,
en aquest món, el que és dolç
no em sap greu desaparèixer.
Ja puc, jo, tornar-me pols!*

“Sóc un arbre fuetejat pel poderós vendaval de moltes convencions socials. No sé quan podré resistir fins que em doblem, o fins que em trenquen.

Si m'arriben a doblar, potser més avant m'alce de nou.

Si em trenquen, potser el soroll de l'esclafit de la meua fusta desperte a altres arbres, i aleshores s'aixequen i continuen la lluita.”

Juanjo Aguar Matoses

Sueca, a 10 de juny de 1997

Agraïm la col·laboració de: Antoni Accensi, Autoritat Portuària de Tarragona, Bector MBT S.A., Centre d'Estudis Marítims i Activitats del Port de Tarragona (CEMAPT), CESCA, Comissió Europea, Dir Centres de Fitness, Ecotecnia, ESA European Space Agency, Ferrocarrils de la Generalitat, Forges, Fundació Catalana per a la Recerca, Gec Alsthom, IBM, IECC, Institut de Robòtica, La Caixa, Lintek Internacional Inc, Mira S.A., National Aeronautics and Space Administration, Departament d'Educació, Universitat de Barcelona, Departament d'Indústria i Comerç Exterior, Departament d'Innovació i Recerca.

Horòscop

per Madame Merduix

ÀRIES del 22/3 al 20/4

Amor: Dies de molta tranquil·litat tant amb la teva parella com amb la família.

Feina: Tindràs moltes complicacions amb els teus superiors. Ili haurà força tensió a l'ambient de treball.

Salut: Podria ser que enxampessis una passa de mal de ventre, ves amb compte amb al que menges i quant en menges.

TAURE del 21/4 al 21/5

Amor: Tingues una mica de paciència amb la teva parella no estàs passant un bon moment emocional.

Feina: Estaràs molt actiu i amb moltes ganes de treballar, sobretot si es tracta de començar un projecte nou i desconegut per a tu.

Salut: Tens molta energia, no la malgastis!!!

BESSONS del 22/5 al 21/6

Amor: Ves amb molt de compte estàs més pels teus amics i familiars que per la teva parella.

Feina: Les coses sembla que en aquest camp en van força bé, es podria dir que has nascut amb la flor al cul, tens més sort que ningú o la tindràs...

Salut: Estigues ben tranquil encara que et sembli que les forces t'abandonin no és pas veritat.

CRANC del 22/6 al 23/7

Amor: Aquells Cranc que encara no heu trobat la parella ideal, no trigareu a trobar-la, si és que la busqueu.

Feina: Es veritat que a tothom li convenen unes vacances, però a vosaltres més que als altres. No n'encerteu ni una.

Salut: No esteu en el millor moment, aquest és un altre motiu pel qual no us anirien gens malament.

LLEÓ del 24/7 al 23/8

Amor: Sou els millors en aquest terreny, que us he de dir que no sabeu?.....

Feina: Teniu uns companys de feina que no us els mereixeu, podeu comptar amb ells pel que vulgueu.

Salut: Us trobeu en un bon moment de forma física, seria bo que no el perdéssiu.

VERGE del 24/8 al 23/9

Amor: Ara per ara no és el millor moment per començar una relació seriosa amb ningú. No tingueu cap pressa i tot us anirà a la perfecció.

Feina: Aquells que esteu pensant a canviar de feina o començar un projecte nou ara és el vostre moment.

Salut: Hauríeu de començar a cuidar-vos una mica més, si no voleu començar a enxampar tots els refredats d'aquest hivern.

BALANÇA del 24/9 al 23/10

Amor: Et sentiràs més a prop que mai de la teva parella, tindràs moltes ganes de compartir les estones lliures amb ella.

Feina: De moment el que estàs fent ja t'agrada i no vols canviar.

Salut: Estàs molt bé tant físicament com psíquicament, no tens cap problema.

ESCORPÍ del 24/10 al 22/11

Amor: No saps ben bé el que vols, en tens massa per escollir; tria bé això no passa cada dia.

Feina: Hi ha moments que no saps si això que estàs fent és el que realment t'agrada o no. Però no et preocupis ja ho sabràs.

Salut: Estàs bé i no tens res que et faci mal, que més vols???

SAGITARI del 23/11 al 22/12

Amor: És possible que esteu una mica irritables amb la vostra parella o familiars, heu de tenir paciència.

Feina: Si el que realment voleu és canviar de feina, us haureu d'espavilar.

Salut: Aneu amb molt de compte amb les relliscades. Poden resultar perilloses.

CAPRICORN del 23/12 al 20/1

Amor: Sou uns "Dom Juans" us els/les lligareu a tots/es.

Feina: De moment ja esteu bé, ara no és hora d'un canvi.

Salut: Jo de vosaltres prendria precaucions, si no voleu enxampar el primer constipat.

AQUARI del 21/1 al 19/2

Amor: Tindreu ganes d'estar més amb els vostres amics que de començar una relació seriosa que ara per ara no busqueu.

Feina: El vostre cap estarà més pendent de vosaltres que de costum, aneu amb compte amb el que feu o dieu.

Salut: Esteu sota mimin i noteu que l'energia us falla, ja vindran temps millors, procureu descansar i tenir paciència.

PEIXOS del 20/2 al 21/3

Amor: Estaràs molt receptiu a totes les propostes que et faci la teva parella i ella ho agrairà

Feina: Sembla que encara no heu trobat allò que realment us agradaria fer, no us preocupeu que ja ho trobareu.

Salut: Esteu en plena forma i tindreu prou energies i de sobres per fer tot allò que vulgueu.

*Dietètica, Productes de règim
Herboristeria, Cosmètica natural,
Consulta naturista*

la natura

Passeig Pompeu Fabra, 46

Telèfon 80 56 13 - 83 10 39

LLAGOSTERA

**Celler Can
Ramiro**

C/ Comte Guifré, 1 - Tel. 83 01 63
LLAGOSTERA

MP ERRUQUER
I
R

Tel. (972) 83 01 41

LLAGOSTERA
(Girona)

pintura ... decoració

Josep Anglada

Avgda. del Gironès, 16
Telèfon (972) 80 52 08
17240 LLAGOSTERA

PRODUCTOS DE CORCHO Y LOMERADO S.A.

Carrer Lleida, s/n

Telèfon 83 00 20

LLAGOSTERA

Per adornar la llar, postals, llibres, revelat i material fotogràfic, escolar i d'oficina.
Per papers i objectes regal, marcs, fotografies carnet, fotocòpies, diaris, revistes...

Casa Llinós de Pilar Sureda Torrent

Plaça Catalunya, 8

LLAGOSTERA

Telèfon 83 00 97

Quan l'esport perjudica la salut

Són vint-i-dos individus uniformats que es disputen una esfera: una activitat aparentment trivial, en efecte, però en canvi pot parilitzar una ciutat, un país, mobilitzar multituds, estimular i estrènyer el sentiment de col·lectivitat, despertar les passions més baixes o inspirar pàgines d'una bellesa corprendora. Observant la particular destresa d'una trepa d'atletes obstinats a conduir una pilota fins la xarxa de l'adversari, alguns queden reduïts a l'edat mental d'un infant, però d'altres n'extreuen profundes i finíssimes metàfores sobre la solidaritat, l'individualisme, la generositat o la mesquinesa. Sobre la vida, al capdavant.

És un joc taujà, certament, i la transcendència actual la deu en bona mesura a l'acció multiplicadora dels mitjans de comunicació, però durant els mundials, cervells privilegiats han assegurat que és la veritable religió d'aquest final de mileni. És fàcil estar-hi d'acord: com la religió sorgeix d'alguna debilitat de la nostra condició d'humans, i pot conduir-nos a una batalla estúpida o inspirar-nos l'expressió artística més sublim; però sobretot, i això és el motiu fonamental pel qual cal concloure que ho és: el poder - qualsevol - pretén segrestar-lo. Quan una col·lectivitat aclama un heroi de l'esport, ho fa en la seva qualitat de emisor, de representant seu i en el fons s'està aclamant ella mateixa. A tots els governants els plau pujar els herois al seu balcó perquè ansiosos com estan per capitalitzar les emocions col·lectives, pretenen capturar i personificar l'autocomplaença i la vanitat que generen les victòries.

El gust de sentir-nos victoriosos, el plaer que proporciona derrotar

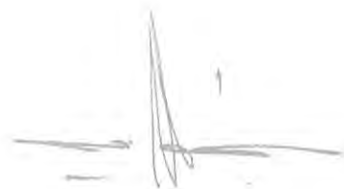
l'adversari, la competitivitat, la recerca de la glòria personal, són instints tan íntimament lligats a la nostra naturalesa que no sembla necessari, ni prudent estimular-los. I no obstant és precisament això el que es fa pràcticament arreu.

En un obscenament explícit reportatge televisiu sobre la torbadora vida dels àrbitres de futbol, un àrbitre adolescent que dirigia un partit d'infants, era insultat pels seguidors d'un dels equips amb una fúria incomprendible; especialment considerant que l'objecte de les seves iras no tenia més de 14 o 15 anys. Les càmeres recreaven els moments anteriors a l'incident, les instruccions dels entrenadors als joves jugadors, els crits i les reaccions dels pares mentre es disputava l'encontre, i durant tota aquella anguniosa estona, cap referència al plaer pel joc, cap rastre del respecte pel contrincant, cap aprenentatge sobre els beneficis del treball en comú, cap reflexió sobre l'atenció que mereixen els més febles; únicament l'obsessiva i histèrica necessitat de la victòria a qualsevol preu.

L'esport es situa sovint en el terreny de la irracionalitat i no és sorprenent veure conspicus pares de família convertits en Mr. Hyde caçant àrbitres que han apreciat erròniament un fora-de-joc, o, durant un passatemps tan banal com un partit de futbol, veïns habitualment pacífics, transformats en partidaris d'en Linch que amb la fúria als ulls semblen buscar una soga i un arbre per fer justícia. Com és, doncs, que les administracions fomentin activitats d'aquesta mena: tan perniciosos no ja únicament per a la salut mental sinó fins i tot per a la física?

A l'esport, i en especial a l'infantil - també en el que es practica al nostre poble - més que una preocupació per la salut, per la superació personal, hi ha una extraordinària presència de la febre per la victòria, a la qual es subordina la resta. I quan el resultat és l'única cosa important, quan no s'hi incloï cap aprenentatge ètic, el que aconseguim és perpetuar l'esport entès com una festa de baixes passions.

A Llagostera estem aconseguint, en determinats àmbits, èxits esportius remarcables, però tinc la inquietant sensació de que s'està propagant una concepció de l'esport en la qual se sublima la competitivitat, la victòria, la glòria personal, però es prescindeix absolutament de valors relacionats amb la solidaritat, la companyonia, la integració de marginats, o el respecte per l'adversari. I si es tracta d'això haurem de deixar-nos de bajanades i concentrar-nos en la reivindicació perquè esdevinguin esports olímpics la "tallada de troncs" i "els titius", especialitats en les quals podem presumir de ser tot una potència.

Enric Ramionet

El paper fonamental dels secretaris

Des de l'any 1966 quan es va jubilar en **Francesc Gifre i Vila**, després de 17 anys en el càrrec, a Llagostera hi ha hagut deu secretaris municipals fins arribar a l'actual **Manuel Ibarz Casadevall**. D'aquesta dotzena de persones que han passat per l'Ajuntament, només **Francesc Gifre i Joan Aradas i Vilar** van quedar-se a viure al poble i les seves despulles descansen per sempre al cementiri de Llagosterenc. Dels altres, alguns no els he arribat a conèixer, i només amb en **Joaquim Llorenç i Clos**, que té un càrrec a la delegació del Govern de la Generalitat a Girona, hi mantinc una relació d'amistat, poc sovintejada.

La majoria d'aquests personatges que han tingut a les seves mans la part més important de l'administració municipal, han deixat una petjada ben poc rellevant. A més de l'esmentat Llorenç, que durant anys ha continuat assessorant en alguns temes de l'Ajuntament, ara només recordo la figura de **Gervasio González Díez**, un asturià sorrut i amb cara de pocs amics, però que va jugar un paper fonamental quan en el primer ajuntament democràtic va esclatar la polèmica de l'hospital municipal.

Però anem a pams, i fem un repàs als dotze protagonistes o, més ben dit, a la meitat d'ells, perquè dels altres ben poca cosa en puc dir.

Joaquim Llorenç en un ple del novembre de 1984 al costat de l'alcalde Josep Puig Rodó i els regidors Lluís Nuell i Josep Albà

Foto: Xavier Ruiz

En **Francesc Gifre** era una bellíssima persona, un home atent, educat, entra-nyable. Va venir de Camprodon l'any 1949 per ocupar la plaça de secretari que va mantenir fins a la seva jubilació l'any 1966. Era el pare de la Maria Gifre Rodríguez, primera alcaldessa democràtica i el sogre del Dr.

Pompeu Pascual Coris. Els meus pares vivien al carrer Concepció, just davant de casa seva, on de petit petit vaig passar-hi moltes estones i recordo la seva bonhomia i la seva mesura en totes les coses.

El va succeir per poc temps **Joan Ribas i Campdelacreu**, del qual no en sé res, i a aquest en **Joan Aradas i Vilar** que va estar a l'Ajuntament fins el 1977. L'Aradas era un home

de posat seriós i un funcionari exigent que va ser secretari durant els

mandats de **Ricard Presas**, **Enric Virallonga** i **Narcís Casas**. Hi ha una anècdota, potser apòcrifa (perquè cap dels seus protagonistes la podria confirmar), prou divertida de quan era alcalde **Enric Virallonga**, el **Grec**. Aradas

vivia amb la seva família al carrer Àngel Guimerà en un pis sobre la que havia estat la botiga d'en Juli Clara. I durant algunes nits es trobava les escombraries escampades per terra i a dins les escales. A l'home li va pujar la mosca al nas i va decidir muntar guàrdia per mirar d'enxampar el brètol de torn. I va ser de matinada quan va veure una figura gairebé esquèlica que agafava la bos-

Francesc Gifre. Foto cedida per Maria Gifre.

sa i es disposava a buidar-la. Aradas va sortir de la penombra i hauria exclamat:

- «Home, em pensava que seria algun tarambana, però mai hagués dit que fossis tu!»

Al mateix temps, al carrer van haver-hi unes corredisses dels companys del frustrat bergant, que no era ningú més que l'Alcalde del poble! I els que van fer escàpols eren els joves que periòdicament anaven freqüentant *el Grec* fins arribar a les vellors.

Després, Aradas va comprar el terreny que ocupaven les antigues pescateries i el que havia estat el pati de l'antiga escola pública de nenes, al carrer Alt de Girona, i allà es va jubilar.

Al 77 va arribar Gervasio González que va viure la transició i el primer ajuntament democràtic i va marxar el 83, si fa no fa, quan l'alcalde Josep Codina endressava la seva experiència en la política municipal. Gervasio era un funcionari d'una peça, i ho va demostrar amb l'afer de l'hospital, donant proves d'una gran integritat i insubornable a qualsevol pressió. Gràcies a la seva tasca d'investigació en els, aleshores destartats, arxius municipals va elaborar un informe que va demostrar que la titularitat de l'Hospital era municipal, davant de l'atrinxerament de la junta que defensava que era una Fundació privada. Aquest va ser un dels temes estrelles del primer ajuntament democràtic, a partir de la reivindicació de la regidora Maria Serra (PSUC). L'informe de Gervasio i el dictamen de la generalitat van fer canviar d'opinió al grup municipal de CiU que inicialment no ho tenia gaire clar, però Josep Codina va fer el que havia de fer.

El secretari **Miquel Balmanya i Gispert** va fer de pont entre la sortida de Gervasio i l'arribada de Joaquim Llorens el mateix 83. Llorens, home de bon tracte i un gran professional de l'Administració—va deixar la feina a Llagostera per ocupar el càrrec de secretari de la Comissió Provincial d'Urbanisme—va estar-hi encara no dos anys, durant el mandat de Josep Puig i Rodó, però va continuar assessorant l'Ajuntament, sobretot en temes urbanístics, durant els anys del mandat de Narcís Casas.

I és que la feina d'un secretari en un Ajuntament és fonamental perquè tot rutlli. Els polítics s'hi han de recolzar gairebé totalment i el rendiment dels funcionaris i empleats municipals depèn de les qualitats humanes i tècniques del secretari. I de la seva ineptitud també tot pot quedar paralitzat.

Després de Llorens, han passat successivament en **Santiago Soler Colomer**, **l'Esteve Alcalde Jiménez**, en **Xavier Bassols Ammadiller** (regidor d'Olot i destacat militant d'Unió), **Ramon Serra Vergès** i la **Dolors Torrent Barnades** que va arribar al 1992 i ha ocupat provisionalment el càrrec fins ara, que l'ocupa en Manuel Ibarz i Casadevall, advocat i militant destacat d'Unió Democràtica. Durant tres anys va ser delegat de la Generalitat del departament de Comerç i Turisme i també va ser senador de CiU. És un currículum prou valuós per un home que sembla sortir desenganyat del món de la política i que pot haver trobat en l'administració municipi-

Manuel Ibarz, l'any 1993, quan era senador.

Foto: Lluís Serrat/El Punt

pal una digna sortida professional. Els grups de l'oposició han criticat l'elecció dient que el concurs públic es va fer a mida d'Ibarz. Desconec aquest extrem i no puc opinar, però és comprensible la reticència davant el fet que un militant d'un dels partits que governa ocupi el càrrec de secretari municipal. La seva solvència professional vindrà donada pel bon exercici i independència amb que faci la feina encomanada al seu càrrec.

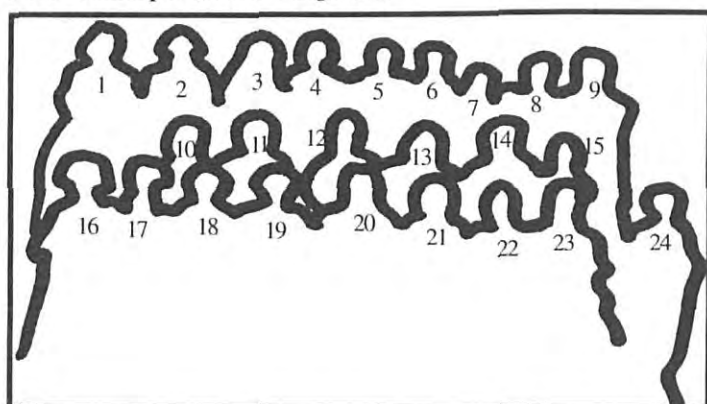
Joan Ventura Brugulat

Àlbum de Fotos

Grup de nenes de la primera comunió (Any 1950 o 1951).

Foto cedida per Joana Puigmolé.

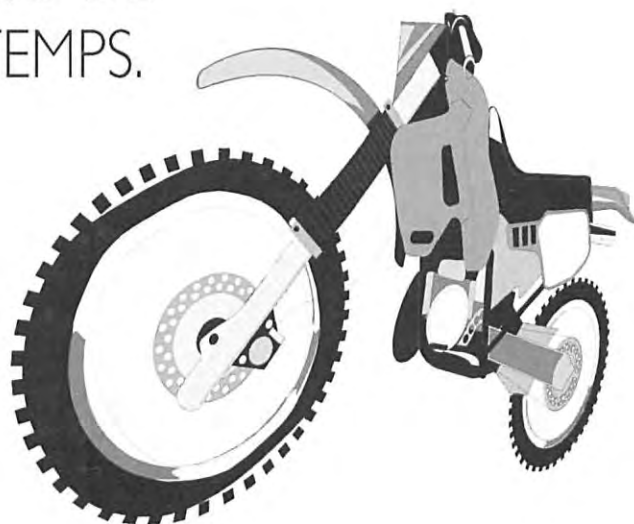

1 - Margarida Vert	13 - Caterina Celis
2 - ???	14 - Rosa Esteve
3 - Trinitat Laviña	15 - Rosa Puigmolé
4 - Adela Sagué	16 - ???
5 - Marina Esteve	17 - ???
6 - ???	18 - Monserrat Costa Ros
7 - Pura Pérez	19 - Monserrat Vintcents
8 - Maria Àngels Comas	20 - Marina Sureda
9 - Maria Vila	21 - Anna Maria Raset
10 - Mercè Vendrell	22 - Montserrat Bagudanch
11 - Carme Riera	23 - Joana Puigmolé
12 - Teresa Plaja	24 - Fina Ferrer

Per fer aquesta secció ens cal la teva ajuda. Si tens alguna foto antiga de gent del poble que creguis que pot ser interessant, truqueu-nos al 83 12 10. El Butlletí en farà una còpia i us retornarà l'original. Gràcies.

llagostera MOTOR

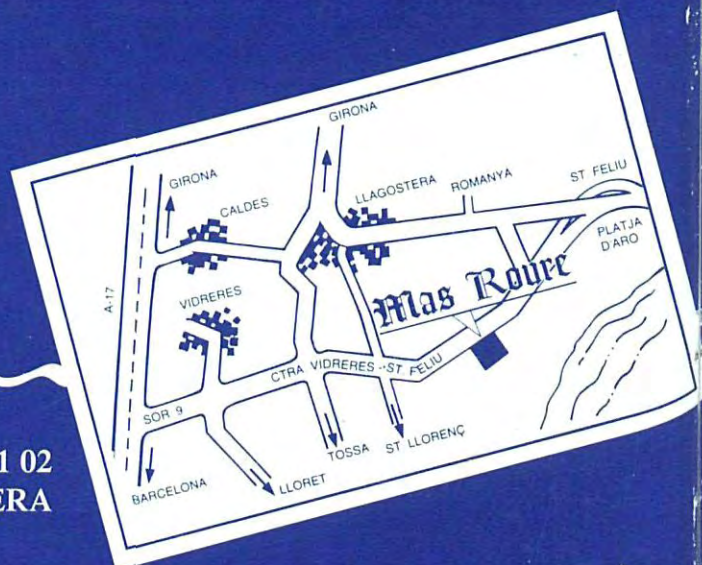
TOT PER LA TEVA MOTO
RECANVIS, ACCESORIS
i COMPLEMENTS.
VENDA i REPARACIÓ DE
MOTOS DE 2 i 4 TEMPS.

Passeig Romeu, 20
Tel / fax (972) 83 14 53
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Restaurant Mas Roure

Ctra. Vidreres a St. Feliu - Tels. 83 12 02 - 80 51 02
17240 LLAGOSTERA